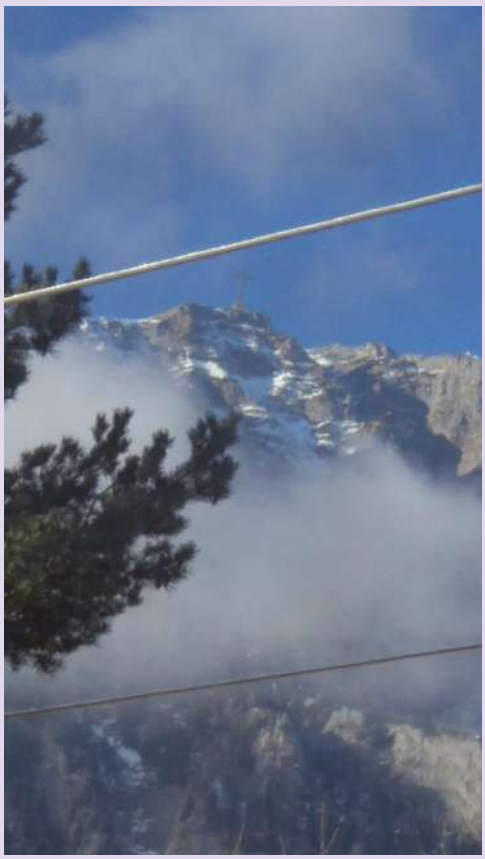
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Praedicationes

(vol. 5)

Teologie pentru azi
București
2013

Predică la *praznicul* Sfinților Împărați Constantin și Elena [21 mai 2012]

Iubiții mei[1],

praznicul de azi *rimează* cu campania electorală a momentului.

Pentru că Sfinții Împărați și întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena, sunt *exemple de asumare a Ortodoxiei* din perspectiva *unei funcții publice dominante*.

Și *alegerea/ opțiunea lor religioasă* a fost *capitală* pentru istoria Bisericii…dar și pentru *mântuirea* lor.

Pentru că au ales *să Îl slujească* pe Dumnezeu, Cel care *i S-a revelat* Sfântului

[1] Predică scrisă în data de 20 mai 2012.

Constantin…în loc să meargă după *religia idolatră* a timpului…

O alegere teologică…care *a scos* Biserica din catacombe…

Care a inițiat *marea dezvoltare istorică* a Bisericii creștine…motiv pentru care fiul și mama lui…sunt „întocmai cu Apostolii" pentru că au dat *libertate de închinare* și *de manifestare* Bisericii.

Și praznicul *rimează* cu…campania electorală…pentru că cei care se vor *aleși* în funcții de conducere…trebuie să fie oameni care *să își asume*, în mod explicit, *convingerile* lor religioase, culturale și etnice…pe lângă cele politice.

Așa e *de dorit*…

Sau asta ar trebui *să le cerem*: să fie oameni *credincioși*…și *loiali* unor crezuri…și nu ființe *duplicitare*…și *mimetice*.

Pentru că *mimetismul politic*, fără coloană vertebrală, naște multe *cataclisme*.

Iar România are nevoie de *stabilitate*, de *încredere* în forțele ei și de *reîntoarcerea continuă* la valori și la muncă.

Pentru că munca ne face *valoroși* în orice domeniu…iar *valoarea* nu e *perisabilă*.

În schimb, cameleonismul, lipsa de profesionalizare, amoralitatea și impostura *degradează* orice idee de *relație* și de *responsabilitate* pentru faptele tale.

Da, peștele *de la cap* se împute…și tot prin reperele ei o societate *se însănătoșește*.

Însă trebuie să urmărim lucruri *corecte*, *drepte*, *folositoare tuturor*…pe lângă interesele personale.

Dacă *subsumăm* totul egoismului nostru…dăm înapoi *ca racul*…în mod continuu…

Și vedem, mai mult decât dureros, că închiderea în meschinăria proprie…închiderea în casă…fuga de răspundere…nu ne poate salva

individual…dacă o nație…sau o lume *se scufundă*…

Până la urmă trebuie *să luăm atitudine*…

În cele din urmă…cursul vieții…ne face să ne privim *și mai profund*…

Trebuie *să alegem*…

Și alegerea noastră…*schimbă* și *ne schimbă*…atunci când *ne decidem* să privim viața *cu sens*…cu *sens veșnic*…

…Sfântul împărat Constantin s-a născut într-o lume păgână…și Dumnezeu l-a chemat în mod minunat, în vedenie, atât în somn…cât și în stare de trezvie…la a fi *primul împărat creștin* al lumii.

I-a dat *să biruie* prin Crucea lui Hristos…și să aibă *evlavie mare* față de dreapta credință mântuitoare a Bisericii.

Iar astăzi, dacă ne închinăm Sfintei Cruci…e pentru că el *a trimis-o* pe mama sa, pe Sfânta Elena la Ierusalim…de a găsit *Crucea Domnului*.

Și *ne odihnim* duminica și facem *slujire dumnezeiască în mod public*…pentru că el a fost *primul* care *a îngăduit* acest lucru în *Imperiul Roman*.

Și-a asumat, cu alte cuvinte, *depăgânizarea* lumii.

Și-a asumat credința creștină *în mod explicit*…nu *cu subterfugii*…și mizând pe ea…*a luminat* întreaga lume.

De aceea ei doi, fiul…și mama…sunt *exemple de urmat* pentru aleșii politici, pentru oamenii din administrație, din forțele armate, din învățământ etc. pentru că *și-au asumat* Ortodoxia ca pe *un mod de viață*…cu ample și profunde *implicații* sociale.

Pentru că viața liturgico-mistică a Bisericii naște *caractere*, naște *eroi*, naște oameni *responsabili* pentru societate…adică oameni *reprezentativi* la nivel social.

Biserica *personalizează* pe om…pentru că îl face *să își înțeleagă* și *să își consolideze* potențele personale.

Lipsa de credință, amoralitatea și lipsa de cultură…sunt *un triou lamentabil* atât în administrație, cât și în Parlament sau în supermarket…pentru că el creează *tupilanți*, oameni fără *prestanță* și *fără conștiință*.

Ce să faci cu zâmbetul *larg-pervers*…dacă nu ai *principii?*

Cu cine *implementezi* strategii…dacă habar nu au de cele mai elementare *detalii* ale educației?

Ce *angajator*…sau *om responsabil* ești tu…dacă *nu mizezi pe om*…și nu cunoști *o profesie* în mod autentic?

…Sfântul Constantin, dimpotrivă, ne arată ce înseamnă *efort de asimilare*…atunci când există *convertire autentică*.

Pentru că el *a învățat* să fie creștin…*să se comporte* ca un creștin…și *să poarte grijă* de credința și morala vieții oamenilor ca un creștin…prezidând, în mod onorific, Primul Sinod Ecumenic al Bisericii Ortodoxe.

Nu *a despărțit* credința de morală, nici spațiul privat de cel public!

Nu *s-a închis* în credință…ci *s-a deschis*, prin credință, spre societatea care avea nevoie de *un conducător*…și de *un exemplu de om*.

De aceea *a recreat*, din interior, *imperialitatea romană*…punând bazele unei perspective *creștine* asupra imperialității.

Adică un mod foarte *prompt*, direct…de *asumare* a vieții sociale…pentru a o trăi responsabil, *creștinește*.

Cu alte cuvinte…*o încurajare enormă* pentru noi…pentru că *ne dovedește* că se poate…atunci când *te lași condus* de Dumnezeu.

Căci El, ieri și azi…și mâine…ne va lumina *ce să facem*…ca ortodocși…dacă noi ne

punem problema vieții creștine *cu acuitate maximă*.

Dacă viața creștină e pentru noi…*o pregătire pentru olimpiadă*…sau pentru examenul *cel mai important* din viața noastră…Dumnezeu, în mod paradoxal, tocmai atunci *ne luminează* ce să facem…în situațiile care păreau, până mai ieri, fără *scăpare*…*înnorate* din punct de vedere decizional.

Un fiu…al unei mame *creștine*…sau o mamă creștină…cu un fiu *atât de important* pentru Biserică și pentru întreaga lume.

Căci chiar dacă ești *necredincios*…și auzi ce *implicații* politice și sociale a avut domnia lui Constantin cel Mare[2]…înțelegi că viața Europei, datorită lui, are altă *coloratură*…decât fără el.

Însă pentru noi, creștinii ortodocși, Sfinții împărați de azi…sunt *bucurie* și *întărire dumnezeiască*.

Pentru că ei au arătat *credința* în Dumnezeul treimic drept *credința mântuitoare* a întregii lumi, cea care este *demnitatea* și *lumina* întregului mapamond.

Iar pentru ea *au renunțat* la idolii lor, la modul lor păgân de a gândi…au devenit *alții*…adică una *cu credința* în Hristos.

Dumnezeu să ne întărească și pe noi să devenim *una*…cu credința noastră!

Adică să nu avem o credință *de fațadă*…ci *una* cu caracterul nostru, cu faptele noastre, cu atitudinea noastră responsabilă față de toți.

Pentru că o astfel de credință e credința care *închide gura oricui*…și naște *uimire* în ceilalți. Amin!

[2] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_cel_Mare.

Predică la praznicul *Înălţării* Domnului [2012]

Iubiții mei[3],
Hristos S-a înălțat!…
de-a dreapta Tatălui Său…

Iar *prima cântare* de la *Vecernia Mare*…leagă imediat *Înălțarea Domnului* de *viitorul praznic*, spunând: „Domnul *S-a înălțat la ceruri* ca să trimită lumii pe *Mângâietorul*” [*Penticostar*, ed. BOR 1999, p. 245], adică *harul Duhului Sfânt în lume*.

[3] Predică scrisă în data de 21 mai 2012.

Însă la cer S-a înălțat Hristos Cel *înviat*…Cel care *a învins* moartea…și a urcat umanitatea Sa transfigurată *de-a dreapta* Tatălui.

Adică Hristos nu S-a înălțat *undeva*…pe *o altă planetă*…*ascunzându-Se* de noi…

El nu a plecat *departe* de noi…pentru că S-ar fi „plictisit" aici…

Ci El a dus umanitatea Sa la Tatăl, în sânul Treimii, plină de slavă…acolo de unde a și venit…pentru ca să ne facă *părtași* comuniunii cu Dumnezeul treimic.

Îngerii s-au minunat de *urcarea* Lui [Ibidem]. Apostolii „s-au umplut *de întristare*. Și cu suspinuri și cu lacrimi plângând, ziceau: Stăpâne, nu ne lăsa *orfani* pe noi, robii Tăi, ca un Îndurat, ci trimite, precum ne-ai făgăduit, pe Preasfântul Tău Duh, *să lumineze* sufletele noastre" [Ibidem].

Numai că, după cum știm, Domnul *i-a pregătit* de plecarea Lui…și de venirea Mângâietorului *înainte* de răstignirea Sa.

La *Denia* din Joia Mare…poate că ni s-a părut a nu fi „la locul lor"…pasajele evanghelice care vorbeau despre *plecarea Lui* [In. 14, 3, 19, 28; 16, 5] și despre *venirea Mângâietorului* [In. 14, 16-17, 26; 15, 26; 16, 13].

Însă Domnul le-a mărturisit toate *de mai înainte*…pentru ca *să îi pregătească*.

Pentru ca nimic să nu fie *surprinzător*…

Sau când vor *revedea*…și *vor repune* lucrurile cap la cap…să înțeleagă faptul că Crucea, Învierea, Înălțarea și Pogorârea Sfântului Duh…formează *drumul îndumnezeirii* umanității Sale…pentru ca fiecare dintre noi, prin harul lui Hristos…*să se umpl*e de slava Sa.

In. 16, 7 ne spune *același lucru* ca și *prima cântare* a Vecerniei Mari: „Vă este *de folos* ca Eu să Mă duc. Căci dacă *nu Mă duc*, Mângâietorul [ὁ Παράκλητος/ o Paraclitos] nu va veni *către* [πρὸς/ pros] voi. Dar dacă Mă duc, [atunci] *Îl voi trimite* pe El către voi" [*cf*. GNT].

Și tot înainte de Cruce le spune Sfinților Apostoli…și ne spune tuturor: „Și acum Mă duc *către* Cel care *M-a trimis* pe Mine” [In. 16, 5, cf. GNT] în lume…

Dar și despre faptul că atunci, în clipa Înălțării Sale de pe pământ la cer, ei *se vor întrista* [In. 16, 20, cf. GNT]…dar întristarea lor „*se va preface/ se va schimba* întru bucurie [εἰς χαρὰν γενήσεται/ is haran *ghenisete*]” [Ibidem].

Și de aceea *legătura mistică*, tainică, foarte profundă…dintre *Înălțarea Lui* și *Pogorârea harului Sfântului Duh*: pentru că Apostolii *întristați*…s-au umplut de *bucurie negrăită*…pentru că s-au *îmbrăcat* cu putere de sus…prin coborârea în ei, la Cincizecime, a harului Prea Sfintei Treimi.

De ce S-a înălțat Domnul?

Ne spune acest lucru o altă cântare a *Vecerniei Mari*: pentru că *a* „*plinit* taina iconomiei” mântuirii prin Înălțarea Sa.

Adică Domnul Și-a *atins* scopul/ țelul…vieții Sale pe pământ…care era acela de *a ne împăca* cu Treimea…și *a ne umple de frumusețea necreată* a Treimii.

Și imnograful spune: după ce Te-ai *smerit* pentru mine…și Te-ai făcut *om*…„Te-ai suit acolo de unde *nu Te-ai despărțit*” [Penticostar, ed. BOR 1999, p. 245] niciodată, după dumnezeirea Ta, de Tatăl și de Duhul.

El a fost și este întotdeauna *în Treime*…dar pe noi, întreaga umanitate, *asumați* în umanitatea Sa transfigurată, *ne-a urcat* prin Înălțarea Sa la cer…și ne-a *deschis* astfel *drumul îndumnezeirii* prin pogorârea Treimii, întru harul Ei, în tot cel care *se botează* și devine *membru viu* și *tainic al lui Hristos*.

De aceea Botezul fiecăruia dintre noi e *Cincizecimea noastră*.

E momentul când Treimea *Se pogoară în noi* prin harul Său.

Iar Liturghia noastră este *tot Cincizecime*…pentru că chemăm…și simțim…și vedem…pogorându-se harul Său, care ne sfințește pe noi, cei care slujim, Cinstitele Daruri puse înainte și pe toți membrii Bisericii.

Și oricând ne rugăm și slujim și ne bucurăm de *simțirea* și *vederea* harului Prea Sfintei Treimi noi ne facem *părtași* Cincizecimii lui Dumnezeu…pe care *ne-a adus-o* prin Înălțarea Sa de-a dreapta Tatălui.

Adică, prin har, avem *deschidere* către Dumnezeul nostru treimic.

O continuă convorbire, conlocuire, plimbare cu Dumnezeul iubirii noastre.

Noi Îl simțim pe El *în noi*…și El ne simte pe noi ca fiind *ai Lui*.

De aceea Dumnezeu *nu ne uită* pe noi niciodată…sau este *cu noi pururea*…pentru că harul Său e *viața, bucuria, luminarea* și *tăria noastră*.

Da, fără de Care *viața în Biserică* e *o cumplită singurătate*…pentru că *te rogi la pereți*…și simți că Dumnezeu *nu îți vorbește*.

Însă El vorbește *prin tot ce există*…și, cu atât mai mult, când tu *Îl cauți*…și El *ți Se arată*!

Și când El *ți Se arată*…atunci înțelegi, da, *înțelegi*!…că *esența* Bisericii e *prezența* și *slava Lui* în ea…și că El e *copleșitor de frumos* și *de sfânt* în tot ceea ce a făcut, face și va face.

…Dar, pe lângă *întristarea* Apostolilor…alte cântări ale zilei vorbesc și despre *bucuria* lor…

– Cum așa?!

– Da, *întristarea firească*…nu scoate afară din noi *bucuria duhovnicească*.

Ei erau *triști* pentru că au înțeles că El *pleacă* de la ei…și nu Îl vor mai vedea *în trup*…în mod *curent*…

Însă făgăduința Lui legată de *Mângâietorul* și harul pe care *îl simțeau* deja…*îl presimțeau*…îi făcea *să se bucure*…pentru că

erau *plini* de cuvintele și de faptele și de harul Domnului.

Bucurie plină de cutremur…spune a patra cântare de la *Litie* [Penticostar, ed. BOR 1999, p. 247].

Cerul *s-a deschis* și și-a arătat *frumusețea*…„Picioarele Tale se înălțau, ca ridicate de o mână nevăzută, iar gura mult binecuvânta, precum se auzea". Și norul slavei Tale „Te ridica și cerul înăuntru[l său] Te-a primit" [Ibidem]…

Însă Tu, „Împăratul slavei" [Idem, p. 248], Maicii Tale i-ai dat „să se îndulcească…de o bucurie *covârșitoare* la preaslăvirea trupului Tău…din care și noi *împărtășindu-ne*, prin suirea Ta la ceruri, Stăpâne, slăvim *mila Ta cea mare*, care s-a făcut *spre noi*" [Ibidem].

Așadar Înălțarea Lui nu e *o plecare definitivă*…ci *o venire de adâncime* la noi…odată cu Cincizecimea.

El Se înalță cu trupul astăzi…pentru ca să Se pogoare *mistic*…și să Se unească *în mod mistic* cu toți cei care *Îl iubesc pe El fără saț*iu.

Pentru ca să vină *la noi toți*…și să fie *cu noi toți*…cei care ne hrănim *dintr-o Pâine* și *dintr-un Potir*…adică din *Hrana cea veșnică*, Care e Trupul și Sângele lui Hristos Cel răstignit și înviat și înălțat de-a dreapta Tatălui.

Și de aceea e *bucurie*, e *praznic mare* astăzi, e *frumusețe duhovnicească* în mintea și în inima și în trupurile noastre!

Pentru că astăzi se petrece…ceea ce nu s-a petrecut niciodată în istoria umanității: omul *întrece* toate Puterile cerești…pentru că umanitatea lui Hristos e *veșnic* cu Treimea din această clipă a Înălțării Sale.

Omul e cinstit cu mare dragoste de Dumnezeu…și de la el se așteaptă *o imensă dragoste*…față de *Cel care ne-a iubit mai întâi*…și Care *a mizat totul* pe noi. Pe *ascultarea* și *desăvârșirea* noastră.

De aici *umanismul creştin*…e totuna cu *consecinţele soteriologiei*/ ale mântuirii omului.

Pentru că *omul adevărat* e *Sfântul*.

Iar *Sfântul* e *frumuseţea umanităţii*, e omul plin de *splendoare dumnezeiască*.

Adică acela pentru care Hristos *S-a înălţat*…pentru ca la Cincizecime *să coboare în noi*…şi să fie cu noi…pururea…*împreună* cu Tatăl şi cu Duhul.

Căci de la Cincizecime încoace *se împlineşte* spusa Domnului de la In. 14, 23: „Dacă *Mă iubeşte* cineva, [acela] *va păzi* cuvântul Meu, şi Tatăl Meu *îl va iubi* pe el şi vom veni *către el* şi vom face *locaş* la el" [*Cf.* GNT].

Şi multe *locaşuri* a făcut Treimea în Sfinţii Săi!

Locaşuri de sfinţenie, de curăţie, de preamărire a Sa…

Fapt pentru care *adormirea lor* înseamnă *întristare* pentru noi, cei de jos…dar *bucurie* în ceruri…pentru că noi locaşuri *vii*, personale ale Treimii *se adaugă* membrilor Împărăţiei Sale.

Aşadar bucuria Învierii Sale *se continuă* în bucuria Înălţării Sale.

Aceeaşi *bucurie sfântă*…pentru că suntem chemaţi la *aceeaşi sfinţenie*…în orice praznic…şi în orice zi a vieţii noastre.

Dumnezeu să ne bucure cu frumuseţea Sa…şi să ne înalţe continuu mintea *la cele de sus*…de unde vine toată frumuseţea, pacea şi curăţia dumnezeiască. Amin!

Predică la Duminica a 7-a după Paști [2012]

Iubiții mei[4],
Hristos S-a înălțat!…

Și mărturisirea noastră ortodoxă subliniază faptul că *El Însuși*…și nu *ajutat* de cineva *S-a înălțat* de-a dreapta Tatălui…

Căci astfel a fost și Învierea Lui: act de putere dumnezeiască…

Însă înălțarea Lui e *inefabilă*[5]…ca și zămislirea Sa în pântecele Fecioarei. După cum a fost și învierea Lui dintre cei morți.

Iar când auzim sintagma „Înălțatu-Te-ai întru slavă" nu trebuie să considerăm că slava dumnezeiască e *deasupra* Domnului și că El *a intrat/ S-a ascuns în ea* ca *într-un nor*…

Sau că e *separată* de El…

Ci *slava Lui*, adică *lumina* Sa, *țâșnește* din persoana Lui divino-umană.

El S-a înălțat la cer…cu alte cuvinte…*plin de slavă*.

Iradiind slavă dumnezeiască împrejur.

Arătând că umanitatea Sa e *plină de lumină*…pentru că *s-a supus întru toate* dumnezeirii Sale.

---

[4] Predică scrisă în data de 25 mai 2012.
[5] Inexprimabilă, negrăită.

Și am văzut joi, la Înălțare, cum cântările liturgice vorbeau despre *mirarea/ uimirea/ extazul* Puterilor cerești…care vedeau un Om *înălțându-Se* deasupra lor…

S-a ridicat…și S-a făcut *nevăzut* de la ochii lor…în timp ce *îi binecuvânta* [Lc. 24, 51].

Și i-a *urcat* pe Muntele Măslinilor…pentru ca să înțeleagă că Mângâietorul vine la cei *cu minte înaltă*, plină de rugăciune și de dor pentru Dumnezeu.

De aceea „s-au întors întru Ierusalim *cu bucurie mare* [μετὰ χαρᾶς μεγάλης/ meta haras megalis]" [Lc. 24, 52, *cf.* GNT]…iar la Cincizecime „erau toți împreună" [F. Ap. 2, 1, *cf.* GNT].

Pentru că *bucuria* e semn *al înțelegerii duhovnicești*…iar *comuniunea* este *semn al iubirii*.

Pentru că nu te poți *bucura*…fără *să înțelegi* de ce te bucuri…pentru *cine* te bucuri…și nu poți fi *împreună* cu alții dacă nu îl vezi pe *celălalt* ca *neapărat* pentru tine.

Dar dacă ești *un căutător continuu* al bogăției *interioare* a altora…atunci *cauți* comuniunea, *o prețuiești* și *o aperi*.

Și ca să aperi *comuniunea*…trebuie să știi *să treci* peste anumite păcate și patimi ale oamenilor. Să vezi *binele* din ei, profundul lor…și să îi ajuți *să se înțeleagă*.

Să se înțeleagă *pe ei înșiși*…și, prin aceasta, să se corecteze, *să se îndrepte* din lucrurile lor rele.

Însă după Sfinții Împărați Constantin și Elena…și după Înălțarea Domnului…ne întoarcem din nou la începutul secolului al IV-lea creștin.

Pentru că la 325…avem *Sinodul I Ecumenic*[6]…

[6] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic.

Și duminica de azi e dedicată celor 318 Sfinți Părinți sinodali…Adică acelora care *au participat* la sinod.

Și prin aceasta…subliniem astăzi *teologia trinitară*…pentru că la Sinodul I Ecumenic s-a mărturisit apăsat *triadologia ortodoxă*, adică teologia despre Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Dumnezeul nostru treimic…

Cu alte cuvinte, Ortodoxia nu este fără *osatură teologică*, fără *coordonate raționale*…

Însă *raționalul* în Ortodoxie se deschide în *suprarațional*.

În mai presus de minte…

Pentru că mărturisim că noi *credem* în Tatăl, în Fiul și în Sfântul Duh, într-un Dumnezeu unul întreit în persoane…

Însă noi nu putem defini ce înseamnă *persoană* la Dumnezeu…

Și ce înseamnă la Dumnezeu *comuniune*…

Și ce înseamnă la Dumnezeu *conlucrare* a celor trei persoane dumnezeiești.

Pentru că mărturia credinței noastre *nu epuizează*, prin enunț, *taina* Treimii…ci abia *o indică*.

La fel și în ceea ce privește *omul*…

Înțelegi *cine e* și *ce poate*…din ceea ce face…

Însă omul e *indefinibil* în sine…pentru că e creat de Dumnezeul treimic Cel supraindefinibil.

Cel *mai presus* de orice definiție…dar Care primește *multe nume*, toate *înțelese* din *revelarea* Lui față de Sfinții Săi.

Așa că a face apologia *neștiinței* în Ortodoxie e *semn de neștiință*.

Ortodoxia mizează *pe știință*, pe *știința experimentală*…Și știința *experimentală* a Ortodoxiei este *îndumnezeirea*.

Iar dacă *te îndumnezeiești în mod real*…nu mai spui *prostii înșirate pe ață*, nu mai *îți*

halucinezi tot felul de *minciuni* și *povești ușoare*, părut „evlavioase”…ci mărturisești modul în care Dumnezeu *te umple* de slava Sa…și cum lumina Sa *te curățește* de patimile tale.

Și pe cât *te umpli de har* pe atât te umpli și de *cunoaștere dumnezeiască*.

De cunoaștere *directă* a lui Dumnezeu…

Lucru pe care *îl putem deduce* din modul în care începem *să cunoaștem* oamenii…din ce în ce mai mult…dacă avem *relații multiple* cu ei…

Căci creștem *în cunoașterea* oamenilor având *comuniune* cu ei…după cum creștem *în cunoașterea lui Dumnezeu* pe măsura *intimizării* cu El.

Și cum *cunoașterea reală* e *numai comunională*…nu ne mai *săturăm* de cunoașterea lui Dumnezeu și a oamenilor…când vedem că această *cunoaștere*, această *știință suplă* și *profundă*…ne umple *de mare bucurie* și *împlinire*.

Însă cum ar fi fără *Crez* și, implicit, fără *Revelație*?

Ce am putea ști noi *despre Dumnezeu*…fără *ajutorul* Lui?

Și observăm, cu vârf și îndesat, diferența dintre *înainte*…și *după*…

Ce cunoaștere aveam noi…*înainte* de *a ne asuma* credința ortodoxă…și ce *credință*, *coerență* și avânt *interior* avem noi acum, ca *oameni ai credinței*…implicați cu totul.

Însă citind acum *Crezul*…sau vreo lucrare dogmatică…avem impresia că mărturisirea ortodoxă e cuprinsă *într-o pagină* sau *în câteva*…că Sfinții Părinți *o știau de când lumea*…și că nu a existat niciun efort de *sistematizare* și de *esențializare* a informației teologice.

Lucru *complet fals*.

Căci pentru a găsi *sursele interne* ale *Crezului* sau ale *dogmelor ortodoxe*…trebuie să

cauți pagină de pagină Scriptura și Cărțile patristice.

Lucru pe care, probabil, *l-ați înțeles* din cartea noastră în lucru: *Teologia Dogmatică Ortodoxă*[7]…în care plecăm de la *ce găsim* în Scriptură și în Tradiție despre Dumnezeu, om, mântuire etc. …spre cele *câteva fraze* care se pot *concentra*…după ce ai strâns la un loc zeci, sute, mii de referințe textuale despre *tema luată în discuție*.

Adică facem din *multele referințe* la Dumnezeu…*puținele lucruri* despre Sine.

Din *mult – puțin*…și nu invers: să știm *puține*…și să părem că *știm multe*.

Însă pe mine mă interesează modul în care, în Scriptură și în Tradiție, *s-a dezvoltat* cunoașterea despre *problemele dogmatice* ale credinței noastre.

Cum *S-a dezvăluit/ S-a arătat* pe Sine Dumnezeu…și cum *L-au văzut* și *L-au numit* pe Dumnezeu oamenii Sfinți cărora El *li S-a revelat*.

Așadar, *unde* găsim că Dumnezeu *S-a numit* sau *a fost* numit *Atotputernic* sau *Atotțiitor*?

De când a aflat omul că Dumnezeu e *Bun*? Că Dumnezeu e *Iubitor de oameni*? Că Dumnezeu *iartă* pe cel care *se pocăiește*?

Asta trebuie să facă *teologii ortodocşi* în materie de *studii dogmatice*: să fie *credincioși* Revelației și Tradiției în mărturisirea lor și în scrierile lor!

Dar pentru asta trebuie *studiu pe text*, traduceri, cunoaștere filologică, multă știință de carte…și nu *amintiri din copilărie*.

Trebuie să înțelegi, să aduni, să inventariezi…și să dai *o mărturie clară*, revelațională, unei întrebări *simple*…la prima vedere…

---

[7] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/category/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-1/.

Însă e *simplă* exprimarea punctuală *a iubirii* lui Dumnezeu în Scriptură?

E simplă *soteriologia* Scripturii și a Părinților?

Poți să faci așa, *mergând pe stradă*…sau din vară…în iarnă…studii dogmatice profunde, cu multă *cercetare textuală* în spate?

Însă *produsul teologic*, adică *cartea de teologie,* e *îmbinarea dumnezeiască* între *luminarea lui Dumnezeu, munca ta teologică*…și *viața ta eclesială*.

Nu e doar *reflecție*…ci e și *minune*.

Nu e doar *cercetare*…ci și *dar dumnezeiesc*.

Trebuie *să trăiești* cu Dumnezeu, *să cugeți* cu El și în fața Lui…și să scrii *despre El* cu inimă dogoritoare, iubitoare, blândă…

De aceea teologia nu e *pentru strâns bani*…pentru *a te îmbogăți*…ci pentru *a te lumina dumnezeiește*…și, prin tine, a se lumina și alții care *te citesc*…și Îl înțeleg, tot mai mult, prin cărțile tale, pe *Dumnezeul inimii lor*.

Pentru că teologia care *reflectă atent* și *cuvios* pe Dumnezeu și manifestarea Sa în lume…e teologia pe care *o vor* și după care *flămânzesc* toți cei credincioși.

De aceea, pe de o parte, e *o mărturie sfântă* cartea teologică dar, pe de altă parte și în primul rând…ea e *o lămurire interioară* pentru cel care o scrie.

Iar *Crezul ortodox* a fost scris de către oameni *adânc cunoscători* ai Scripturii și ai Tradiției…și *luându-i de pe urme*, în toate cărțile lor, veți ajunge la concluzia că sunt *monumente de atenție* și *de evlavie sfântă*.

Adică Sfinții Părinți nu își permiteau *să fabuleze*…să inventeze lucruri și să spună că „fac parte din Tradiție”…după cum nu își permiteau să vorbească *la întâmplare*, fără mare grijă, în materie de credință.

Fidelitatea lor față de înaintașii lor Sfinți era și *duhovnicească* și *literală*.

Însă asta nu-i făcea să fie *robi ai literalismului*…dar nici „să statuteze”, așa cum făceau…și au tot făcut până azi ereticii…*învățături, practici* sau *moduri de a fi străine* vieții bisericești.

Dar erau *scrupuloși cu adevărul*…pentru că erau *munți de cunoaștere teologică*.

Și puteau *să confirme* sau *să infirme* o zicere sau un obicei…pentru că erau niște *trăitori* plini de sfințenie și de experiență teologico-ascetică.

Astfel stând lucrurile, între *Înălțare* și *Cicizecime*…avem *o duminică a Crezului ortodox*.

Pentru că viața ortodoxă e *plină de cunoaștere teologică*…pentru că *se naște* din cunoaștere teologică…și nu e *un trăirism*…o venire la Biserică…fără să știi *în cine crezi*…și *spre ce te îndrepți*.

Și de la *neștiința* asta *nenorocită* în ceea ce privește teologia și viața ascetică a Bisericii Ortodoxe, poporul român a ticluit tot felul de *mituri*…care mai de care *mai hilare*.

Mai pline de gogomănii cu carul.

Și vă invit să parcurgem împreună capitolul *Dumnezeu în mitologia românească*[8]…din *A vedea și a fi văzut* (vol. 2), pentru a observa *în ce au crezut*…și încă *mai cred* mulți creștini ai noștri…care vin la Biserică…ascultă…și țin tot *obiceiurile lor păgâne*…aflate de la cine știe ce „babă atotștiutoare”.

Da, *bătrâna teologică* e *o avere inestimabilă* pentru Biserică!

Însă îi fac *deservicii imense*…bătrânii *îmbătrâniți în mituri*…care *amestecă* mărturia

[8] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/24/dumnezeu-in-mitologia-romaneasca-1/.

Bisericii cu superstiții, cu divinații, cu vrăji, cu lucruri lamentabile.

Și de aici *fuga multora* la preoții *„cu har*”, care sunt, cel mai adesea, oameni care *profită* de pe urma *neștiinței* lor…predicându-le cine știe ce rugăciuni care „îi vindecă” de păcatele până la a 8-a generație…sau „le prevede viitorul ca în palmă”.

Dar…*teologia*…și *asceza*…te scapă de *prostia crasă*.

Te scapă *de neștiința* care *îți strică* sufletul.

Și așa cum Sfinții Apostoli *s-au liniștit interior prin rugăciune* și *s-au înfrățit duhovnicește*…așteptând *să se îmbrace cu putere de sus*, adică *cu harul* Duhului Sfânt, tot la fel și noi să ne facem continuu *locașuri ale Stăpânului* prin rugăciune, cumințenie, cunoaștere teologică și fapte bune.

Pentru că Împărăția lui Dumnezeu este *înăuntrul nostru* [Lc. 17, 21]…acolo unde Prea Curata Treime *Se coboară* prin harul Său…ca *să ne înalțe continuu* la Sine. Amin!

Predică la praznicul *Pogorârii* Sfântului Duh [2012]

Iubiții mei[9],

Evanghelia [In. 7, 37-53] acestui praznic *prea mare* al Bisericii ne subliniază faptul că *pogorârea/ venirea în interiorul nostru* a harului Duhului Sfânt a fost profețită de Domnul în mod direct…că *harul* este *apa vie*/ ὕδατος ζῶντος [*idatos zontos*] [v. 38, *cf*. GNT], care va fi primită *prin credința* în Hristos…atunci când Hristos *Se va preaslăvi* [v. 39].

Iar *preaslăvirea* Lui după umanitate…urcarea Sa *întru slavă*…S-a petrecut la *Înălțare*…

Fapt pentru care Pogorârea Duhului, adică *a harului* Duhului Sfânt, e *posterioară* Înălțării.

Pentru că la Cincizecime harul Treimii a venit *în interiorul* celor care Îl iubeau pe Tatăl, Îl mărturiseau *Domn* și *Dumnezeu* pe Fiul și Îl așteptau *cu dor* pe Mângâietorul, pe Duhul Sfânt, promis lor de Fiul…și Care *purcede* de la Tatăl [In. 15, 26].

Iar *harul* Duhului Sfânt…e *harul* Treimii…

Și niciodată nu trebuie *să separăm* lucrarea lui Hristos…de cea a Duhului Sfânt…sau de cea a Tatălui.

Pentru că Prea Sfânta Treime are *o singură lucrare mântuitoare* cu Biserica sa, cu întreaga lume și cu fiecare dintre noi.

Iar Hristos *nu Se retrage* din lume…pentru ca Duhul Sfânt *să Îi ia locul*.

Ci *prezența duhovnicească* a Duhului Sfânt în lume este *mai evidentă acum* în lucrarea Bisericii, când toate ale mântuirii se lucrează *în taina* sufletului nostru…după cum prezența Fiului întrupat era *constrângătoare* pentru cei

[9] Predică scrisă în ziua de 30 mai 2012.

care *Îl întâlneau* pe cale…în templu…pe munte…acolo unde El *predica* și *lucra fapte minunate.*

Prezența Lui *uimea*.

Nu te lăsa *indiferent*.

Te manifestai față de El *cu evlavie*…sau *cu adversitate*.

Fapt pentru care *slujitorii* arhiereilor și fariseilor au mărturisit: „Niciodată *nu a vorbit* [cineva] ca acest Om" [v. 46, *cf*. GNT].

Pentru că *a lupta* împotriva lui Hristos…însemna să lupți cu *o evidență ultrapozitivă*.

Iar ieri și azi și mâine…cine *se luptă* cu Dumnezeul treimic, cu Dumnezeul tuturor…se luptă, de fapt, *cu sine însuși*.

Cu neputința lui de *a se deschide* spre Izvorul vieții, spre comuniunea cu El și spre *înțelegerea profundă* a creației Lui.

Însă cine devine *membru viu* al Bisericii…înțelege că *prin harul* Treimii intră *în comuniune veșnică* cu Treimea.

Și că Dumnezeu *a creat lumea* pentru ca *să Își extindă dragostea* până la ea. Să *o cuprindă* în relația îndumnezeitoare cu Sine.

De aceea căderea omului *în păcat* nu a fost privită *cu indiferență* de Dumnezeu…ci El Însuși *S-a implicat* în readucerea lui *la fericire*.

Sfinții Profeți au pregătit calea *întrupării* Domnului.

Întruparea Sa a fost *reală*…și a readus *fericirea* omului *în interiorul* firii sale…ca *stare de curăție*, de sfințenie.

De aceea Hristos Cel plin de slavă în umanitatea Sa…prin *pogorârea/ venirea harului* Duhului Sfânt în Sfinții Apostoli și în cei credincioși până astăzi…ne aducea *fericirea reală*…fericirea care ne dă *puterea* de *a lupta* cu păcatul, cu întinăciunea…*putere* primită prin *totala nepactizare* a Lui cu răul…pentru *a sta mereu* în *bucuria Lui*.

Și de aceea orice *cădere în păcat*…înseamnă *cădere din bucurie*.

Și orice spovedire a păcatului…și orice luptă interioară cu păcatul…pentru a fi *curaţi de rău*…înseamnă *dorință vie de bucurie*.

Pentru că oricine e botezat *în numele* Treimii și *crede drept* în Treime trăiește în „pântecele”/ în *ființa lui interioară*…experiența că e plin de „râuri de apă vie”/ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος [refsusin idatos zontos, v. 38, *cf*. GNT].

Adică *creștinul ortodox* e *omul plin de har*…care are experiența *reală*, conștientă, îndumnezeitoare că e *rob* al Dumnezeului Celui viu și că *Dumnezeul lui* e *Dumnezeul tuturor*.

De aceea Ortodoxia nu e „o credință subiectivă”, fundamentată pe *năzărelile* unuia sau ale altuia…care a dorit să fie „promotor de nouă religie”.

Ci Ortodoxia e *manifestarea obiectivă* a Dumnezeului treimic în istorie, prin care El *locuiește*, prin harul Său, în toți cei botezați întru El…și care *se luptă continuu* cu poftele și trufia acestui veac.

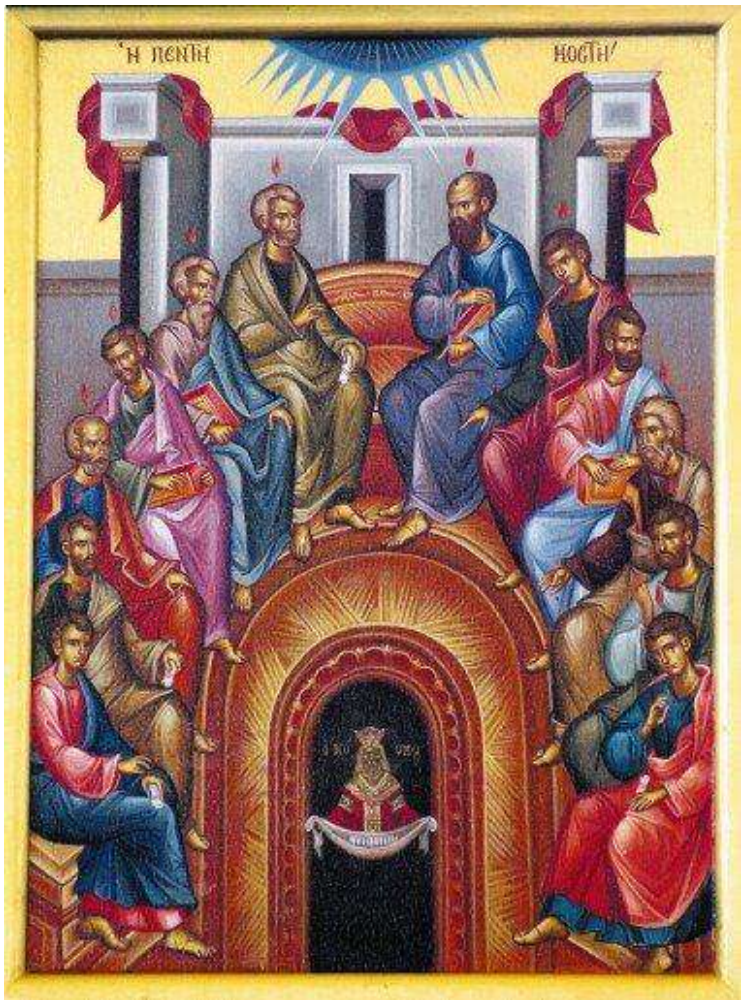
Experiența harului în Biserică e una *obiectivă*…și nu *subiectivă*.

Dacă ar fi *subiectivă*, fiecare credincios ar simți *altceva*…cu totul *diferit* față de ceilalți.

Însă în Biserică, harul lui Dumnezeu e prezența Sa obiectivă, reală, îndumnezeitoare…care îi conduce pe toți cei credincioși la aceeași *experiență transfiguratoare*…chiar dacă această *experiență mistică* are *diverse grade personale*, cum e și firesc…

Toți *creștem duhovnicește* prin aceleași Taine, prin același har, prin aceeași credință în Dumnezeul treimic. Prin aceeași *racordare* la sursele Tradiției Bisericii.

Și aceste *surse obiective*…lăsate nouă de Dumnezeul Cel real și acaparator…sunt *fundamentul* comuniunii noastre…lucru pe care *ni-l predă* și icoana praznicului de față.

Același *foc al harului*…aceeași *apă vie* au primit toți Sfinții Apostoli…

Însă fiecare are „culoarea lui”…are modul său *personal* de *a trăi* și *a acționa* în interiorul comuniunii…lucru indicat aici prin *culorile diferite* ale veșmintelor.

Adică harul lui Dumnezeu, cel *unul* și *îndumnezeitor*…nu *coboară* în oameni pentru ca să ne facă pe toți *copii xerox* ci pentru a ne da fiecăruia dintre noi posibilitatea de *a înflori*, în ceea ce e *bine* și *sfânt*, în modul nostru propriu.

Potrivit *caracterului*, *a potențelor* și *a datelor noastre genetice*.

Căci harul *îi personalizează* pe oameni, *diversifică* Biserica, o face o societate formată din *unicate*…Însă pentru ca aceste *unicate* să învețe *să trăiască împreună*.

Nu *atuurile* personale, nu darurile lui Dumnezeu care *înfloresc* în noi sunt *motive de*

schismă, de neiubire, de invidie…ci *neînțelegerea* și *desconsiderarea* acelor daruri.

Însă nu poți să fii *mai mult*…dacă *negi* lucrurile altora care *te împlinesc* și pe tine.

Dacă tu nu poți *traduce*…dar poți *cânta frumos*…a nu *apela* la traducerile altuia…sau la modul în care acela *știe să picteze*…înseamnă *a te limita prostește* doar *la atuul tău*.

Și când *maximalizezi* în mod nefast…atuul tău, darul tău de la Dumnezeu…ieși din *aspirația spre comuniune*…din dorința *dreaptă* de *a cunoaște* tot ce *nu îți este propriu*…dar îți este *folositor*.

Și de aici *schisma*!

De aici *invidia*!

De aici atitudinile *nesăbuite*, puerile, degradante!

Pentru că nu mai cauți *să te dezvolți interior*, să te *folosești duhovnicește*…ci să te *autopropui*.

Și cine nu *te acceptă*…devine imediat *o țintă* pentru tine…Și astfel nu mai percepi *lucrurile bune* pe care *le poți învăța* de la el.

Însă harul Duhului Sfânt „toată rânduiala Bisericii *o plinește*” [Penticostar, ed. BOR 1999, p. 314], *o desăvârșește* la nivel personal.

Ne face pe toți *să ne conștientizăm* potențele…și *să ne asumăm* întregul Bisericii, întregul existenței…problematizările legate de *viitorul* omenirii.

De aici diversele aprofundări teologice legată de viață, societate, mediu…

Pentru că Biserica e cea care trebuie *să indice* sensul vieții umane.

Și asta împotriva *luptei acerbe* a postmodernității de *a exclude* Biserica din spațiul public.

Ce discurs, ce raportare trebuie *să aibă* omul Bisericii în fața unor *atitudini insolente*?

Trebuie *să ne retragem în enclave*…sau *să mărturisim răspicat* și *coerent*…modul nostru *de-a fi*?

Dar dacă ne mărturisim *etosul eclesial…știm* sau *suntem dispuși* mai apoi *să ne asumăm* și *consecințele,* bune sau rele?

Cincizecimea aceasta…pe care noi o prăznuim astăzi *în mod bucuros*…a fost un moment *revoluționar* în istoria lumii.

A dat peste cap *planurile* multora…

Pentru că primirea harului i-a făcut *de neoprit* pe Apostoli și pe urmașii lor…

Îmbrăcarea *cu putere de sus* [Lc. 24, 49] s-a lăsat, cu alte cuvinte, cu urmări *serioase* la nivel social…pentru că Biserica *a schimbat* fața lumii.

Biserica *a depăgânizat* lumea…și *continuă să o depăgânizeze*…pe măsură ce *rezistența la creștinare* e *tot mai mare*.

Însă toată *expansiunea* Bisericii în lume, cea *reală*…și nu *triumfalistă,* se vede *în Sfinții* și *în caracterele ei*.

În ce fel de *oameni*, în mod punctual, *a creat* Biserica.

De aceea *credința reală* e *credința eclesială*, credința trăită *în* Biserică și *pentru* Biserică…și nu credința *privată*, formată *din citate* sau *din povești* care mai de care mai trăsnite.

Credința eclesială e cea pe care *ai învățat-o* de la Sfinții Bisericii, pe care *o experimentezi* în Biserică și care te face *tot mai cuprinzător* în *a-i înțelege* și *a-i îmbrățișa* pe alții.

Motiv pentru care trebuie *să ne verificăm continuu* credința…să vedem dacă *credem drept* în toate punctele ei…și dacă trăim *în comuniunea de iubire* cu Dumnezeu și cu oamenii.

Și unde *se crede drept*…și *se trăiește* credința ca pe *o realitate personalizatoare*…acolo și harul Treimii *țâșnește* în inima noastră *ca un izvor de apă lină*. Amin!

Predică la *praznicul* Prea Sfintei Treimi [2012]

Iubiții mei[10],

dacă ne sărbătorim *ziua de naștere* cu multă atenție…cum să nu *prăznuim* astăzi *dumnezeiește*, când Dumnezeul nostru treimic e *în centrul atenției* noastre liturgice?

Căci dacă Cincizecimea, ieri, ne-a arătat că odată cu Pogorârea Sfântului Duh iconomia mântuirii lui Hristos a devenit *bun propriu* al tuturor membrilor Bisericii, lunea de astăzi, lunea Treimii, ne spune că mântuirea lumii nu e opera uneia sau a alteia dintre persoanele treimice ci *a tuturora laolaltă.*

Că mântuirea e *trinitară*…pentru că Împărăția e *a Treimii*.

[10] Predică scrisă în data de 3 iunie 2012.

Iar Sfântul Duh *ne-a îmbrăcat* cu putere de sus…tocmai pentru *a mărturisi* Treimea cea deoființă și nedespărțită.

Pentru că nu putem *să înțelegem* diverși oameni dacă nu avem, mai întâi de toate, puterea de *a vedea* adâncul oamenilor. Și vedem *adâncul* oamenilor dacă *ne curățim* de adâncul păcatelor noastre…și devenim *expliciți* pentru noi…și noi pentru alții.

Și primirea harului dumnezeiesc la Cincizecime a fost *o vedenie*…

A fost *o primire duhovnicească*, în adâncul ființei lor…în ascunsul ființei lor…pe când cei care priveau *miop* lucrurile confundau *harismele* cu *beția*.

Însă niciodată *harul lui Dumnezeu* nu se confundă cu *șarlatania*!

Harul lui Dumnezeu *îl rezidește* pe om din lăuntrul său, îl umple de milă și de pace, de bucurie și de frumusețe dumnezeiască.

Și Dumnezeu ne cheamă la cunoașterea și înțelegerea Lui…pentru că și dogma Treimii e revelație, e vedere dumnezeiască…care se înțelege duhovnicește…pe măsura curățirii noastre de patimi.

Adică putem vorbi despre Dumnezeul nostru treimic pe măsură ce *ne curățim* ochii inimii…ca să vedem.

Dogma Treimii e *revelare* și *vedere dumnezeiască*…

Însă niciodată omul nu vede *adâncul* lui Dumnezeu…ființa și persoanele Sale…ci puțin…*foarte puțin*…din slava Sa. Din strălucirea slavei Sale.

Pentru că *a vedea* slava Lui…cere *o imensă sfințenie*. Un imens *travaliu curățitor*. O luptă pentru *luminare* și *înfrumusețare duhovnicească*.

Și vedem din mărturia Tradiției și a Scripturii ce *dimensiuni planetare* a avut acest eveniment al primirii harului dumnezeiesc…Pentru că Sfinții Apostolii și

urmașii lor, membrii Bisericii adică, au schimbat umanitatea *din lăuntrul ei*.

Nu *hocus-pocus,* nu *aparențe*…ci *schimbări uluitoare,* de cea mai mare profunzime!

Tocmai de aceea Sfinții lui Dumnezeu preferă să fie *chinuiți* cu cea mai mare bestialitate…Preferă *să piardă* tot. Preferă să fie *umiliți* în chip și fel…

Însă *în afară* de un singur lucru: de *a se lepăda* de harul lui Dumnezeu…și *de cinstirea* Lui.

Și nu pot să facă acest lucru nu din punct de vedere *lingvistic*…să spună *din gură* și gata!…ci din punctul de vedere *al dragostei*.

Pentru că ei sunt *lipiți* de slava lui Dumnezeu în lăuntrul lor…și nu pot *să conceapă* altceva…pentru că Dumnezeu e *viața lor zilnică*.

Așa stând lucrurile înțelegem de ce praznicul de astăzi e *praznicul bucuriei noastre veșnice*.

Pentru că noi dorim *să trăim veșnic* cu Dumnezeu…cu Cel care *ne-a iubit* pe noi mai înainte de *a ne crea*.

Ne-a iubit…și ne-a creat…pentru că ne dorește pururea *vii*, pururea *frumoși*, pururea *încântători* în ochii Lui.

Însă nu poți să fii *încântător* fără să te *îmbraci* cu *haina cea țesută de sus*, cu *haina harului*!

De aceea *ne botezăm*…și de aceea *ne întoarcem mereu* la Botez prin Spovedanie…adică *prin curățirea de păcate*: pentru ca harul lui Dumnezeu să fie continuu *frumusețea noastră*.

Pentru că el e *frumusețea noastră*. E frumusețea care *coboară din cer*…și se arată în noi pe măsură ce *faptele noastre* sunt tot mai evident și mai încântător *faptele Evangheliei*.

Însă efortul nostru *teologic* și *ascetic* în același timp *ne leagă* de Treime tot mai mult…dacă trăim legătura cu Dumnezeul treimic *potrivit* Tradiției și Scripturii.

Pentru că dogma Treimii, *piatra cea din capul unghiului* a cugetării umane, necesită *efort ascetic* dar și *fidelitate* față de mărturia Părinților Bisericii.

Adică nu doar *evlavie* și voința de *a plăcea* lui Dumnezeu…ci și minte, *multă minte luminată* de har ne trebuie, ca să înțelegem, să aprofundăm și să mărturisim ortodox pe Dumnezeul nostru treimic.

Pentru că altfel riscăm să fim ortodocși cu idei catolice, protestante, neoprotestante sau păgâne în noi.

Riscăm să spunem *Dumnezeu*…și să înțelegem, de fapt, altceva prin *Dumnezeu* decât înțeleg Părinții ortodocși ai Bisericii despre *Dumnezeu*.

Pentru că Ortodoxia mărturisește acestea despre Dumnezeul treimic: Tatăl Îl naște pe Fiul și Îl purcede pe Duhul Sfânt…Dar *naşterea* și *purcederea* și ce înseamnă *persoană* și *relație* și *comuniune* la Dumnezeu e *mai presus* de înțelegerea noastră.

Și Duhul Sfânt *Se odihneşte* în Fiul…pentru că Treimea e plinătatea atotdesăvârșită și nu are nevoie *de creație* pentru *a fi deplină*.

Și întreaga Treime *conlucrează* în tot ceea ce ține de creația Sa, pentru că creația e rodul dragostei lui Dumnezeu și ea nu a apărut ca *o necesitate* pentru Dumnezeu.

Iar Fiul Se întrupează și Își *îndumnezeieşte* umanitatea pentru ca să ne trimită nouă harul dumnezeiesc, cel care ne ajută *să ne îndumnezeim* și noi.

Și *îndumnezeirea* noastră e *reală* în Biserică…pentru că *prezența* harului în noi e *reală* și *lucrătoare*.

Iar noi așteptăm *învierea din morți* și *viața veșnică* pentru că *îndumnezeirea* este *scopul* vieții noastre…

Așadar avem nevoie de *cunoaştere teologică* și deopotrivă de *experiență liturgico-ascetică*.

Trebuie să cunoaștem *fir a păr* toate dogmele credinței, să le aprofundăm…și în același timp s*ă gustăm*, cu nesaț, din *prezența* lui Dumnezeu în Biserică și istorie.

Pentru că Dumnezeu e *prezent* în Euharistie, în apa Botezului, în apa sfințită, în Biserica sfințită, în casa sfințită, în trupurile și sufletele noastre pline de har.

Dumnezeu e *prezent* în creația Sa, nu *a abandonat-o* niciodată…și nici nu *o va uita* vreodată…pentru că *fundamentul creației* este El Însuși.

Motiv pentru care nu trebuie *să ne lamentăm*…ci *să jubilăm*!

Să ne bucurăm *dumnezeiește* în toate zilele vieții noastre, fie de avem *bucurii*, fie de avem *necazuri*.

Petru că viața e *o universitate* a lui Dumnezeu în care suntem *ucenicți* pas cu pas, în care suntem *modelați* de către El…tocmai pentru *a fi proprii* bucuriei celei veșnice.

De aceea, Doamne, Dumnezeul nostru Cel Preabun și Preamilostiv, ai milă de noi, robii Tăi, cei care *Îți slujim Ție* și ne scoate din *adâncul* ispitelor și al durerilor noastre!

Dă-ne să ne bucurăm întru Tine!

Dă-ne *să Îți slujim Ție* în toate zilele vieții noastre cu inimă bună și milostivă.

Ca astfel să ajungem la sfârșitul vieții noastre *împăcați* întru toate și cu toți, bucuroși că *Te vedem* pe Tine, Bucuria întregii lumi, Hristoase, Dumnezeul nostru…și în Tine pe Tatăl Tău Cel Preaveșnic și pe Prea Sfântul Tău Duh, Cel întru toate milostiv și curățitor a toate, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica întâi după Rusalii (*a Tuturor Sfinților*) [2012]

Iubiții mei[11],

astăzi e duminica *tuturor Sfinților*…pentru că Biserica vrea să ne arate *ce face* Cincizecimea din oameni. La propriu…

Adică *harul dumnezeiesc*…în omul care *crede drept* în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt, în Dumnezeul nostru treimic și e *fiu credincios* al Bisericii Ortodoxe.

Dar, în același timp, duminica de astăzi e *o pledoarie pentru diversitate*.

Pentru *diversitatea sfințeniei*.

Căci *adevărata diversitate* e *în bine*…și nu *în rău*.

Pentru că niciun Sfânt al lui Dumnezeu *nu seamănă* cu altul în mod deplin…și pentru că Sfinții lui Dumnezeu sunt de toate vârstele, bărbați și femei, mai mult sau mai puțin instruiți, mai mult sau mai puțin *evidenți* pentru lumea în care au trăit.

Pentru că mulți au rămas *necunoscuți* ori pentru că sfințenia lor nu a fost *detectată* de

[11] Predică scrisă în data de 7 iunie 2012.

nimeni…ori pentru că sfinţenia lor a fost *minimalizată*.

Şi mulţi şi-au dorit *o cvasi-anonimitate*, ca să îi cunoască *doar foarte puţini*…fapt pentru care şi detaliile despre vieţile lor sunt *firave*.

Pentru că *Vieţile Sfinţilor*, pe bune, dacă ar fi avut tot timpul aghiologii/ scriitorii vieţilor lor cu ei şi aceia ar fi consemnat tot ceea ce făceau şi spuneau zi de zi, am fi avut *miliarde de pagini* de la ei.

Aşa după cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul despre Domnul, în finalul Evangheliei sale: „Dar sunt şi alte multe [lucruri] pe care *le-a făcut* Iisus, care dacă *s-ar fi scris* unul câte unul, cred [că] lumea aceasta *nu ar fi cuprins* cărţile [care] s-ar fi scris” [In. 21, 25, *cf*. GNT].

Şi de aici, cu profunde semnificaţii teologice, avem prima duminică după Cincizecime ca duminică a tuturor Sfinţilor, canonizaţi sau nu, ştiuţi şi neştiuţi de noi, care sunt în slava lui Dumnezeu.

Pentru a se arăta că harul lui Dumnezeu, cel *unul* şi *necreat*, lucrează în toţi Sfinţii lui Dumnezeu şi că lucrarea lui e *îndumnezeitoare* în toţi.

Că nu trebuie să ne considerăm „mai puţin” ortodocşi dacă suntem doar *mireni* sau *monahi* sau doar *preoţi*…pentru că nu rangul bisericesc ne sfinţeşte *în mod automat*…ci *viaţa noastră cu Dumnezeu*.

Dumnezeu prin harul Său e Cel care *ne sfinţeşte* pe noi, dacă suntem mădulare *vii*, credincioşi *energici* ai Bisericii Ortodoxe.

Iar cum Sfinţii lui Dumnezeu *s-au mântuit* şi pe tron imperial, şi la sat şi la oraş, şi prin munţi şi la mănăstire, în închisori sau în pustiuri…asta ne încurajează pe toţi să avem *nădejde de mântuire*.

Pentru că *mântuirea* e *umplerea noastră de har* de către Domnul…în relaţia Sa cu noi…şi continua noastră *vieţuire/ existenţă împreună* cu El.

De aceea *Evanghelia zilei* [Mat. 10, 32-33, 37-38; 19, 27-30] pune problema *mărturisirii* lui Hristos.

Și ca *să mărturisești*, să dai *mărturie* despre cineva…trebuie *să îl cunoști*.

Și cum *să Îl cunoști* pe Dumnezeu…dacă *nu stai tot timpul* cu El?

Dacă El *nu îți mănâncă* tot timpul vieții?

Pentru că aici nu ni se cere doar *mărturia din gură*…ci *o mărturisire integrală* a lui Hristos, cu viața, cu faptele și cu cuvintele noastre.

E ceea ce spune stihul ecteniei: „*toată viața noastră* lui Hristos *să o dăm*”.

Și cum *I-ai da-o*, dacă *nu L-ai cunoaște* și *nu L-ai iubi*?

Pentru că omului, care nu e *îndrăgostit* de Dumnezeu…nici nu-i *trece* prin cap *să sufere* pentru El.

El vrea *să își repare* imaginea, vrea *să îi restitui* banii, vrea să nu fie *umilit* cu ceva…și nu *să ierte*, nu *să se smerească*, nu *să se milostivească*…nu să facă *totul* pentru *Hristosul inimii sale*.

Așa că *mărturisirea Lui* o învățăm *de la El*…din iubirea *mare* pentru El…de care Dumnezeu *ne umple*.

Pentru că El ne învață *să Îl iubim fără rest*…și din această *iubire preasfântă*…vine *mărturisirea cu orice risc*.

Însă e o mare diferență între *a fi luminat* de Dumnezeu că trebuie *să mărturisești* adevărul Lui și, implicit, *să accepți* chinuri și moartea pentru El…și alta e „să mărturisești” la megafon, pe stradă, că „Hristos ne iubește”, că „Hristos ne vrea ai Lui”, pentru că ești *plătit* pentru asta sau „să mărturisești” Evanghelia în România pentru că cultul tău, finanțat din extern, trebuie „să se extindă”.

Mărturia despre care ne vorbește Evanghelia de azi este însă *spunerea adevărului deplin* cu *asumarea* riscurilor aferente.

De aceea *mărturia* naște *Martiri* dar și *Mărturisitori*.

Mărturia e *cu chinuri*…

Pentru că, pe de o parte, e *chinul ascezei* și *al umplerii* de cunoaștere teologică…și apoi chinul de *a traduce*, pe înțelesul oamenilor, experiența ta.

Când era vorba de păgâni sau de eretici, Sfinții *martirizați*, adică *omorâți* pentru că au dat *mărturia ortodoxă* despre Dumnezeu și Biserică, trebuia *să traducă* Ortodoxia, să *o explice*…în termenii persecutorilor.

Fapt pentru care, înțelegând *ce detestă* la ei…se înfuriau și mai tare…și îi chinuiau și mai cumplit.

Însă nu doar Mucenicii și Mărturisitorii *Îl mărturisesc* pe Hristos în viața lor, ci și monahii și mirenii, tinerii și maturii, bătrânii și copiii care *își umplu* sufletul și trupul de *bunătatea* faptelor bune, adică de *harul* lui Dumnezeu.

Pentru că *faptele credinței noastre* nu sunt pentru *a ne lăuda* cu ele…ci pentru ca prin ele *să ne facem proprii* locuirii lui Dumnezeu prin harul Său.

Credința și faptele noastre trebuie *să Îl atragă* pe Dumnezeu la noi…pentru că El iubește adevărul și curăția, dreptatea și facerea de bine.

Însă cum ajungem *la iubirea Lui* mai presus de toate *iubirile vieții noastre*?

Asta e *taina comuniunii* cu Sine.

După cum în Căsătorie înțelegi ce e *comuniunea* când *te umpli de celălalt*…și ești *plin de el*…la fel și în relația cu Dumnezeu…și cu *mult mai mult* ca în relația cu soția sau soțul…Îl simți pe Dumnezeu ca fiind în tine *la modul copleșitor*…pentru că El e *aerul* pe care îl respiri, *sângele* din tine, *hrana* ta, *dorința* ta, *bucuria* ta.

Când ajungi *să trăiești* toate acestea…*a te lepăda de Hristos* înseamnă *a muri*.

A te *secătui* interior…

Pentru că îți tai…*racordarea* vieții tale la *efluviile nesfârşite de viață* ale slavei Sale.

Așa se explică de ce Sfinții preferau *să moară cu Hristos*…decât *să trăiască fără El*.

Nu pentru că *își imaginau* că „nu pot trăi fără El” ci pentru că simțeau, în mod ființial, că *a nega* această relație cu El înseamnă *a se nega pe ei înşişi*. Pentru că ei, tot ce *erau* ei…erau *din cauza relației* cu El.

Pe scurt: martiriul *vine de la sine*…dacă iubirea noastră pentru El e *reală*.

Și chiar dacă nimeni nu ne omoară *la propriu*…dar prin tot ceea ce facem *ne omorâm* zilnic pentru Hristos și pentru *a ne ajuta* și *îndrepta* frații și surorile noastre întru Domnul…această viață e una *martirică*…pentru că e *o renunțare* la odihna ta, la tabieturile tale, la grijile tale, pentru grijile, neînțelegerile, nevoile, durerile altora.

Și ori de câte ori suntem văzuți, analizați, *mirosiți* de oameni…pentru că suntem „oameni ai Bisericii”…de atâtea ori *dăm mărturie* despre relația noastră cu Dumnezeu și despre *schimbările sfinte*, interioare, trăite *împreună* cu El.

Trupurile și sufletele noastre, hainele noastre, comportamentul nostru, cărțile, blogurile, studiile, faptele noastre sunt *mărturii* ale *intimității* cu El.

Pentru că tot ceea ce *suntem* și *facem* e *o urmare sfântă* a *întâlnirii* și *a locuirii împreună* cu El.

Pentru că Dumnezeul nostru e *viu* în noi și *lucrător*…și *ne schimbă mereu* în cadrul comuniunii cu Sine…spre o și mai mare spiritualizare, *înduhovnicire* a noastră, care schimbă, în mod fundamental, mentalitatea, atitudinile, ritmul vieții noastre.

…Dar duminica de astăzi e o duminică pentru *teologie*, pentru cunoaștere teologică vastă…pentru a înțelege cum trăiau și cum gândeau Sfinții lui Dumnezeu.

Pentru că ei nu aveau *gesturi* și *atitudini non-teologice*, ci ritmul vieții lor era unul dogmatic, liturgic, canonic…

Știau slujbele, știau teologia lor, știau care sunt *diferențele* dintre Ortodoxie și eterodoxie…

Nu veneau ca *să plece* de la Biserică…ci veneau la Biserică pentru *a-și exprima comuniunea* și *frățietatea*, veneau pregătiți *să slujească* și *să se împărtășească*, fiecare în rândul lui…pentru că acasă *se hrăneau continuu* din învățătura de credință și din faptele Evangheliei.

Considerau păcatele drept *murdării* de care *se spălau* prin Spovedanie și prin asceză și erau *scrupuloși/ foarte atenți* cu *învățarea* dogmelor credinței.

Adică *nu amestecau* ce spune *Biserica* cu ce spun *poveștile de tot felul*, care nu au de-a face cu mărturia dreptei credințe. Ci *ascultau* îndelung predicile din Biserică pentru că erau *înfocați* să afle *mărturia vie* a relației fidele/ credincioase cu Dumnezeu.

Un impuls, așadar, spre *a citi* tot mai mult viețile și cărțile Sfinților. Pentru *a-i cunoaște* și *a ne ruga lor*. Pentru *a iubi* Icoanele lor, pentru *a iubi* locurile pe unde au trăit, pentru *a căuta* Sfintele lor Moaște.

Căci toate *se leagă* în viața noastră…dacă suntem *sinceri* în iubirea noastră și dacă căutăm, mai întâi de toate, *să Îl iubim* pe Dumnezeu și poruncile Sale.

De aceea nu trebuie *să ne mirăm* că *nu înțelegem* și că *nu progresăm în credință*, dacă nu *iertăm*, dacă nu suntem *milostivi*, dacă nu ne *spovedim* și nu ne *împărtășim des*, dacă nu *citim* cărți teologice…sau dacă venim la Biserică doar pentru ca *să ne căsătorim* sau pentru ca *să ne vindecăm* sau pentru ca *să ne preoțim*.

Sinceritatea *sporește imediat* în credință…și asta *în mod evident* pentru toți.

Pentru că toți observă *schimbările în bine*…dacă ele sunt *rapide, clare* și *uluitoare*.

Însă nu e *timpul pierdut*…dacă înțelegem *unde greșim*…de harul lui Dumnezeu *nu ne inundă*. O spovedire din inimă, cu durere din inimă…*nivelează* inima noastră…și o face un pământ în care *încolțește* harul lui Dumnezeu.

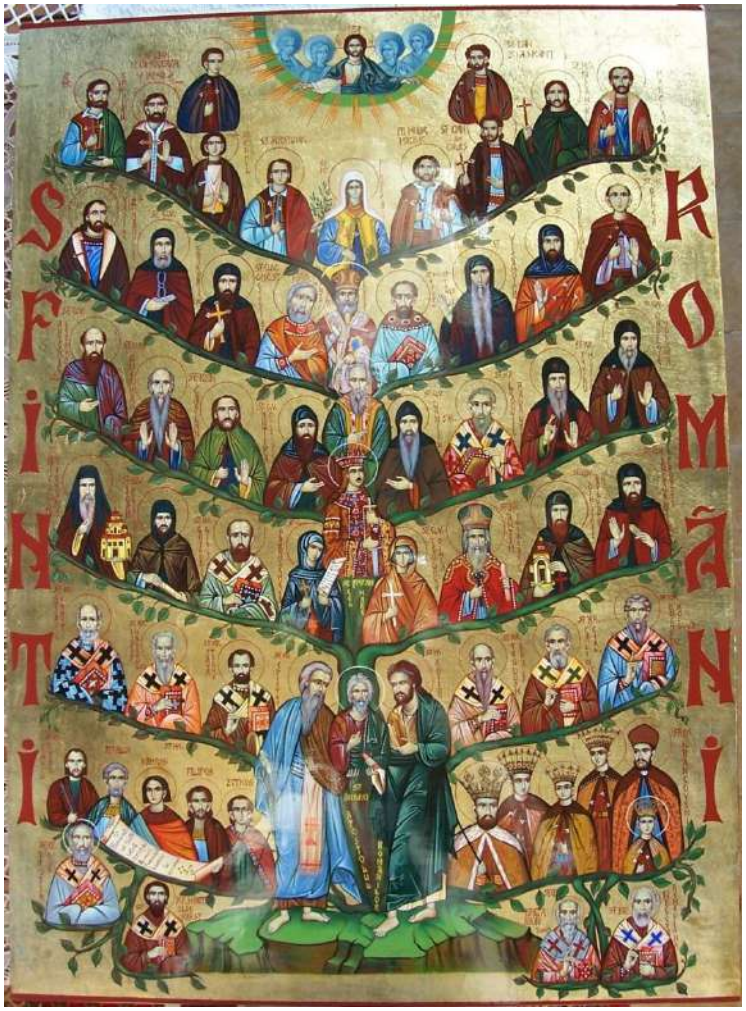
Iubiții mei,

harul lui Dumnezeu cel în Treime, de la Tatăl, prin Fiul întru Duhul Sfânt *coboară mereu* în viața Bisericii și a lumii și suntem chemați *să ne umplem* de el…și să fim *martorii înfrumusețării* întregii lumi.

Pentru că frumusețea *țâșnește* din lăuntrul oamenilor în care Dumnezeu *Se pogoară* cu slava Sa…

Și *binecuvântați* vom fi noi de *Treimea iubirii noastre* dacă vom fi găsiți plini de lumină și de fapte bune și de toată credincioșia cea întru conștiință curată. Amin!

Predică la Duminica a 2-a după Rusalii (*a Sfinților români*) [2012]

Iubiții mei[12],

după cum spuneam anul trecut…titulatura *particulară* a duminicii de față e *de dată recentă*[13]…dar care *prelungește* ideea teologică a duminicii trecute: că Biserica are *Sfinți*…și că Sfinții sunt *din toate* națiile pământului…inclusiv: *români*[14].

---

[12] Predică scrisă în ziua de 14 iunie 2012.
[13] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/24/predica-la-duminica-a-2-a-dupa-rusalii-a-sfintilor-romani-2011/.
[14] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Sinaxar_al_Sfin%C5%A3ilor_Rom%C3%A2ni.

Adică avem *mărturii personalizate* ale credinței: Sfinți.

Nu vorbim *în abstract*…ci *în mod concret*.

Numai că mărturiile despre Sfinții noștri sunt *firave*…cel mai adesea.

Semn că *nu ne-ar cam place* să îi cinstim în timpul vieții…ci doar „să profităm" de ei…după…atunci când le găsim Sfintele Moaște, când ne fac minuni…când ne vindecă…când ne ajută.

E bine *și așa*, la o adică!

Însă contează, da, *contează*…dacă Sfântul a fost *apreciat*, iubit, respectat de către oamenii credincioși.

Măcar de ei…

Pentru că asta arată că cei din jurul lui…au văzut în Sfânt *o lumină*…și nu „un ins oarecare".

Sfântul Daniil Sihastru[15] era căutat de oamenii de rând…până la Sfântul Ștefan cel Mare[16]…pentru că tămăduia de suferințe și boli, alunga demoni, avea darul prorociei și al sfătuirii duhovnicești…

Sfântul Ierarh Varlaam al Moldovei[17] scria cărți.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul[18] scria poeme.

Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul[19] traducea cărți patristice.

Din limba *greacă* în limba *română*…pentru ca să le înțeleagă *și românii*.

Căci cum *să te sfințești* prin adevăr…dacă *nu citești* adevărul și dacă *nu dorești*, cu toată sârguința, să îl faci *una* cu viața ta?

Adică nu avem nevoie numai de *nevoitori tăcuți*…și *neștiuți* în Biserica Ortodoxă Română

---

[15] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Daniil_Sihastrul.
[16] Idem: http://www.stefancelmare.ro/.
[17] Idem: http://sfintiromani.ro/ro/pagina/113/august_varlaam.html.
[18] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Iacob_Hozevitul.
[19] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Dasc%C4%83lul.

ci și de oameni ca Părintele Profesor Dumitru Stăniloae[20] sau ca Părintele Arhidiacon Ioan I. Ică jr.[21], care *să traducă* și *să explice* rectitudinea/ dreptatea/ sfințenia credinței.

Pentru că altfel *decădem teologic* și *moral* foarte mult…dacă nu ne *adăpăm* continuu din *sursele credinței*, din Sfinți, din viețile lor magnifice și din imensele lor opere teologice.

Viața Bisericii, cu alte cuvinte, nu se înțelege *de la sine*!

Ci trebuie să ai *tălmaci*/ *traducător* pe înțelesul tău.

Ai nevoie să fii *condus*, să ucenicești, *să buchisești* adevărurile de credință…să le iubești…și *să se lipească* de tine…de sufletul tău în mod iremediabil…

Pentru că tot *teoreticul citit* devine *un practic* de toată viața…și veșnicia.

Însă dacă Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica[22] era *un om învățat*…Sfântul Ioan Valahul[23] era *un adolescent*…de vreo 18 ani…când a fost *martirizat.*

Însă fiecare *s-a sfințit* în modul său…și experiența teologică și duhovnicească a Sfinților, rămasă în Tradiție, *diferă* între ele.

Gradul de cunoaștere și de duhovnicie diferă.

De aceea Sfinții sunt „stele” diverse, personale, *personalizate* în Împărăția lui Dumnezeu.

Nu sunt toți *la fel*…ci fiecare e *altfel*…dar *împreună* sunt toți!

Pentru că Domnul *alegând* 12 Ucenici (cum vrea să ne spună *Evanghelia de azi*, de la Mat. 4, 18-23)…și apoi mai mulți…a arătat că *fiecare în parte* are *rolul* lui, vocația lui, misiunea lui…deși toți sunt *Apostoli.*

---

[20] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_St%C4%83niloae.
[21] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Ic%C4%83_Jr.
[22] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Gheorghe_de_la_Cernica.
[23] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Valahul.

Și ar trebui să ne intre bine *în minte* acest lucru: să nu dorim să fim *alții* decât suntem.

Pentru că *nu rezolvăm nimic* dacă *ne schimonosim*, dacă vrem să părem alții sau să fim copii fidele ale altora.

Ci trebuie *să ne asumăm* firea noastră, potențele noastre, originea noastră, țara noastră, limba noastră, culoarea ochilor noștri, câte kilograme avem sau câte cărți *necitite*…avem…și *cu ce suntem*…și *am acumulat*…să ne *lucrăm* mântuirea.

Pe de altă parte, Sfinții *neștiuți* ai lui Dumnezeu sau *încă necanonizați*…sau încă „ambigui" pentru unii sunt Sfinți și dacă vrem…și dacă nu vrem noi.

Pentru că sfințenia e *relație* cu Dumnezeu.

Și cine ar putea să îi scoată *din îmbrățișarea* lui Dumnezeu pe Sfinții Lui?

…Însă noi avem *nevoie imensă*, imentissimă…de ajutorul, luminarea și povățuirea lor. A Sfinților…

Pe care nu trebuie *să îi tratăm* egoist, exclusivist, *magic*.

Și vă spun imediat cum e cu tratarea „magică" a Sfinților.

Pentru că un vecin…s-a dus și el la Biserică…fără să mai spun *pentru ce*…S-a rugat, a dat danii la Biserică, s-a dus pe-acolo vreo 3 luni…și apoi *a trecut* la adventiști.

Și l-am întrebat care a fost „dezamăgirea". Și mi-a spus că *nu i s-au împlinit* rugăciunile…

Și îl întreb: „Dar la adventiști *vi s-au împlinit* rugăciunile?".

„Nu, nici aici! Dar măcar aici nu mai îmi cer *atât de mulți bani*"…Deși el se dusese, din proprie inițiativă, să „Îl mituie" pe Dumnezeu „cu danii/ daruri" date Bisericii…ca să se petreacă un anume lucru…în viața lui și a familiei lui…

Adică *a te duce* la Sfintele Moaşte doar pentru ca *să se mărite* fiica ta, *să piară* boala din tine, să câştigi la loto sunt…duceri „magice”…

Pentru că vrei *să îţi dea* Sfântul multe şi de toate…dar viaţa ta să rămână tot de *profitor*…şi nu de „drept credincios”.

Însă Sfinţii nu trebuie trataţi *egoist*…

Pentru că nu sunt doar *ai noştri*…ai românilor, dacă sunt *dintre noi*, ci *ai întregii* Biserici.

Însă nici *exclusivist*…

Pentru că nu sunt Sfinţi „mai folositori” şi Sfinţi „mai nefolositori”, Sfinţi „care se uită *mai de sus* la noi” şi Sfinţi care „*ne iartă* toate păcatele…în ciuda faptului că noi *nu facem nimic concret*”.

Ci Sfinţii sunt *mereu doritori* să fie cu noi…şi să ne ajute…

Dar pentru a trăi *o viaţă duhovnicească* şi nu una „aranjată” după revistele cu case de lux…şi sejururi în hoteluri de 14 stele.

Ei vor să fim *alţii*, să fim *ca ei*…să fim *ca Dumnezeu*…să fim *ca pentru viaţa veşnică*…care e plină *de dinamism*, de viaţă şi de cunoaştere…şi nu *de căscat*…

Şi noi o cinstim pe Sfânta Filofteea[24] ca *româncă*…deşi ea e *bulgăroaică*.

Iar Sfântul Antim Ivireanul[25] ştia să vorbească limba română *mai bine* decât mulţi cei de ieri…şi de azi…chiar dacă el era *georgian*.

Şi asta e *spre smerirea* noastră…şi spre *uluirea noastră*.

Pentru că *puţinii Sfinţi* canonizaţi de români…din primele secole creştine sau mai recente…au cu toţii *unicitatea* lor, *frumuseţea*

[24] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sf%C3%A2nta_Muceni%C8%9B%C4%83_Filofteia_de_la_Arge%C8%99.
[25] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Antim_Ivireanul.

lor, *neașteptatul* lor…care ne invită să fim și noi pe atât de „neașteptați” în bine, în virtuți…ca ei, ca predecesorii noștri.

…Da, nu toți *ne naștem* în familii și în neamuri „plăcute”, dorite…

Însă nu *familia* sau *neamul* sau *satul* sau *sărăcia* în care ne-am născut sunt piedici „de netrecut” pentru ca noi să fim *oameni* ai lui Dumnezeu.

Ci, de cele mai multe ori, piedicile *ni le punem singuri*.

Sunt piedici *interioare*.

Dacă toată viața ai fost curvar, bețivan, hoț…e greu *să admiți*, nu, că ai cam *dat-o în bară* cu viața ta?

Pentru că mulți își dau seama că *greșesc*…dar puțini vor *să își recupereze* prostiile.

De aceea *persevereză* în ele până la moarte…vorba lu’ Chelu: „*fără vicii*…viața n-are deloc *delicii*”.

Însă *deliciile vieții* nu sunt *calamitățile ei*!

Deliciile vieții sunt *faptele bune*, faptele care *ne bucură*, care *ne mângâie* inima…care ne fac să spunem că „nu am trăit degeaba” ci „am lăsat ceva în urmă”.

Sfinții românilor au lăsat ceva *în urmă*!

Ne-au trasat *direcția*…

Ne-au arătat *să îmbinăm* știința teologică cu cultura vremii noastre, ascultarea cu curăția, demnitatea creștină cu bucuria de alții, fidelitatea față de Tradiție cu continua reactualizare a ei.

Ne-au arătat că *și românii pot*!

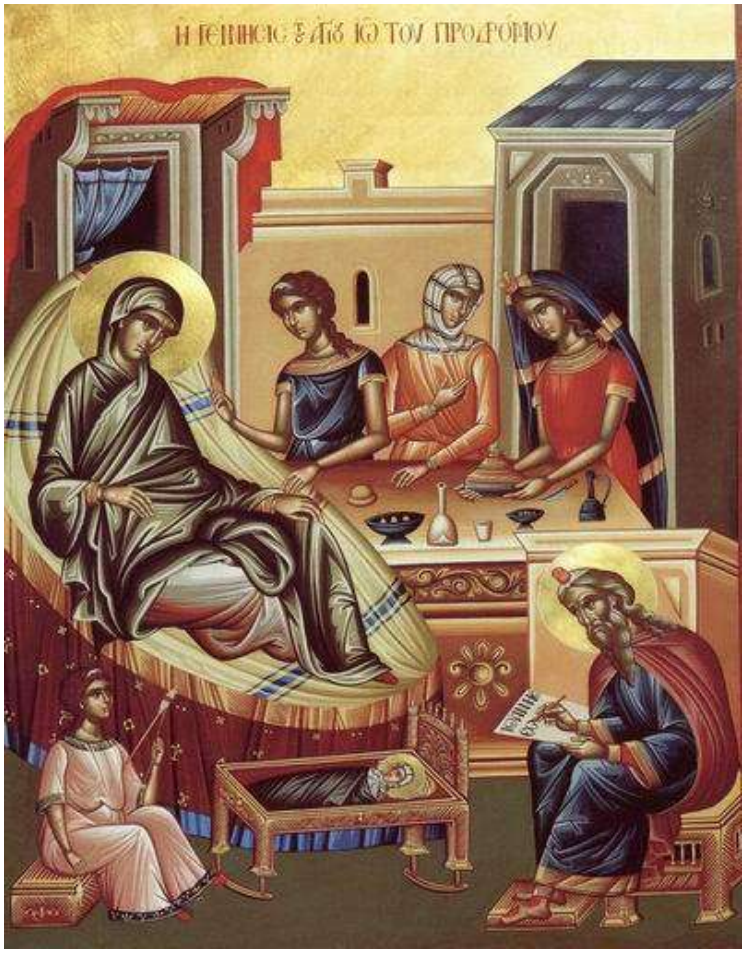
Însă pot *în felul lor*…în modul lor *de-a fi*…fără excese, cumpănit, colocvial.

Pentru că ziua de azi e *o reflecție pentru prezent*…atâta timp cât *relația* cu Sfinții e *a prezentului*.

Și *vânătorii/ pescarii de oameni*…cât și *vânații* de către ei la dreapta credință trebuie *să își știe* rostul și sensul.

Dacă avem fiecare *răspunsul* la *ce trebuie să facem*…atunci *e bine*. Amin!

Predică la Duminica a 3-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[26],

avem parte de o sărbătoare *dublă*: Evanghelia duminicii [Mt. 6, 22-33] vorbește despre *încrederea* în Dumnezeu mai presus de toate, pe când *nașterea prea minunată* a Sfântului Ioan Botezătorul e însăși expresia *statorniciei în fapte bune* a părinților lui, a Sfinților Zaharia și Elisabeta [Lc. 1, 5-25; 57-80].

Și asta pentru ca *să nu cădem în disperare*…

[26] Predică scrisă în data de 21 iunie 2012.

Pentru că *grijile vieții* sunt *multe* și *înspăimântătoare*…și la fel și necazurile care sunt *legate* de *naşterea* și de *creşterea* copiilor.

Și pentru că Evanghelia e plină de *realismul credinței*…de ceea ce *se petrece* cu cel credincios în drumul său cu Dumnezeu…tocmai de aceea ne vorbește despre *greutățile vieții* ca despre dureri *reale*, șfichiuitoare, pe care trebuie să le trăim cu demnitate, cu smerenie și cu bunătate sufletească.

Ce folos avem, ne spune Domnul, dacă în viața noastră ortodoxă ajungem niște *întunericuri* pline de răutate și de ranchiună?

Cum ne putem *disculpa* în fața Domnului, dacă am transformat *asceza* noastră într-un motiv *de răzbunare*?

Pentru că viața ascetică nu este *o luare la întrecere* cu alții și nici *„o sfințire" a noastră pentru ca „să dăm clasă"* altora…ci *singurul mod real de vindecare interioară*, de *liniştire* și *de umplere* de bunătate sufletească, de *mărinimie*…

Întunericul…*scotos*-ul [σκότος, Mt. 6, 23, *cf*. GNT]…diversitatea antagonică a patimilor.

Pentru că *raiul virtuților*, lumina virtuților, *lumina din noi* e orice lucrare a noastră făcută *întru harul* Treimii primit la Cincizecime de Biserică…și continuu de atunci până azi.

Tocmai de aceea *grija*…grija *obsedantă* pentru ziua de mâine e *o golire a noastră de har*: pentru că Îl vede pe Dumnezeu ca fiind „mai puțin" lucru decât *stabilitatea* financiară și materială imediată.

Neîngrijirea de ziua de mâine…nu înseamnă *nemuncă*!

Nu e *o invitație la somnolență*…ci la *o credință plină de simțirea prezenței lui Dumnezeu*!

Pentru că atunci când *Îl simți* pe Dumnezeu în viața ta și a lumii…când *Îl vezi* pe Dumnezeu prezent peste tot…e un gest de *mare nesimțire sufletească*…să primești în mintea ta

gândul că vreo secundă din viața ta e *neștiută* și *nevăzută* de Dumnezeu.

Și, implicit, *neajutată*…

Cum să te *mai înfricoșezi* pentru viitor…când tu ești *la masă de taină* cu Dumnezeul care ține în mână toată istoria și veșnicia?

De aceea *frica pentru viitor* e *o carență* a credinței…pentru că *credința vie* e plină de *certitudinea prezenței* lui Dumnezeu.

Însă…când ne lăsăm *furați* de gândurile demonice ale grijii și ale fricii pentru azi și mâine…simțim din plin *disperarea singurătății*.

Cum e *să nu ai sprijin* de nicăieri…și, mai ales, de la Stăpânul stăpânilor și Domnul domnilor.

Dar atunci când căutăm *simțirea* și *cunoașterea* lui Dumnezeu, *explicitarea Lui* în toți și în toate simțim că viața noastră e plină de *viață*, de viață dumnezeiască…și că nicio altă simțire nu e *mai veridică* decât această simțire care *ne umple* inima, mintea, tot trupul și sufletul.

Da, pentru că El este *lumina* din noi…fără de care *interiorul* nostru e *o fărâmă de Iad*!

Pe de altă parte, nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, pomenită astăzi, 24 iunie 2012, ne invită la aceeași *înțelegere atotcuprinzătoare* a iubirii lui Dumnezeu față de oameni.

Sfinții lui părinți erau „amândoi *Drepți* înaintea/ în fața lui Dumnezeu, umblând în toate poruncile” [Lc. 1, 6, cf. GNT]…și Îngerul Domnului *i-a vestit* nașterea [v. 13-17].

Naștere *la adânci bătrâneți*…imposibilă după *normalitatea umană* actuală.

Pentru că și greutățile, bolile, ispitele, suferințele par *de netrecut*, în primă instanță.

Însă dacă *lumina din noi*…e *slava Sa* ajungem *să ne minunăm*, cu timpul, de câte *suferințe* am fost brăzdați…și, totodată, din câte *ne-a scăpat* Dumnezeul nostru Cel preabun.

Și atunci nu mai sunt *doar cuvinte*…ajutorările Lui!

Ci iubirea Lui, bunătatea Lui, grija Lui sunt *părți* din biografia noastră…pentru că El ne-a ajutat împotriva *imensității* de ură și de răutate și de șicane diverse pe care *o presupune* viața în societate.

Sfântul Ioan nu se naște într-o lume…*pacifistă*!

Motiv pentru care și *moare martiric*, prin tăierea capului…

Nici Domnul nostru nu trăiește pe pământ o viață „calmă" și „lipsită de nesimțire și răutate"…ci, dimpotrivă: I se răspunde cu multă *inumanitate*, cu multă *ingratitudine* și moare pe Cruce pentru păcatele noastre.

Însă Domnul, în Evanghelia zilei de la Matei 6, nu ne propovăduiește o viață „lipsită de griji"…ci o viață lipsită *de patimile* care *ne câinoșesc*, ne înrăiesc.

Pentru că *harul* Său, care e *pacea* și *îndrăzneala* și *frumusețea* noastră, e cel prin care putem *să călcăm* nesimțirea, imaturitatea, superbia și mojicia *din jurul nostru* și, în primul rând, *din noi*.

Căci suntem chemați *să facem lumină* în noi, să dăm *murdăria* afară din noi…pentru ca să fim *lumini frumoase* ale Lui…în mijlocul letargiei generalizate!

Trebuie *să ne vindecăm*…pentru ca *să vindecăm*!

Motiv pentru care nu trebuie *să ne arogăm* lucruri pe care *nu le facem*, nu trebuie să epatăm în mod *strengărește*…pentru că viața creștină e *o creștere în maturitate* duhovnicească și experiențială…și orice lucru *netrecut* prin noi *sună a gol*.

Așa că, în fiecare lucru pe care *îl facem*…se vede *amprenta* noastră interioară.

Și Domnul dorește această *amprentă personală*, adică *starea noastră reală*…când vine vorba de relațiile între noi…și, mai ales, între noi și El.

Dumnezeu să ne dea *curajul* de a fi *noi înșine* în fața Lui!

Adică plini de înțelegerea că *fără El nu putem face nimic*…ci doar *împreună cu El* putem să trăim o viață care să *ne umple* de lumină dumnezeiască. Amin!

Predică la Sfinții Apostoli Petru și Pavel (2012)

Iubiții mei[27],

Sfinții Apostoli Petru și Pavel, în troparul lor, sunt prezentați ca *cei mai de seamă* dintre Apostolii Domnului și ca *învățători ai lumii*.

Tocmai de aceea atunci când sunt *iconizați împreună* se indică faptul că ei sunt *oameni ai propovăduirii*.

Că predica lor (subliniată prin *pergamentul* din mâna Sfântului Petru și prin *cartea* din mâna Sfântului Pavel) *a extins* Biserica…esențializată *în clădirea* din spatele lor.

[27] Predică scrisă în ziua de 28 iunie 2012.

Propovăduirea adevărului și *slujirea* Tainelor extinde Biserica.

Nu doar *predica*…și nu doar *slujbele*…

Pentru că predica se face *în timpul* slujbelor…

Pentru că atât slujbele cât și cuvintele predicării sunt *o lecție divino-umană* de *înțelepțire* și *transfigurare* a noastră.

Numai că *Biserica lui Hristos* e *Biserica Apostolilor*. E Biserica pe care *au extins-o*, în harul Treimii, Apostolii Domnului și urmașii lor până astăzi.

Iar dacă *schimbăm* această Biserică cu o alta, cu *un surogat* de Biserică, nu îi mai avem drept *Părinți* pe *Apostolii* Domnului…pentru că ieșim din *șuvoiul de viață dumnezeiască* care ne leagă, prin Apostoli, de Prea Sfânta Treime.

Însă icoana de deasupra ne arată că Biserica are *un conținut de viață* și *de învățătură* datorită Apostolilor Domnului.

Datele Tradiției și ale Scripturii noutestamentare sunt *averea de conștiință* a Apostolilor pentru Biserică. Sunt modul intim, foarte personal, în care Prea Sfânta Treime S-a *imprimat* în ei prin slava Sa.

Iar dacă noi nu suntem *intimi* cu Apostolii Domnului înseamnă că *nu am învățat nimic* de la Domnul lor, Care i-a iubit, i-a învățat, i-a sfințit, i-a umplut de har și de adevăr și de frumusețe duhovnicească.

Pentru că *propovăduirea credinței* e *spunere* a sufletului odată cu *adevărul* din suflet.

Vorbim despre modul în care noi *am fost luminați*, curățiți, înduhovniciți…ca *să înțelegem* datele credinței.

Iar *datele credinței* sunt cele care *ne leagă* de Dumnezeul nostru treimic, prin harul Său, pentru că ele sunt *clipele de adevăr*, de sinceritate, de încredere dintre noi și El.

Însă *adevărul Lui* e o chemare sfântă, foarte lăuntrică, spre *gustarea* din Tainele Lui.

Pentru că Tainele și slujbele Bisericii sunt *viața noastră duhovnicească*, plină de adevărurile Lui, prin care noi suntem *înfiați* și *învredniciți* de strigarea bună, fiască, către Părintele nostru ceresc.

Căci, la rândul ei, Biserica nu e *o instituție* sau *o casă închisă*, secretă, în care noi „ne perfecționăm" pentru misiuni telurice…ci e *ușa* spre Împărăția lui Dumnezeu, spre comuniunea cu Dumnezeul întregii creații, Care *Își va extinde* slava Sa, la transfigurarea cosmosului, în toată creația Sa, pentru ca El să fie *lumina îndumnezeitoare* a întregii lumi.

Acesta e motivul pentru care Biserica *nu se învecheşte* niciodată și nu e *un spațiu al singurătății*.

Pentru că suntem *mereu alții* în relație cu Dumnezeu…și Dumnezeu nu ne lasă *la fel* ci *ne schimbă* continuu.

Dar pentru ca *să nu rămâi în urmă* trebuie să fii *omul comuniunii*.

Și *comuniunea* e formată din *sobrietatea credinței*, din simplitatea și austeritatea vieții dar și din *grija* pentru *a fi proprii dialogului cu ceilalți*.

Pentru că Sfinții Apostoli, în icoana de deasupra, stau cu fața unul la altul, stau față în față, ca semn că sunt *deschiși spre comuniune*…dar sunt *adânciți* în ei înșiși, în rugăciune, în cugetare teologică…

Din ce motiv?

Pentru că, mai înainte de toate, *comuniunea* are *conținut teologic*.

Suntem în Biserică nu pentru *motive oculte*, nu pentru *a câștiga la loto*, nu pentru a ne *îmbogăți*, nu pentru ca *să moară* mama noastră și să *îi luăm averea*…ci pentru *a ne umple* cu toții de aceleași adevăruri ale Ortodoxiei, de Tainele ei, de viața ei, de curăția ei sfântă.

Pentru *a ne sfinți viața* suntem în Biserică!…

Și de aceea, *a fi împreună în Biserică* e *teologie îndumnezeitoare*…căci ne leagă *lucruri dumnezeiești*.

Ne leagă experiențele ascetico-mistice, adevărurile credinței, grija pentru mântuirea întregii lumi, rugăciunea pentru toți, perspectiva eshatologică luminoasă…aceea că Împărăția lui Dumnezeu *va cuprinde toate*…și *va veseli întreaga creație*…

Sfântul Petru a fost *răstignit pe cruce*…cu capul în jos…*la cererea* lui…pentru că a considerat că nu poate fi răstignit *așa precum fusese*…*răstignit* Domnul.

Asta la 29 iunie 67 d. Hr., pe locul colinei Vaticanului[28], închinată până azi, în romano-catolicism, Sfântului Apostol Petru.

În aceeași zi și în același an, tot din porunca împăratului anti-creștin Nero, Sfântului Apostol Pavel *i s-a tăiat capul cu sabia*, pe calea Ostia, la Roma, unde mai apoi s-a construit *Basilica di San Paolo fuori le Mura*[29]/ *Biserica Sfântul Pavel din afară de Ziduri*.

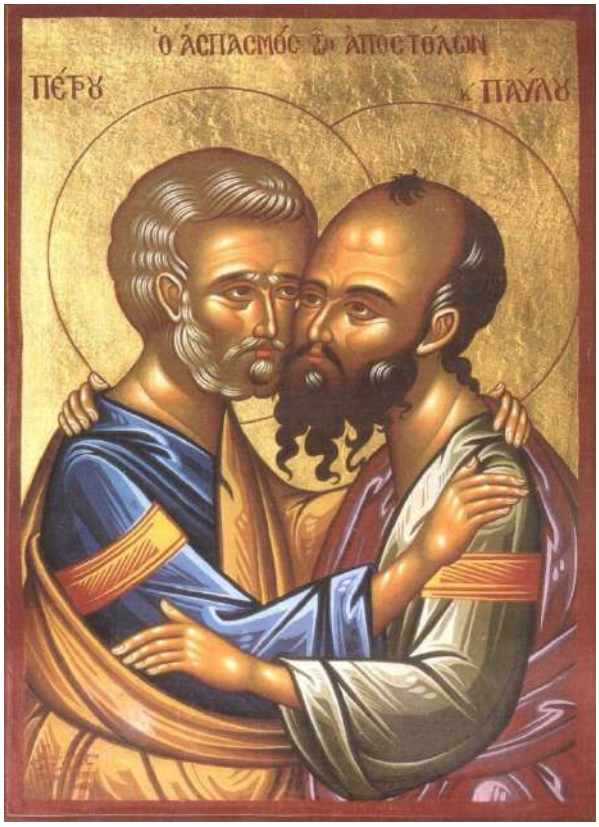
[28] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Saint_Peter%27s_tomb.
[29] Idem: http://www.crestinortodox.ro/biserica-lume/mormantul-sfantului-apostol-pavel-119938.html.

Însă *au fost omorâți* nu pentru că ar fi fost „elemente sociale periculoase” ci pentru că *depăgânizau* lumea lor, *o încreștinau*, o sfințeau prin propovăduirea lor.

Și de aceea sunt „învățători ai lumii”: pentru că sunt *învățători ai sfințeniei*.

Iar sfințenia *se învață* și *se trăiește* în Biserică, în Biserica Ortodoxă, în Biserica lui Dumnezeu cea vie, una, sfântă și fundată pe temelii apostolice și patristice de peste 2.000 de ani.

Dar se trăiește ca…*îmbrățișare* a întregii Tradiții a Bisericii și ca *responsabilitate* pentru întreaga lume.

Și icoana aceasta, a celor doi Apostoli prăznuiți astăzi, în care ei sunt *îmbrățișați*, în care *se întâmpină* cu dragoste, cu bucurie, cu responsabilitate reciprocă e *icoana comuniunii* Bisericii.

Pentru că sfințenia *nu îl exclude* pe celălalt…oricare ar fi el…și cu atât mai mult…o altă *sfințenie*.

Doi oameni Sfinți, care *nu se respectă* și *nu se iubesc* reciproc, e *un nonsens*.

Pentru că Sfinții *se văd* și *se înțeleg reciproc* încă de aici, de pe pământ…

Căci ei sunt avizi de *a-i cunoaște* pe prietenii lui Dumnezeu și pentru *a le ucenici* lor. De *a învăța* de la ei…

Pentru că harul lui Dumnezeu *locuiește* în oameni *diferiți*, care se sfințesc *în mod diferit*…și putem învăța de la fiecare în parte *modul lor personal* de a vedea lucrurile.

Acesta ne îmbogățește: *modul personal* al fiecăruia de *a vedea* lucrurile și de *a se raporta* la viața cu Dumnezeu și la oameni.

Însă Sfinții, înțeleși fiecare în parte, *ne unesc*…și *nu ne despart*!

Numai dacă îi citim „rău” Sfinții „se bat cap în cap” în afirmațiile lor…Sau „au metehne” de care noi *ne împiedicăm*…

Pentru că Sfinții ne ajută *să îi înțelegem*…dacă îi citim *cu iubire sfântă*, cu evlavie curată.

Și ei ne conduc nu numai *la înțelegerea* cuvintelor lor, a minunilor lor, a prezenței lor duhovnicești…ci ei ne sunt *prieteni simțiți* mereu, pentru că ne devin *familiari*…mai familiari decât familia noastră.

Iar când noi *îi iubim*…și ei *ne îmbrățișează*!

Rugăciunea față de ei e rugăciune *simplă* și *tare* ca față *de prieteni*…pentru că toți suntem

legați de aceeași *dragoste extatică*, care *ne scoate* din noi înșine, *în contemplarea* slavei Treimii.

Și astfel privind lucrurile înțelegem ce înseamnă *viața* Bisericii: *împreuna locuire* cu Dumnezeu și cu Sfinții Lui.

De ce viața aceasta e *atât de vie* și *non-plictisitoare*.

De ce rugăciunea e *izvor de apă vie*, răcoritoare…și de ce citirea Scripturii și a Părinților e *iluminare*, e umplere de *lumină înțelegătoare*.

Pentru că Biserica Ortodoxă e fundamentată *pe slava lui Dumnezeu existentă în oameni*…și nu pe *basme*!

Noi nu ne încredem *în fantasme*, în *poveşti băbeşti*…ci *în adevăruri verificate*, pline de sfințenie…și care *ne sfințesc* în mod vizibil.

De aceea, după postul acesta al verii (primul post, pentru că urmează al Prea Curatei Stăpâne în luna august) înțelegem că postul este *incandescență interioară*, că e *lumină*…dar și *trudă*.

Și că Biserica se ține *vie* prin *lumină* și *trudă*, prin *trudă* și *luminare duhovnicească*.

Și că nicio *cădere în păcat* nu trebuie *să ne arunce în disperare*…ci din ea trebuie *să ieşim* ca Sfântul Petru *din valurile mării*…și tot ca el *din lepădarea* de Domnul.

Dacă *ne încredem* în mintea noastră și *în râvna noastră* pentru idei și credințe religioase…trebuie să luăm *pildă* de la Sfântul Pavel…care s-a lăsat *convins* de Domnul, în mod extatic, asupra faptului că *râvna* trebuie să fie *plină de adevăr*…și nu *de răzbunare*.

Adică *ne-a confirmat* Dumnezeu că *credința noastră* e…*dreapta credință*?

Cum și când?

Știe El că suntem „credincioși” și ne-o și *arată*?

Pentru că credința e *dialog*…și nu *monolog cu Dumnezeu*.

Credința vie are *răspunsuri* de la Domnul…și El *ne îndreaptă* pe căile Lui.

Iar dacă simțim că harul Său *ne inundă*, și dacă *simțim* slava Lui…și *vedem* fața Sa cea nevăzută…atunci Domnul nostru e *Domnul slavei,* e *Domnul tuturor*.

Și atunci noi suntem *vii*, și ne vedem unii pe alții *cu responsabilitate*, cu îmbrățișare…și nu *cu aversiune prostească*.

Așadar, iubiții mei frați și surori întru Domnul, azi e *o zi între prieteni*!

Între prietenii pe care *îi citim* în Scriptură și *îi vedem* în icoane și *le cântăm* laude.

Și să îmbinăm în inima noastră *căruntețea înțeleaptă*, maturitatea frumoasă a Sfântului Petru cu *dorul mistuitor*, prea dumnezeiesc al Sfântului Pavel de *a-i lumina* pe oameni!

Pentru că oamenii aceștia au făcut sute de mii de kilometri în lungul și în latul lumii, cu mijloacele rudimentare ale vremii lor, pentru *a înfrumuseța* lumea.

La o primă vedere: „niște utopici”.

Însă *averea* lor lăsată lumii e *incalificabilă*…pentru că păgânismul a fost *detronat* odată pentru totdeauna, oricâte *capete de hidră* mai naște, prin propovăduirea *sfințeniei întrupate*, a *omului creștin*, care înspăimântă lumea prin curăția, sfințenia și eroismul credinței sale.

Dacă unii rămân în istorie ca „dezastre mondiale”…ei au rămas ca *învățători ai lumii* spre Împărăția lui Dumnezeu.

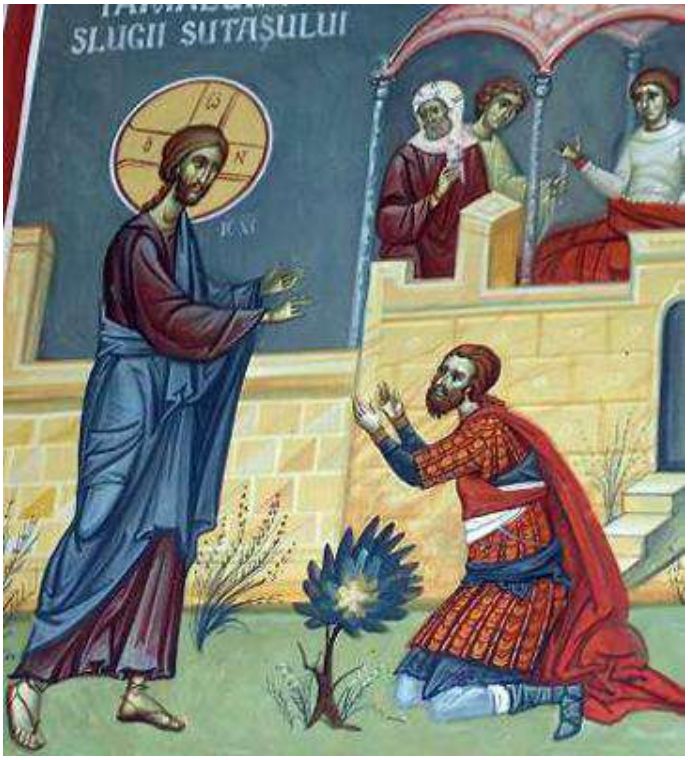
Și de aceea noi avem *învățători*, avem *fundamente,* avem *pietre de temelie durabile*…și nu ne trebuie „inventatori de biserici”, „uzurpatori ai Tradiției și ai succesiunii apostolice” sau „liberaliști ai credinței”, care să dea totul peste cap.

Ne întoarcem la ei, la Apostolii și Părinții Bisericii, și învățăm *măreția simplă* a sfințeniei, frățietatea, iubirea, compătimirea, martiriul, demnitatea vieții creștine.

Nu *fraze*, nu *lăudăroșenie goală*…ci realitate care *se actualizează continuu* în tot cel care crede.

Și fie dar ca și noi, după puterea noastră, să fim *pietre ale credinței*, pe care să se sprijine *încrederea* în bine, în frumos, în demnitate și curaj a societății actuale. Amin!

Predică la Duminica a 4-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[30],

centurionul roman din Evanghelia de astăzi [Mat. 8, 5-13] e *un sufletist*.

Pune suflet pentru cei *din subordinea* lui, *se interesează* de ei…și nu îi tratează ca pe niște *animale*.

Sau ca pe niște…*rebuturi umane*.

E un om *cu suflet* într-o lume și într-o armată unde *cel slab*…era o povară…o rușine…

Trebuia *să lupți*…și nu *să stai bolnav*.

Însă centurionul nostru…îi uită *momentan* pe cei 99…pentru cel *unu*, care era παραλυτικός [paraliticos]/ *paralitic* [v. 6, cf. GNT] și cere de la Domnul vindecarea lui.

De unde atâta *intimitate* între *conducător* și *subaltern*? O întrebare legitimă…

[30] Predică scrisă în data de 28 iunie 2012.

Dacă ar fi fost o relație *rea* între cei doi, adică *homosexuală*, și din această cauză centurionul ar fi venit *să pledeze* pentru însănătoșirea slugii sale, cu siguranță că Domnul ar fi *mustrat* acest lucru, cum a făcut cu fariseii.

Cu fariseii care…spuneau *una*…cugetau *alta*…și *doreau să-L omoare*.

Însă v. 10-12, în care Domnul laudă *pistisul* [πίστις]/ *credința* centurionului ne arată faptul că între *centurion* și *pes* [παῖς]/ slugă/ slujitor era o relație de *prietenie demnă*, prin care centurionul *înțelegea* și *compătimea* starea deplorabilă a slujitorului său.

Nu sta la mijloc *un interes meschin*…ci *o dorință nobilă*: vindecarea celui care *suferă cumplit/ groaznic*.

Și v. 8-9 ne arată *conținutul* credinței lăudat de Domnul: *încrederea în Cel care ne vindecă.*

Încrederea în Cel care *ne vrea vindecați*…și darea în mâna Lui pentru ca *să ne vindece*.

Adică credința *se încrede* în Dumnezeu în toate…chiar dacă uneori nu vede niciun *orizont* de liniște, de schimbare a situației.

Pentru că minunea „interesată”…e aia în care vrem *un bine* fără *schimbarea* vieții noastre.

Vrem *să plouă cu bani* la noi pe fereastră sau *să scăpăm acum*, pe loc, de cine știe ce *strângere cu ușa financiară* sau *medicală*.

Dar nici prin gând nu ne dă *să ne schimbăm viața*.

Să ne acomodăm unui *ritm de viață* sfânt, curat, binecuvântat.

Însă când *asculți* de Dumnezeu, chiar și când *nu înțelegi* ce va rezulta din ascultarea ta sau *unde* te va duce El…atunci te lași *modelat*, schimbat, refăcut din nou prin harul Său.

E *normal* ca *viața în credință* să fie o viață plină de *numeroase surprize*.

Și, pe fiecare zi, să înveți *tot mai mult*…să fii *tot mai altfel*…

Dar schimbarea, *schimbarea în bine*…e mereu o școală a umilinței, a bucuriei, a înțelegerii de sine, a comuniunii, a regândirii fundamentale a lucrurilor.

Nu îți schimbi *doar glasul,* precum vulpea din fabulă…ci îți schimbi caracterul, faptele, conduita zilnică.

Devii *de nerecunoscut* pentru cei care credeau că *te cunosc*.

Dar *de nerecunoscut* în fapte bune…și nu *în turpitudini*.

…Și centurionul nostru, de azi, se dovedește mai credincios decât tot Israelul [v. 10]…

Bineînțeles, Domnul referindu-se aici la *marea masă* a credincioșilor lui Israel și nu la *marii Sfinți* ai lui Israel, dintre care *Prea Curata Stăpână* este *sfințenia cea mai mare* a întregii făpturi.

Adică *teologia iudaică* vs. *un centurion roman* fără specificații religioase.

Pentru că nu aflăm nimic despre viața, credința, numele, vârsta centurionului ci Domnul subliniază doar faptul că credința lui e *autentică*…în sensul că e *încredere* în Cel care vindecă, în Hristos.

Și centurionul a vrut *numai vorba* lui Hristos, numai *porunca* lui Hristos împotriva bolii [v. 8]…

Pentru că el credea în faptul că cuvântul Lui e *mântuitor*. E vindecător. Dă viață!

Și atunci când noi *ne rugăm* pentru cineva anume…trebuie să ne încredem în voia Lui care știe *ce e mai bine* pentru noi…și pentru cei pentru care *ne-am rugat*.

Căci *credința care se roagă*…e credința care *acceptă* voia Lui.

Să se facă voia Lui în cer și pe pământ. În întreaga creație.

Și o astfel de *credință vie* își schimbă *atitudinile* în funcție de *răspunsurile Lui* în rugăciunile noastre.

Așa se face că atunci când citim cărți sfinte și găsim că Dumnezeu *a îngăduit un rău* anume în viețile Sfinților…totodată vedem că atunci când *au înțeles* rolul lui…*îngăduința* lui Dumnezeu pentru ei…sau *mustrarea* Lui pentru ei…aceia *au acceptat* voia Lui cu ei.

Nu au rămas *resentimentari*…ci *au înțeles smerenia* din umilirea lor!

Când demonii le-au făcut rău prin oameni…au înțeles *cât de scumpă* e *prietenia* și *facerea de bine*.

Când au căzut într-un păcat…și-au înțeles *neputința*…și când au avut *o vedenie*…au înțeles *bucuria* lui Dumnezeu, frumusețea Lui care *ne sfințește* pe noi.

De ce *să ajuți*…*dezinteresat*?

De ce e mai bine să dai *un pahar de apă* decât…*o piatră în cap*?

De ce e bine *să uimești prin bine*, prin iertare și prin întrajutorare…și nu prin bădărănii și mai mari, prin nesimțiri gigantice?

Pentru că numai binele *împlinește*…și el, binele, *face pui*!

Vlăstarele răului *se ucid* unele pe altele…pe când binele e *durabil*. Binele e *frumos*. În fața lui te uimești. Te smerești. Te simți mic. Te simți *prost*…pentru că nu te vezi *demn* de el.

Și după cum spuneam și altădată…Dumnezeu *ne uimește*…și ne va uimi tot mai mult…enorm de mult…prin oamenii Lui.

Tocmai de aceea mie nu îmi place să vorbesc *prea mult* despre *antihriști*, despre tot felul de *nebuni memorabili*…și nici *să mă înspăimânt* de ei…pentru că pe mine *mă înspăimântă sfințenia cel mai mult*.

Sfințenia, măreția, copleșitoarea bogăție a harului dumnezeiesc e *cea mai mare* și *mai frumoasă înspăimântare*.

Protestanții au teoretizat *cutremurarea lipsită de bucurie* în fața lui Dumnezeu…pentru că așa arată lumea lor, lumea *fără har*: o cutremurare abisală, în care Dumnezeu e „prea sus”…pentru ca *să ne îmbrățișeze*.

Însă teologia și mistica ortodoxă vorbesc despre Dumnezeul care *coboară la noi plin de frumusețe dumnezeiască*, de slavă copleșitoare, pentru ca *să ne îmbrățișeze* întru slava Lui cea plină de frumusețe.

Da, *cutremurarea* e *plină de frumusețe*!

Dacă *sfințenia* e numai *frică* și *nevedere a Lui*…atunci Dumnezeu e *o înspăimântare care nu ne atrage*.

Și dacă *nu ne atrage*, atunci *nici nu ne convinge*.

E *neinteresantă*…

Însă Dumnezeul nostru, al tuturor, e *o Frumusețe înspăimântătoare care ne atrage* tocmai pentru că e *dulceața* și *frumusețea* vieții noastre și a întregii creații!

El nu ne *mângâie pe cap*…spunându-ne că suntem frumoși „prin naștere”.

Nu ne spune *să stăm la soare*…și să așteptăm să ne cadă…vreo *piersică* în gură…

Ci El ne arată că *frumusețea* e *împărtășire* de slava Lui…și că *asceza* e *dat cu mătura* în casa ființei noastre…e *deschidere* a geamurilor…e *împrăștiere de miresme*.

Vrei să dormi *în cocină*, în cocina propriei *tale indiferențe*? Atunci, vorba cântecului: *dormi*…și dormi…și *nu te mai trezești*…

Vrei însă ca lumina lui Dumnezeu *să țâșnească* din tine și să fie *podoaba* ființei tale? Atunci *te vei umple de har*…în credință…și vei vedea ce *îmbrăcăminte interioară* rezultă din implicarea deplină în relația cu Dumnezeu.

Pentru că *beneficiile* credinței…sunt *imense* în comparație cu ale necredinței.

Credința *așteaptă mereu* noutatea, viața, frumusețea, neprevăzutul, indescriptibilul, uimitorul…

Necredința își pierde energia *cu mârâieli* de duzină. Cu contestări. Cu: „altfel e bine”.

Dacă necredința e *plină de utopie*…credința e plină de viață, de regăsire de sine, de comuniune.

Necredinciosul își dă cu barda în cap…își închide ușile ca *să nu respire* aerul harului…nu se uită la rănile păcatelor sale. Nu vrea să și le oblojească. Să și le panseze.

Credinciosul vrea să își aline și rănile lui…și pe ale altora.

Necredinciosul *își calcă în picioare* sentimentele, conștiința, nădejdea, *dreptul lui la bucurie*. La bucurie aici…și veșnică.

Credinciosul *își pune nădejdea* în *Cel mai presus de toate*…pentru că El, Singurul, știe să tocmească totul *foarte bine*.

Așa se face că centurionul/ sutașul…a dat *o mână de ajutor*, a avut *suflet*, conștiință…și a primit *vindecarea* slujitorului său.

Dar a primit și vindecarea sa: vindecare *sufletească*.

Pentru că oricine *se roagă* pentru altul…*se miluiește* și pe sine.

Primește și el vindecare, alinare, ușurare de păcate…ca și cel pentru care se roagă.

De aceea rugăciunea e *marea vindecare* a tuturor…pentru că ea *ușurează* pe mulți în același timp…și *ne unește* pe toți.

Așadar…*să știm ce cerem*!

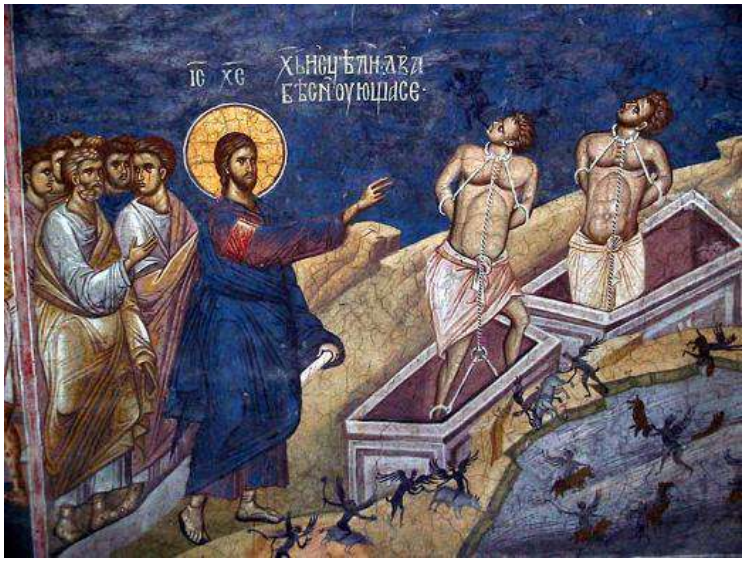
Să nu venim în fața lui Dumnezeu *cu mucii la nas*…cerând tot felul de *lucruri idioate*…ci să cerem, mai întâi de toate, *să ne vindece* pe noi și întreaga lume!

Să ne vindece de neiubire, de răutate, de neștiință, de insensibilitate, de îndrăzneală păcătoasă.

Să ne vindece de frică și de lașitate.

Să ne vindece de *necredința bădărană*, de aceea care, în mod drăcește, neagă toată Tradiția, toată *așezarea sfântă* a Bisericii și care revendică „noi maniere” de *a vedea* lucrurile. Amin!

Predică la Duminica a 5-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[31],

în Evanghelia de astăzi [Mat. 8, 28-34; 9, 1] găsim o atitudine *la antipodul* celei din Evanghelia duminicii trecute și anume: *lipsa de bucurie față de vindecarea altora*.

Neparticiparea obstinată, răutăcioasă la bucuria altora.

Lipsa de grijă, de atenție față de alții…

În speță, față de doi bărbați demonizați, vindecați de Domnul…de care cei din ținutul Gadarinilor[32] [v. 28, *cf*. GNT] *nu s-au bucurat* [v. 34].

Însă o atitudine *tot mai prezentă* în societatea noastră…

Atâta timp cât preferăm *să ne bucurăm* de *răul* altuia…și *să ne întristăm* de binele lui, de bucuria lui *frumoasă*.

Căci asta înseamnă *cancan*: să te bucuri *să îl bârfeşti* pe cel care *îți displace*…cel mai adesea tocmai pentru că *te întrece*.

---

[31] Predică scrisă în data de 4 iulie 2012.
[32] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Umm_Qais.

Și pentru că te complexează, te umilește, îți *minimalizează* orgoliul încerci prin *râs grețos* și prin vorbe urâte *să îi ștergi* personalitatea.

Însă *a minimaliza* pe cineva la nivel lingvistic, fără *proba* faptelor…*te aruncă* în derizoriu.

Pentru că mai devreme sau mai târziu, cei care vor dori *să analizeze* realitatea omului minimalizat de către tine…vor vedea cât e *minciună* și cât e *adevăr* pe baza realității faptelor lui.

Iar dacă acum, în istorie, nu putem *să înțelegem* realitatea unui om…sau nu avem *timp* să facem acest lucru…la Judecata Lui…când toate vor fi *deschise* privirii sufletului…vom înțelege cine a fost *maximalizat* pe nedrept și cine a fost *minimalizat* în mod nepermis.

Adică minciuna are *picioare scurte*…și oricând va fi *demascată*…va rămâne tot *un lucru infam*.

Însă binele *este* și *va rămâne* o bucurie *veșnică*.

Iar *participarea* la vindecarea altuia, la bucuria lui, la împlinirea lui e semn *de bunătate* interioară, de adâncime spirituală, de frumusețe duhovnicească.

Căci în situații *practice* de viață…arătăm *cine suntem* sau *cine presupunem* că suntem.

Și dacă considerăm că grija față de *sensibilitățile* altuia nu e *importantă* arătăm că avem o credință *pătată* de egoism, *lipsită* de perspectiva comuniunii.

Cei din Gadarinos aveau „τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων” [tin aghelin ton hiron]/ „turmă de porci” [v. 31, *cf*. GNT].

Dar, totodată, și „δύο δαιμονιζόμενοι”[dio demonizomeni]/ „doi demonizați” [v. 28, *cf*. GNT]…care trăiau în „τῶν μνημείων” [ton mnimion]/ „morminte” [Ibidem] și erau „χαλεποὶ λίαν” [halepi lian]/ „foarte violenți/ fioroși/ cumpliți/ sălbatici” [Ibidem].

Și demonii *au legătură* cu porcii…pentru că au legătură *cu păcatul*.

Evreilor li *se interzisese,* prin Lege, *mâncarea* porcului [Lev. 11, 7, cf. LXX]. Iar faptul că cei de aici creșteau *o turmă de porci*, nu unul sau doi, era, bineînțeles, o bătaie de joc, *în formă continuată,* la adresa Legii.

Căci multe păcate la un loc creează *hruba interioară* în care demonilor le place să înnopteze…după cum porcilor le place murdăria *apoasă*, în care să se bălăcească…

Iar demonii, care Îl cunoșteau pe Iisus ca *Fiu al lui Dumnezeu* [v. 29, GNT]…cer *intrarea* în porci…în porcii crescuți *cu aversiune* față de Lege…pentru că demonilor *le place* răul, dubiosul, lipsa de evlavie, urâtul, lucrurile nedrepte, lucrurile făcute din mare părere de sine…

Demonii, aceste ființe spirituale, *vorbesc* din cei doi demonizați [v. 31].

Și Domnul *le răspunde* lor, acestor ființe *reale* și *egoiste*, și le dă voie *să intre* în turma de porci…care, deodată, *o ia razna*…și se aruncă *în mare* [v. 32]…

Asta pentru ca să deducem și *răutatea* lor, a demonilor…dar și *la ce siliri interioare* i-au împins pe cei doi bărbați demonii din ei…de ajunseseră *să trăiască prin morminte*.

Însă de 21 de secole…lucrurile nu stau *cu nimic altfel* în domeniul…demonologiei!

Demonii sunt *aceiași*, fac aceleași *rele,* se comportă la fel *de subjugant* cu oamenii…numai că unii dintre noi încearcă *să le minimalizeze* prezența sau *să le-o escamoteze*…

Însă *schimbarea* numelui lor…sau *negarea* demonilor și a Îngerilor nu înseamnă…și *desființarea* lor ontologică.

Iar *angelologia* și *demonologia* nu sunt *subiecte prăfuite* de „Istoria Religiilor” ci *realități ascetice* pentru ortodocși…pentru că noi *ne batem zilnic*, în lupta noastră *cu păcatul,* cu prezența și influențele lor, ale demonilor.

Și *demonizările*, ca și în trecut, sunt realități *palpabile,* sociale, pe care nu le putem *ocoli*…decât dacă vrem *să ocultăm* realitatea.

Ele, *demonizările,* sunt la antipodul *înduhovnicirii personale*.

Dacă un om care *se curățește de patimi*, ca membru viu al Bisericii, se umple de harul lui Dumnezeu și de virtuți nenumărate, intimizându-se tot mai mult, pe fiecare zi, cu Dumnezeu și cu oamenii…*demonizarea* înseamnă *conlucrarea cu demonii* la cele mai oribile fapte.

Înduhovnicirea e *punte de legătură* între oameni, creează *comuniunea* comunității…pe când *satanizarea/ demonizarea* este *extremizare furioasă*, antisocializare, îmbolnăvire continuă a sufletului și a trupului, găsirea plăcerii în ură, în hulă, în răutate, în dizgrațios.

Și ce înseamnă a drăcui tot timpul, a blestema, a fugi de Biserică, a te bucura să omori animale, să schingiuiești oameni, să faci rele…decât *a te înrăi/ a te demoniza*?

Și *demonizarea* e *o autodistrugere violentă*, furioasă…

Acesta e motivul pentru care am recenzat și voi recenza postmodernitatea în cărțile mele, ideologia și faptele ei, adică ale lumii în care trăim, cu ochiul unui trăitor al Ortodoxiei…pentru ca să îi observ *fundamentele*.

Iar dacă violența, răul, plăcerea perversă, egoismul, lipsa de milă, trufia, abjecția, intoleranța, ireverența față de valori și Tradiție sunt *fundamente bune*…atunci pledăm pentru *disoluție*.

Însă lumea pe care *și-o dorește* Dumnezeu e cea…*exorcizată* de demoni.

E lumea formată din oameni *reînnoiți* prin Sfintele Taine ale Bisericii, *hrăniți* din adevărul dumnezeiesc și îndumnezeitor al Tradiției și al Scripturi, *întăriți* prin împlinirea virtuților și prin *lupta cu păcatul*. Cu orice păcat…

Dar Dumnezeu nu dorește *iubire*…*cu forța*!

Iubirea „cu forța” se numește…*viol*.

Sau *desconsiderare* a celui din fața ta.

Fapt pentru care, atunci când „πᾶσα ἡ πόλις”[pasa i polis]/ „toată cetatea” L-a rugat pe Domnul *să iasă* dintre hotarele lor…ale ținutului lor…[v. 34, cf. GNT]…El a plecat de acolo [v. 9, 1]…fără să „îi mai deranjeze”.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu vrea să ne facă Sfinți *cu forța*!

Ci El, prin Biserica Sa, ne arată doar calea: *îndumnezeirea* oamenilor.

Sfințirea noastră e *scopul* și *împlinirea* omului pe pământ.

Dar dacă *nu doreşti* frumosul, binele, sfințenia…bineînțeles că *alegi* curvia, drogurile, beția, libertinajul sexual, avariția, necredința, urâțenia sufletească.

Alegi să „îți faci de cap”.

Să te *automutilezi interior* în ritm rapid…

Însă demonii din cei doi *se temeau* de chinuirea/ tortura „πρὸ καιροῦ” [pro cheru]/ „înainte de vreme/ de timp” [v. 29, *cf.* GNT] a lor.

Și asta e *nebunia* răutății: *să te temi* de chinurile pe care *o să le trăieşti*…dar *să nu faci nimic* să *scapi* de ele.

Asta fac demonii: se tem, se cutremură de Judecata Domnului…și fac *drăcii* și mai mari!

Adică: „Lasă-mă, Părinte, cu predicile astea…că o să mă *pocăiesc* mai la bătrânețe…după ce o să-mi mai fac de cap”. O să mă *schimb*…după ce *mă sinucid de tot*.

Însă cine știe dacă *mai eşti viu*…peste două ore?

Și cine ți-a spus că de *traume* atât de mari, ca *patimile*, poți să scapi la un simplu *pocnet de degete*?

Cine îți garantează *vindecarea*…dacă nimic din tine nu este *serios*?

Însă *dragostea* lui Dumnezeu e *atât de serioasă* cu noi, oamenii, încât, *în orice clipă* a vieții noastre am decide *să ne dezlipim* de rele…El ne ajută să facem acest lucru, în mod *desăvârşit*, ca pe oricare altul dintre Sfinții Lui.

Ne ajută *să ne sfințim* viața…ca și când numai acest lucru am fi făcut *toată viața*.

Pentru că El dorește *binele nostru real*…care e *un bine veșnic*…și nu unul *fulgerător*, care azi *e* și mâine ești *demis*…din el.

El, Dumnezeul nostru treimic, dorește *să ne odihnim în bine*, să ne împodobim *în mod real* și *profund* cu sfințenia Lui, cu slava Lui cea netrecătoare.

Și pentru asta trebuie să ne *de-porcim*, să ne *deparazităm* de *apucături animalice*, de lipsa de insensibilitate și de ferocitatea fără sens.

Iar dacă centurionul roman *se îngrijea* de subalternul lui paralitic…cu atât mai mult noi, creștinii ortodocși, trebuie să ne îngrijim *de bucuria* noastră și a altora.

Pentru că vindecarea e *o bucurie*, recunoștința e bucurie, binele e bucurie, frumosul e bucurie, trăirea cu sfințenie e o bucurie…o bucurie care *îi odihnește* pe mulți…și în mod continuu.

Dumnezeu să ne dea înțelepciunea de *a ști să prețuim* bucuria, sănătatea, cinstea, frumusețea oamenilor.

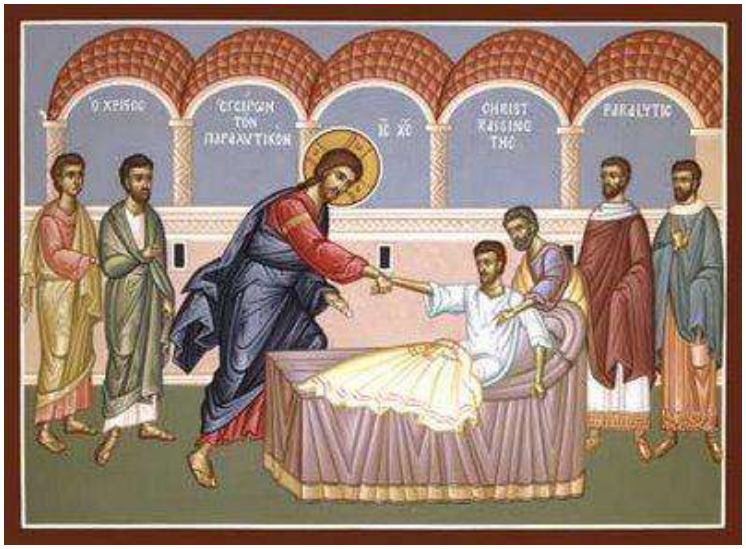
Să ne dea bucuria de *a ne bucura* de toți și de tot ce ne înconjoară.

Pentru că numai așa putem fi *împreună*, în Biserică și societate…și nu fiecare *în mormântul* lui, în cavoul lui, în casa lui adică…de unde *să emanăm* și *să ne arătăm* ființe cumplite, schilodite de rău.

Lăsați așadar, ca frumusețea lui Dumnezeu *să vă inunde*…ca să fiți *miresme spre viață* pentru această lume!

Căci dacă viața noastră nu e *un parfum sfânt* este *un eșec*. Amin!

Predică la Duminica a 6-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[33],

Evanghelia duminicii de față este Mt. 9, 1-8, în care avem *vindecarea paraliticului*, continuând astfel pe cea *a duminicii trecute*.

Însă pentru că astăzi sunt pomeniți și *Sfinții Părinți de la Sinodul IV Ecumenic*[34], de la Calcedon [451], de aceea avem și *o a doua Evanghelie*, adică In. 17, 1-13.

Și pe ambele le-am discutat în anii anteriori…

Însă acum vreau să subliniez *importanța muncii* și *a răbdării* în viața noastră.

Pentru că întreaga noastră viață este *un efort continuu*, o continuă motivare și remotivare a noastră pentru *a trăi*, pentru *a munci*, pentru *a crea*, pentru *a iubi*, pentru *a rezista în bine*.

E o continuă *luptă* viața noastră pentru *a nu abdica* din bine, din frumos, din credință.

Iar Evangheliile *răbdării suferinței*, din care face parte și cea de azi, cu paraliticul/ slăbănogul, ne arată că *răbdarea* e *o școală de*

[33] Predică scrisă în ziua de 11 iulie 2012.
[34] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_IV_Ecumenic.

înțelepciune și că *sinuciderea* nu e *o soluție*, nu e o acțiune „eliberatoare”.

Dar, în același timp, că e *mare diferență* între munca ce ne face *plezirişti*, între munca ce ne face *trufași*, orgolioși, egoiști…și munca *ce ne spiritualizează*.

Pentru că *scopul* muncii de-o viață e acela de a ne asigura *demnitatea* existenței, un trai *decent*…în cadrul căruia să ne împlinim *interior* și să ne curățim *de păcate*.

Căci de unde *atâtea boli* dacă nu am fi *plini de excese*?

De unde atâtea *afecțiuni interioare*…dacă nu ne-am *degrada* sănătatea sufletească și trupească mai mult sau mai puțin *conştient*?

Pentru că una e să te îmbolnăvești *slujind altora*, muncind, asiduu, cu bucuria de a fi *spre folos* altora…și alta e să te îmbolnăvești pentru că mănânci *în exces*, pentru că bei la fel, pentru că te distrezi în mod necumpătat.

Cu alte cuvinte: îți trebuie o mare *încordare*, o mare *abținere*, adică *o mare înțelepciune*…pentru ca să știi să te bucuri de viață *în mod echilibrat*.

Munca *cu noi*…e mai grea decât munca *cu pământul*…sau decât *lupta cu timpul* pentru a ne încheia toate treburile.

Pentru că munca *cu noi*, adică *asceza*, este *o nemiloasă război*re cu propria noastră fire…care e *învățată* cu păcatul, care e *prostită* de păcat, încetinită, *rutinizată* de *obişnuinţe non-eclesiale*.

Și de aici începe *revoluția interioară*: de la *învierea duhovnicească* a sufletului nostru!

De la *a nu ne mai plăcea* lenea, prostia, impostura, moliciunea, perversitatea, necredința…ci, dimpotrivă, *vioiciunea* virtuților, adică bucuria reală, curăția, cumințenia, frumusețea duhovnicească, teologia…adică *afundarea* în gânduri, simțăminte și mișcări interioare teologice, sfinte, dumnezeiești.

Căci ce vede Domnul în γραμματέων [grammateon]/ în *cărturari*?

Cugetări πονηρὰ [ponira]/ *rele* [Mt. 9, 4, cf. GNT].

Semn că nu exista *luptă reală* cu păcatul, muncire de sine pentru *a scoate* răul, în mod real, din ei înșiși.

Și ce ne cere Domnul în Ioan 17? *Cunoașterea* lui Dumnezeu în mod real [In. 17, 3] și ca *bucuria*/ τὴν χαρὰν [tin haran] lui Dumnezeu să fie *deplină* în noi [In. 17, 13, cf. GNT].

Pentru că trăirea *bucuriei* Lui vine din *cunoașterea* Lui.

Și *cunoașterea Lui continuă* este *bucuria* de acum și a vieții veșnice.

Pentru că trebuie *să ne muncim/ să ne lucrăm* bucuria!

Căci mântuirea noastră e *ascetică*, e plină de *lupta cu noi înșine*…adică e *o continuă răbdare*.

Răbdare și *în durere*, răbdare și *în ispite*, răbdare și *în bucurie*, răbdare și *în sănătate*…pentru că numai *atenția* și *răbdarea* ne scot *din rele* și ne fac *să trăim binele cu bunătate*, cu distincție, cu frumusețe de conștiință.

Astfel, *îi compătimesc* pe cei care *nu știu* să se bucure de viața lor, de familia lor, de vocația lor, de slujba lor, de lumea lor.

Pe cei care *nu găsesc motive* de bucurie, de înțelepțire, de reflecție la fiecare *pas* al vieții lor.

Îi compătimesc…pentru că știu cât *de greu* e *să nu te bucuri continuu*.

Dar și cât *de frumos* e *să te bucuri curat*, duhovnicește chiar și când ești *trist*, chiar și când ești *bolnav*, chiar și când ești *falit*, chiar și când ești *căzut*…

Da, pentru că viața duhovnicească e plină de *paradoxuri frumoase*!

Ea *îmbină* durerea cu bucuria, tristețea cu exaltarea, râvna cu oboseala, cumințenia cu îndrăzneala sfântă în fața lui Dumnezeu.

Și de aceea, pentru ea, pentru *viața cu Dumnezeu,* trebuie *să ne nevoim/ să ne muncim zilnic*, acasă sau la serviciu, în Biserică sau la bibliotecă, la piață sau pe câmp, în mijlocul celorlalte preocupări zilnice, pentru că ea este *împlinirea* și *fundamentul* celorlalte „stăpâniri" vremelnice ale noastre.

Căci dacă nu ne simțim *plini de slava Lui* și dacă El, Dumnezeul nostru treimic, nu este *bucuria noastră tainică*, frumusețea noastră, demnitatea și nădejdea noastră…nicio lege și niciun salariu și nicio țară a lumii nu ni le va *introduce* în viața noastră. Amin!

Predică la Duminica a 7-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[35],

Evanghelia acestei duminici [Mt. 9, 27-35] e a 4-a din luna aceasta care vorbește despre *vindecare*.

În fiecare duminică din luna iulie 2012 s-a vorbit despre *vindecarea* cuiva: a slujitorului centurionului (1 iulie), a celor doi demonizați din Gadarinos (8 iulie), a paraliticului (15 iulie)…

Pentru că *vindecarea* e *semnul profund* al *îndreptării* omului prin credință și fapte bune.

Pentru că *mântuirea* e *vindecarea* noastră de păcat, de răutatea păcatului…o vindecare de care *ne bucurăm* cu toată ființa noastră.

De aceea, în această duminică, când Evanghelia zilei ne vorbește despre *vindecarea a doi orbi* și *a unui demonizat mut*…vom vorbi despre *vindecarea de vicii*.

[35] Predică scrisă în data de 17 iulie 2012.

Folosesc cuvântul *viciu*…pentru ca să fiu *înțeles* de cât mai mulți…deși în tradiția ortodoxă noi folosim corelativul *patimă*. Însă *patima*, înțeleasă ca *obișnuința cu păcatul*, e tot una cu *viciul*.

Și întrebarea fundamentală e: de ce nu putem *scăpa imediat*, atunci când ne-o dorim, de viciul băuturii, al curviei, al drăcuitului, al blestematului, al fumatului, al lenii, al plictiselii etc.?

Pentru că nu mai avem *voință* să luptăm cu *obișnuința rea* din noi…

Pentru că orice viciu/ patimă e ca *un virus* care ne distruge sistemul imunitar…

Și când vrem *să luptăm* cu un viciu/ cu o patimă…înțelegem diferența dintre *a gândi că poți* și *a putea efectiv*.

Mulți cred că *pot să fie* curajoși…fără să știe *dacă sunt* curajoși.

Mulți se cred *neînlănțuiți de păcate*…până nu *îi verifici* la gânduri, la sentimente, la imaginile care îi străbat.

Însă gândurile care *ne străbat*…devin adesea *fapte*. Și faptele și cuvintele noastre *vorbesc* despre *starea noastră interioară*, despre *perspectiva* noastră de *a vedea lucrurile*.

Și *în jurul* viciilor pe care le avem…perspectiva e *foarte îngustă*.

Tindem *să ne protejăm* viciile.

Tindem *să le cocoloșim*. Să le ținem *la cald*…

Căci dacă îți place *să te îmbeți*…nu îți place să fii și *tras la rost* pentru asta…sau *lăsat fără băutură*.

Iar dacă *femeia* e *spasmul tău*, dorința de *a o domina*, de *a o poseda*…fără de care te simți *slab*, neîmplinit…lupta cu propria ta *plăcere*…e o luptă cu plăcerea care *ți-a scindat interior voința*.

Cel mai adesea *auzim* sau *spunem*: „Nu pot *să mă las*. Încerc, dar nu pot! Nu pot să stau *fără plăcere* sau fără faptul de *a produce durere* în altul”.

Iar dacă mâncărurile diverse, și mirosurile diverse și delectările vizuale diverse, toate aduse de prosperitatea financiară, *sporesc* plăcerea, *o rafinează în mod pervers*…imaginațiile pline de răzbunare, plănuirea a cum să furi, a cum să omori, a cum să faci rău cresc în tine *sadismul*, răutatea, perversitatea ranchiunei.

Și dacă ți se pare că gândurile și faptele mici de răutate…nu sunt *atât de periculoase*…în timp vei observa că orice *minimalizare* a răului înseamnă o lăsare a lui să se extindă.

Și răul *se extinde* până când te face cu totul *rob* al lui…

Te face să fii laș, înfierbântat după plăcere, orgolios, avid după bani și faimă, pervers, nerușinat, ambițios.

O ambiție care *distruge totul în jur*…în timp ce pe tine te transformă *într-o ruină*.

De ce nu mai putem *să luptăm* cu ușurință cu răul?…Pentru că l-am lăsat *să ne invadeze*.

Însă *păcatul* nu e *mai puternic* decât *virtutea*!

Trebuie să înțelegem acest lucru foarte bine…și să-l observăm, peste tot, în viețile Sfinților și ale oamenilor Bisericii care luptă cu păcatul.

Căci atunci când omul *se încredințează* lui Dumnezeu și *luptă* împotriva păcatului cu Tainele și cu știința duhovnicească a Bisericii el *se dezvrăjește* de rău, *se dezlipește* de rău, se dezleagă de rele…și *își capătă libertatea* de a simți, de a trăi, de a gândi în afara păcatului, a viciului deformant de perspectivă.

Omul care gândea că *nu poate trăi* fără băutură, fără femeie, fără țigări, fără muzică…ajunge să înțeleagă că acest lucru e *posibil*…atunci când *se pocăiește*. Când *se curățește de patimi*.

Omul care credea că *nu se poate dispensa de traiul bun*, că nu poate trăi *fără lux*…când e pus *să supraviețuiască*…înțelege că *se poate* și acest lucru.

Despătimirea/ vindecarea de vicii este *un enorm eroism*, cu alte cuvinte, *un eroism teologico-sacramental*, pentru că vindecarea se face *prin înțelegerea răului* pe care ni-l facem și prin *umplerea noastră de har* și *de pocăință*.

Noi, ortodocșii, luptăm *liturgico-mistic* împotriva viciilor/ patimilor…și nu doar gândirist/ mental!

Noi analizăm patimile, le vedem rădăcinile și efectele…dar, în același timp, ne spovedim și ne împărtășim cu Hristos Dumnezeu, ne umplem de har în rugăciune și în post, în răbdarea ispitelor și în ridicarea continuă din păcate.

O simplă analiză a lor, psihologică sau psihanalitică sau filosofică, *nu rezolvă* problema *de fond*.

Pentru că problema *de fond* e aceasta: gândurile vicioase au devenit habitudini/ obișnuințe/ moduri de comportament.

Și dacă *viciile noastre* sunt *gânduri transformate în fapte continue*, în obișnuințe, *vindecarea de vicii* atunci e *a întregului om*…și nu doar *a minții noastre*.

De aceea e nevoie de o luptă pe toate planurile cu viciul.

Și la nivelul înțelegerii și al simțirii și al voinței și al fiziologicului viciul trebuie *urmărit* de noi și *constrâns* să adoarmă, cu harul lui Dumnezeu, prin aceea că *în locul plăcerii păcătoase* trebuie căutată *plăcerea duhovnicească* a faptei bune, a înțelegerii duhovnicești, a contemplației.

Și în locul *iuțimii rele*, a răutății și a răzbunării, trebuie să dorim *râvna cea bună pentru credință* și în locul *acțiunilor rele*…acțiunile care *ne înnobilează*.

Căci viața ortodoxă, viața pocăinței și a faptelor frumoase, înalte, duhovnicești, nu produce *o mutilare* a firii umane ci *o transfigurare* a ei.

O curățire a ei…care ne umple de *frumusețe sfântă*.

În locul destrăbălării…*curăția*, în locul comportamentului urât…*cuviința*…în locul unei vieți necredincioase…*viața plină de evlavie*.

Și când omul *se întoarce spre* Dumnezeu…și Îl vede pe El ca pe *orizontul* vieții sale…ca pe *tărâmul* spre care vrea *să meargă* veșnic…*mișcările spre rău*, adică *viciile*…devin *mișcări spre bine*…în scurt timp…

Pentru că viciul e *o centrare rea* pe obiecte și persoane…pe care le vedem *în mod utilitarist*.

Dar când ieșim din *cercul utilitarismului grosier*, a faptelor numai și numai *pentru bani*, înțelegem că există *libertate* dincolo de bani, dincolo de mojicie, dincolo de hainele de lux și de mașinile de sute de mii de euro.

Că *firescul vieții* presupune *împlinirea* prin ceea ce *vrei* și *faci*…și că viața nu e *o corvoadă*…ci *o mare binefacere*.

E *binefacerea*…e *darul prea bun* al lui Dumnezeu pentru noi…pentru ca *să Îl cunoaștem* pe El, *să creștem* în frumusețe și viață sfântă, pentru ca bucuria noastră să fie *fără sfârșit*.

Din această perspectivă, *încercuirea viciilor* și *lupta cu ele*…înseamnă o tot mai mare *libertate* și *frumusețe* în viața noastră.

Pentru că alegem să facem *ceea ce dorește Dumnezeu să facem*…și nu ceea ce *doresc* dracii să facem…sau noi, în mod pătimaș, influențați de demoni.

Și pentru asta avem nevoie *să cunoaștem* cărțile Tradiției Bisericii, ca să aflăm care e *viciu* și care e *virtute*. Și cum se luptă cu viciul…cu viciile de tot felul…și cum se dobândesc virtuțile de tot felul.

Și ne întoarcem la ceea ce vă spuneam în trecut: nu poți *să trăiești ortodox* fără *cunoaștere teologică*.

A lăuda prostia, neștiința, *incultura teologică*…înseamnă *a lăuda decadența*. Pentru că *la baza* decadenței, *a păcătoșeniei grosiere* stă *neștiința teologică*.

Neștiința dogmelor, a canoanelor Bisericii, a slujbelor Bisericii, a ceea ce e *bun* și a ceea ce e *rău*.

Însă când *ne îmbogățim teologic* pe fiecare zi, când *ne afundăm* în viața de curăție și de evlavie a Bisericii, când luptăm cu patimile *în mod efectiv*…și nu *facultativ*, acest lucru se observă…și se va observa *și mai mult* în Împărăția lui Dumnezeu, unde fiecare dintre noi, care *ne vom bucura* de slava lui Dumnezeu, vom străluci *pe măsura* creșterii noastre duhovnicești.

Așa că trebuie să credem, să nădăjduim și să iubim pe Dumnezeu și pe oameni *pe măsura* inimii noastre.

Pe măsura conștiinței noastre.

Pe măsura dorului nostru de sfințenie.

Și vom vedea că atunci când *ne zbatem să facem* tot ceea ce *simțim* să facem, ajungem *să ne trăim liniștea*, împlinirea.

Dumnezeu să ne dea tuturor *puterea dumnezeiască* de *a ne lupta cu noi înșine*, cu propriile noastre *alegeri proaste*…în așa fel încât *să ne lepădăm de alegerile rele*…pentru *bucuria duhovnicească a celor bune*!

Să ne dea puterea Sa preasfântă de *a ne bucura* de viață și de sănătate și de bunurile noastre în mod *simplu* și *demn*.

Pentru că El ne cheamă *să vedem cu ochii inimii* și să vorbim *cu gură plină de adevăr*.

Din *inimă bună*…

Pentru că de acolo iese *bunătatea*: din *inima transfigurată*.

Din inima unde harul lui Dumnezeu *s-a coborât* la Botez și în care *a lucrat în mod minunat*. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Proroc Ilie Tesviteanul [20 iulie]

Iubiții mei[36],

în icoana de față, Sfântul Ilie privește de la *dreapta* spre *stânga*…pentru *a privi înapoi*.

Privire de la *dreapta* la *stânga* care e una…*isihastă*.

Pentru că ne plecăm capul *spre locul inimii*, în partea stângă…pentru a striga către Domnul: *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!*

Rugăciunea *ne vindecă* de trecutul nostru.

[36] Predică scrisă în data de 18 iulie 2012.

Numai prin rugăciunea în care puterea minții *pogoară* în inimă…putem vedea *curat* trecutul nostru.

Sau noi, cei care avem un trecut nu prea „frumos”, ne împăcăm cu Dumnezeu în rugăciunea tainică, smerită, bucuroasă, care *ne umple* de slava Lui.

Sfântul Ilie privește de la dreapta spre stânga…pentru a vedea…în *spatele* rugăciunii lui…pe *corbul* care îi aduce pâine.

Și care *pâine,* prin forma ei *rotundă,* e o prefigurare a *Sfintei Euharistii.* Pentru că e Pâinea care dă viață, *viață veșnică* lumii [In. 6, 51].

În LXX, în I Regi, Ilie este *Iliu* [I Reg. 17, 2].

Și Iliu, din porunca Domnului, se ascunde la pârâul Horrat, din fața Iordanisului/ Iordanului [I Reg. 17, 3], bând apă din pârâu…și coraxi/ corbii îl hrănesc [I Reg. 17, 4].

Adică tocmai *imaginea iconică* pe care o discutăm acum…și în care vegetația puțină, relieful stâncos și haina aspră a Sfântului Ilie *ies în evidență*…și din corbi…s-a ales *doar unul* pentru *a sublinia* ajutorul dumnezeiesc dat Profetului.

Pentru că Sfintele Icoane nu sunt *raportări fotografice* la realitate ci *esențializatoare*. În care narațiunea iconică se reduce *la puține* detalii…dar *cu totul elocvente* din punct de vedere teologic.

Și de ce este *elocvent* corbul pentru narațiunea teologică?

Pentru că el, corbul, e *o pasăre de pradă*…care *nu își împarte hrana*.

Nu e *politicos* cu oamenii…ci *distruge* culturile oamenilor, mănâncă și animale mici și insecte…exprimând astfel pe *dușmanii* credinței.

Și dacă o astfel de vietate *l-a hrănit* pe Ilie, a fost pentru ca el să înțeleagă că *mila* lui Dumnezeu e mare cu toți păcătoșii pământului și că El vrea *întoarcerea la blândețe*, la adevărata

fire a omului…a celor care *luptă* împotriva dreptei-credințe.

Da, pentru că nu toți *ai Împărăției* sunt *deja* în Biserica Lui…după cum *nu toți* ai Bisericii vor fi *moștenitori* ai Împărăției Lui!

Ci *ai Lui* vor fi…cei care *nu se vor dezice de El* acum și niciodată.

Cu alte cuvinte: Icoana Sfântului Ilie pe care o discutăm acum ne învață rugăciunea tainică, smerită și milostivă față de toți oamenii.

Însă viața Sfântului Ilie e plină de *evenimente mistice*.

De experieri *ale slavei* lui Dumnezeu, ale *harului dumnezeiesc*.

În *Viața* sa, cât și în *Acatistul* său, găsim detaliul că tatăl său, Sovah, pe când Sfântul Ilie era prunc, l-a văzut *vorbind* cu Îngeri și fiind *înfășurat cu foc* și *hrănit cu văpaie* de către ei.

Bineînțeles e vorba de o vedenie a tatălui său…și *focul* și *văpaia* văzute de el sunt *harul dumnezeiesc*.

Înmulțește făina și uleiul [I Regi 17, 16] și învie pe fiul văduvei [I Regi 17, 22] din Sarepta Sidoniosului/ Sidonului [v. 9]…și, la fel ca Domnul cu fiul văduvei din Nain, „ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ" [edochen afton ti mitri aftu]/ „l-a dat pe el mamei lui" [I Reg. 17, 23].

Răsplătește binele *cu bine*.

Sfântul Ilie o lasă *bogată* pe femeia văduvă, pe cea căreia Domnul *îi poruncise* să îl hrănească pe Ilie [I Reg. 17, 9].

La rugăciunea sa, „s-a pogorât foc de la Domnul, din cer" [ἔπεσεν πῦρ παρὰ κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ/ epesen pir para Chiriu ec tu uranu] [I Reg. 18, 38] și Domnul I Se arată în vedenie, după 40 de zile și 40 de nopți de călătorie și de postire [I Reg. 19, 8-12].

De la Horrat/ Cherit la „ὄρους Χωρηβ/ orus Horiv" [I Reg. 19, 8, cf. LXX]/ Horeb[37].

[37] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Mount_Horeb.

Și așa cum am arătat în *Teologia vederii lui Dumnezeu*[38], p. 24-25, *extazul lui Ilie din Horeb* de la I Regi 19, 11-12, e „o confesiune post-extatică” și nu *o derulare în act*.

Domnul S-a manifestat în multe feluri, în mod extatic, în vedenia lui Ilie…dar cea mai *suportabilă* și *plăcută* prezența a Sa, pentru Ilie și pentru toți oamenii Bisericii, e atunci când slava lui Dumnezeu e trăită ca „adiere lină” [I Reg. 19, 12].

Însă viața sa cu totul dumnezeiască *uimește* prin finalul ei *non-tanatic*. Care nu se termină *prin moarte*…

Pentru că, spune II Reg. 2, 11, *cf*. LXX: „καὶ ἰδοὺ/ che idu [și, iată!,] ἅρμα πυρὸς/ *arma piros* [car de foc] καὶ ἵπποι πυρὸς/ che *ippi piros* [și cai de foc] καὶ διέστειλαν ἀνὰ μέσον ἀμφοτέρων/ che diestilan ana meson amfoteron [și despărțindu-i prin mijloc pe amândoi (se referă la Iliu și Elisee)] καὶ ἀνελήμφθη Ηλιου/ che anelimfti Iliu [și l-a luat/ l-a ridicat pe Ilie] ἐν συσσεισμῷ ὡς/ en sissismo os [ca în vârtej de vânt] εἰς τὸν οὐρανόν/ is ton uranon [întru cer]”.

Și la fel ca în cazul altor vedenii…*carul* și *caii* erau *ca* de foc…după cum *vârtejul* era *ca* un *vârtej de vânt*.

Însă cum să te ducă *un car cu cai de foc* și *un vârtej de vânt*…în cer?

Pentru că Biserica nu propovăduiește existența „navelor extraterestre”…care *te iau* și *te duc undeva*, în cosmos…după cum spune *ideologia* ufologică[39].

Însă aici e vorba de *o vedenie*…în care s-a văzut *ridicarea preaminunată* a Sfântului Ilie întru slava lui Dumnezeu, fără ca el *să moară* în acest *act dumnezeiesc* de *ridicare* de la pământ la cer.

---

[38] Cartea poate fi downloadată de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/teologia-vederii-lui-dumnezeu/.

[39] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ufologie.

Lucru care se petrecuse și cu Sfântul Enoh, mai înainte dar care s-a petrecut și cu alți Sfinți ai Bisericii, care înainte sau după moartea lor, murind și înviind din morți, au fost *ridicați* și *cu trupul* de la pământ la cer, în Împărăția lui Dumnezeu.

Dar când vorbim despre *ridicarea cu trupul la cer* a Sfinților de către Domnul…vorbim de *îndumnezeirea oamenilor*.

Pentru că numai Sfinții Lui *preaiubiți* și după cum El singur *dorește* aceasta…se bucură *de atâta intimitate* cu Dumnezeu.

Și ne gândim, înainte de toate, la Maica lui Dumnezeu, al cărei trup Domnul *l-a înălțat* la cer…după ce *a murit* și *a înviat*.

Și, după cum observați, în mod minunat, avem la sfârșitul lui iulie *luarea lui Ilie la cer*…pentru ca pe 15 august să prăznuim *adormirea* Maicii Domnului, pe care Sfântul Apostol Toma a văzut-o cum Domnul *o înălța la cer,* a 3-a zi după adormirea ei.

Și iată!, aici, în a doua Icoană a vieții Sfântului Ilie, *vedenia ridicării Lui la cer*.

Faptul că *descrierea* scripturală e una *extatică*.

Din care deducem că noi *nu trebuie să tindem* spre o asceză lipsită de *simțiri* și de *vederi dumnezeiești*…ci, dimpotrivă, *adevărata asceză* este *simțitoare* și *văzătoare de Dumnezeu*.

Pentru că drumul nostru e spre *cer,* adică *spre viața înduhovnicită*, plină de har, de vederi și de înțelegeri dumnezeiești, plină de iubire și de frumusețe duhovnicească.

Dar *20 iulie* are de-a face și cu *6 august*.

Pentru că Moise și Ilie *vorbesc cu Domnul întru slava Sa* pe muntele Taborului.

Iar *Acatistul său* îl declară „*înaintemergător* al celei de *a doua veniri* a lui Hristos", pentru că în *Viața* sa se mărturisește credința Bisericii, cum că Sfântul Mare Proroc Ilie „iar se va vedea de oamenii cei muritori *trupeşte*, înaintea venirii *a doua pe pământ* a Domnului şi cel ce mai înainte *a scăpat* de sabia Izabelei, *va pătimi în acel timp* de sabia lui Antihrist, împreună cu Enoh şi cu Ioan"[40].

În Tradiția ortodoxă, Sfântul Proroc Ilie este Sfântul care *ne binecuvintează cu ploaie* după zile de arșiță și secetă.

Și pe el îl rugăm, ca pe unul „*cu îndrăzneală mare* față de Dumnezeu și *nădăjduind* în *iubirea ta față de neamul omenesc*" [din *Rugăciunea la vreme de secetă* a *Acatistului* său].

Pentru că Sfântul Ilie ne insuflă atât *blândețe isihastă* cât și *râvna pentru dreapta credință*.

Pentru că *râvna pentru bine* trebuie *temperată* de *cunoașterea teologică* și *de rugăciunea curată*.

Altfel ne transformăm în *ploaie care distruge*, în ploaie *cu piatră* pentru alții…și nu în ploaie *lină*, liniștită dar *înviorătoare* pentru cei

[40] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiul/07-20-sf_ilie.html.

care caută *luminarea prin credință* și *îndreptarea vieții*.

Dumnezeu să ne dea tuturor *să ne bucurăm* întru Sfinții Lui, cunoscându-i tot mai mult…și mai frumos.

Adică cu *repercusiuni bune*, înțelepte în viața noastră.

Iar Sfântul Ilie Tesviteanul, Părintele nostru cel plin de har și de bucurie dumnezeiască, să ne dea și nouă *să ardem* de dorul lui Dumnezeu și să ne sfințim prin *fapte de frumusețe creștinească*, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 8-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[41],

atmosfera Evangheliei de astăzi [Mt. 14, 14-22] poate fi înțeleasă *foarte bine* prin prisma *participării* la Referendumul de azi, 29 iulie 2012[42].

Pentru că Domnul înmulțește 5 pâini și doi pești [v. 17]…prin care satură „ca la cinci mii de bărbați [ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι/ andres osi pentachishilii] fără [χωρὶς horis] femei și copii [γυναικῶν καὶ παιδίων/ ghinecon che pedion]” [v. 21, *cf*. GNT].

Adică un număr de circa 15.000 de suflete, dacă gândim la faptul că fiecare bărbat avea o soție și *măcar* un copil.

Numai că, majoritatea familiilor evreiești, aveau *mai mult* de un copil…

[41] Predică scrisă în ziua de 26 iulie 2012.
[42] Referendumul pentru *demiterea* președintelui Traian Băsescu.

O mulțime de oameni strânsă pentru *a-L asculta* pe Domnul și pentru *a se vindeca* de boli [Mt. 14, 13-14].

O mulțime care L-a urmat *pe jos* [πεζῇ/ pezi, Mt. 14, 13, cf. GNT] și care *nu s-a gândit*, în primul rând, la perspectiva *îngustă* a *utilității imediate*.

Adică au procedat ca românii care *nu își dau votul* pentru o sacoșă cu zahăr, făină și ulei sau pentru alte *promisiuni bănoase*…ci care vin să voteze pentru *o perspectivă mult mai largă* și *solidară*, adică pentru *România*.

Căci dacă votezi *îngust*, numai pentru *binele tău egoist*…nu putem *trăi bine*.

Pentru că o țară are nevoie de *coeziune internă*, de *deziderate comune*, de *identitate națională*, religioasă, economică, culturală.

Nu putem trăi *în indiferență* față de ceilalți…pentru că astfel societatea se transformă în *junglă*, în teatru al violenței și al criminalității alarmante, în priveliște dezolantă a promiscuității și a urâtului, a dizgrațiosului.

Ci toți membrii unei țări trebuie *să ia atitudine* față de *prezentul ei*…pentru *a-i indica* viitorul.

Așadar, dacă ne dorim *o Românie prosperă, demnă, liberă* de sechelele trecutului, care să se impună prin *ceea ce este* și *face*, trebuie *să o clădim la unison*, dincolo de perspectiva noastră politică sau religioasă.

Pentru că trebuie să vedem *în mod constructiv* aportul nostru la nația noastră și la contextul existențial al secolului în care trăim.

Minunea înmulțirii pâinilor și a peștilor de către Domnul este *o paradigmă a comuniunii*.

Era *prefigurarea* înmulțirii necontenite și nesângeroase a Jertfei una, de pe Cruce, la fiecare Sfântă Liturghie…dar este și *prefigurarea* Împărăției lui Dumnezeu, unde toți ne vom hrăni *din vederea* Celui Preadorit, a Dumnezeului nostru treimic.

Acum, pentru că suntem într-o viață trupească, în care avem nevoie și de hrană și de odihnă și de protejarea sănătății, avem nevoie de *hrană pentru suflet* cum avem nevoie de *hrana pentru trup*.

Și Sfânta Euharistie, aidoma Domnului nostru, Dumnezeu și om în același timp, e deopotrivă *văzută* și *nevăzută*, *dumnezeiască* și *omenească*, pentru că prin împărtășirea cu Hristos euharistic *ne umplem* de slava dumnezeirii Sale celei prea frumoase.

Pâinea și Vinul proscomidite/ slujite la Sfânta Liturghie *se transfigurează* în Trupul și Sângele Domnului *cu adevărat*…

Numai că Domnul ne îngăduie *să vedem*, pe mai departe, Pâine și Vin, datorită neputinței noastre…deși acolo este El, Mielul lui Dumnezeu, Cel răstignit și înviat pentru viața lumii.

Iar cei care au mâncat această *pâine prea minunată* și acest *peşte prea binecuvântat* „în loc pustiu" [εἰς ἔρημον τόπον/ is erimon topon, Mt. 14, 13, *cf.* GNT] s-au simțit *bine*, adică *plini de har*.

Pentru că *binele adevărat* e binele care *se pogoară* de la Dumnezeu.

Și ceea ce *se pogoară* de la Dumnezeu e *harul Său*, cel simțit și văzut de noi în multe feluri, și care ne dă *să gustăm* pacea, bucuria, curăția, împăcarea, seninătatea, umilința lui Dumnezeu, adică *stările sufleteşti profunde* și *clare, depline*, care *îl împacă* pe om în relația cu El.

O mulțime de oameni de asemenea anvergură…și totuși Domnul *nu a avut nevoie* de *stație de amplificare*.

N-a vorbit *la megafon*…

Pentru că poporul a venit ca *să asculte* și *să vadă* faptele Lui.

Mulțimea a venit *flămândă* de El…tocmai de aceea *a uitat* să își ia *de mâncare*.

Și uiți *să te gândești la tine*…numai când vezi *un bine superior*, unul care *depășește*, transcende propria ta existență.

Iar noi, la *Revoluția Română din decembrie 1989*, am văzut oameni pe străzi care priveau spre *o realitate mult mai importantă* decât propria lor *condiție singulară*: *libertatea* și *demnitatea* României.

Adică a țării unde, cu toții, vrem să trăim și să învățăm și să muncim…și să murim împăcați.

Pentru că aici avem *trecutul nostru*, strămoșii noștri, identitatea noastră…chiar dacă optăm pentru *a pleca* în altă țară, în alt spațiu existențial.

Dacă e *să plecăm*…luăm România *cu noi*, în inima noastră…

Dar ea, cea reală, e *aici*, e *numai aici*…și dacă vrem *să o protejăm* trebuie *să fim solidari*. Să ne unim *voturile*, forțele, vocațiile pentru *a ne defini* viitorul.

Da, aici, în loc pustiu, Domnul ne învață *unde* și *cum* se fundează Biserica Lui.

Pentru că Biserica Lui *s-a fundat* pe locul *pustiit* de idolatrie, de tot felul de filosofii materialiste și idealiste, pe locul unde altădată oamenii *ridicau osanale* demonilor.

Biserica Lui s-a fundat *pe ruinele* unei religii mozaice *literaliste* și ale unei diversități *deconcertante* de religii păgâne.

Adică s-a fundat pe *un pustiu* de viață duhovnicească.

Numai că acest *pustiu al lumii* s-a umplut de slava Lui, de viața Lui, de frumusețea Lui, acolo unde oamenii au crezut și s-au botezat și au trăit întru slava Prea Sfintei Treimi.

Adică adevărul dumnezeiesc, revelat de Treime, e *fundamentul* Bisericii…și în această Biserică a Treimii *se înmulțește continuu* hrana duhovnicească a Euharistiei și a cuvintelor pline de viață dumnezeiască.

Și ca *să fim vii* trebuie să trăim *prin cuvintele Lui*…și *împărtășindu-ne cu El*, cu *Viața lumii*.

Pentru ca să rămânem *o națiune* și să nu ne transformăm continuu în *masă de manevră* pentru *grupuri de interese financiare* trebuie să ieșim la Referendum *peste 10 milioane de oameni*, pentru ca România *să-și vadă de viitorul ei*[43].

Fiindcă există momente istorice, ca cel de acum, ca și cel din 1989, în care *nu poți absenta*.

Și *nu poți absenta* pentru că acele momente *ne vizează pe toți*…și nu *o facțiune politică anume*.

La fel, nu putem *absenta*, prin credința și viața noastră, din Biserica Ortodoxă, din Biserica lui Dumnezeu.

Pentru că *credința ortodoxă*, singura *mântuitoare*, e viața și lumina lumii.

Și *viața* și *lumina* nu pot *să-și ia concediu* pentru că ele reprezintă *normalitatea noastră*.

Toți cei care *ne strângem* în jurul *aceluiași Potir* așteptăm *o singură Împărății*: pe cea a Treimii.

Pentru că *un singur cosmos* a creat Dumnezeu, cu o diversitate *plină de grandoare* și de *înțelepciune*, și în el ne-a strâns ca pe *o singură turmă* a unui *singur Păstor*.

Și fără El *noi nu putem fi vii duhovnicește*!

De aceea îndemnăm continuu, pe toți membrii Bisericii, la *spovedire continuă a păcatelor* și la *împărtășirea continuă cu Domnul*, pentru că El și numai El e *viața* și *sănătatea* noastră duhovnicească.

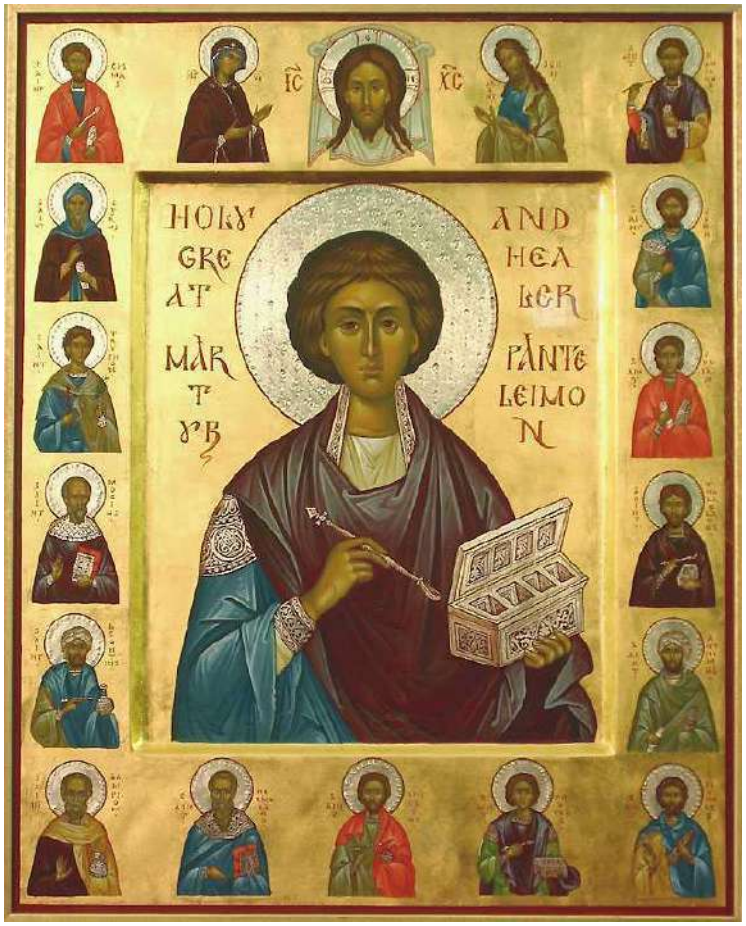
Dumnezeu să ne dea *înțelepciunea* de *a fi împreună în Biserică* și *împreună în România*!

Pentru că numai *unitatea* înseamnă *putere* și *puterea reală* e *plină de demnitate* și *de onestitate*. Amin!

---

[43] Și au ieșit la vot aproape 7 milioane și jumătate de alegători...

Predică la *pomenirea* Sfântului Mare Mucenic Pantelimon [27 iulie 2012]

Iubiții mei[44],

Sfântul Pantelimon, Părintele nostru astăzi pomenit, este *exemplul viu* al faptului că orice *meserie* și *vocație* a acestei lumi poate fi *folosită bine*, duhovnicește, dacă o faci *întru harul* lui Dumnezeu, trăind *ortodox*.

Pentru că el a învățat medicina de la *un păgân* dar a devenit *Făcător de minuni* și *Doctor fără de arginți*, cu harul lui Dumnezeu, atunci când s-a rugat, plin de iubire, pentru un copil mușcat de viperă.

[44] Predică scrisă în data de 26 iulie 2012.

Iar rugăciunea lui[45] [„Doamne Iisuse Hristoase, măcar că *nu sunt vrednic* a Te chema, însă de voieşti ca să fiu *robul Tău*, arată-Ţi puterea Ta şi fă ca, întru numele Tău, pruncul acesta *să învie*, iar vipera *să moară!*"] *l-a înviat din morţi* pe copil iar vipera *a murit*…

Pe atunci era *catehumen*, încă *nebotezat*…căci Sfântul Ermolae îl iniția în viața și teologia ortodoxă.

Și după această minune, cu bucurie mare, a primit Sfântul Botez de la Părintele său, de la Sfântul Ermolae și s-a împărtășit prima dată cu Domnul.

Căci credința are nevoie de *îmbisericire*, de *întărirea* ei prin *viața sacramentală* a Bisericii.

El, cel rămas de mic *orfan* de mamă, de la care a primit *primele date* ale credinței…ajunge *creştin* prin luminarea și botezarea lui de un Sfânt Preot al lui Dumnezeu.

Pe de o parte, vedem de aici, cât de important e *să te naşti* într-o familie creștină, de ortodocși, pentru că scăpăm de multe și mari păcate…dar și cât de importantă este, în viața noastră, *meseria făcută cu conştiinţă ortodoxă*.

Căci una e să fii *medic creştin,* cu mentalitate de *creştin*, cu iubire față de *cel care suferă* și cu *înțelegere* față de familia lui…și alta e *să ochești* doar *pachetul de bani*…și pe cei care *n-au bani* să îi lași *să moară* precum câinii prinși în laț…

Una e să fii *primar cu bun simț* și *respect* față de alegători și altceva e să nu ai *nicio față de om* în relația cu ei.

Se vede *profesorul bun*.

Se vede *avocatul bun*.

Se vede *scriitorul bun*.

Se vede comerciantul care *nu ne trage pe sfoară* prin prețul și calitatea produselor.

Se văd, după *ceea ce fac*, cei care muncesc pentru noi, ne reprezintă și ne educă.

---

[45] A se vedea: http://www.vietile-sfintilor.ro/vieti/iulie/07-27-sf_mucenic_pantelimon.html.

De aceea, una e să fii *profesor ortodox,* avocat ortodox, medic ortodox, polițist ortodox, brutar ortodox…având *grijă* și *respect* față de cei *pentru care muncești*…și alta e „să nu ai niciun Dumnezeu”. Să fugă toți de tine…pentru că ești rău, corupt, ambițios, revanșard…

Orice muncă și vocație *se pot înduhovnici*.

Pot fi făcute *cu mentalitate creştină*…în așa fel încât *să dezarmezi* pe cei care vor *să judece pe oameni în bloc*…și nu *pe fiecare în parte*, după ceea ce *fac* și *zic*.

Sfântul Pantelimon devine *ortodox* într-o lume păgână…în vremuri de *persecutare* a Bisericii.

Când *a fi ortodox* era *un risc asumat.*

Era *o alegere* pe care *o plăteai cu moartea*.

Și Sfântul Pantelimon, care încă se numea *Pandoleon/ Pantoleon* (numele primit *la naştere*), a stat 7 zile cu Sfântul Ermolae după Botez, cu botezătorul său și a primit de la el *învățătura dreptei-credințe*.

În așa fel încât *s-a umplut* de multă cunoaștere și de mult har, și și-a convins tatăl *să își distrugă* idolii pe care îi cinstea.

Căci Ortodoxia, ieri și azi, nu face altceva decât *să destructureze* minciuna din oameni și din societate, să o arate ca *nefiind întemeiată* în adevărul dumnezeiesc…pentru ca în locul *rătăcirii* oamenii să primească *luminarea harului* și *slava vieții veșnice*.

O schimbare a vieții nu prin *ideologizare*…ci prin *umplerea* de viața lui Dumnezeu.

Căci ideologia religioasă, politică, economică *te unidimensionează*. Te face *să nu vezi totul*…ci doar *parțialul*.

Dar harul lui Dumnezeu te face *să te vezi* și *să îi vezi pe toți* și *întreaga* lume *prin ochii* lui Dumnezeu, prin voia Lui, care e plină de viață curată și de sfințenie.

Sfântul Pantelimon *îl vindecă* pe un orb prin rugăciune și prin puterea lui Hristos.

Și când tatăl Sfântului, Evstorgios, senator roman…vede această minune făcută de fiul său…*primește Botezul cu bucurie*.

Cu bucuria *încredințării* de puterea și de lucrarea lui Dumnezeu prin robii Săi.

Căci Dumnezeu *lucrează prin oamenii* Bisericii Sale la luminarea și mântuirea lumii și nu facem minunile *de unii singuri*!

Credința *cheamă* la comuniunea Bisericii.

Reala convertire e *reala încredințare* de viața lui Dumnezeu *revărsată* în Biserica Sa, în Biserica Ortodoxă.

De aceea nu există *convertire la erezie*…ci doar *convertire la adevăr*!

Pentru că *te întorci*, cu harul lui Dumnezeu, de la un mod de *a trăi* și de *a gândi mincinos*, sofistic, non-organic, la un mod de a fi și de a gândi *plin de organicitate*, de teologie, de frumusețe duhovnicească.

Pentru că dreapta credință și Tradiția și viața Bisericii sunt *adevăruri înlănțuite organic*…și nu *„adevăruri" care se bat cap în cap*.

Cum să se bată cap în cap *credința* și *viața*, când *credința în Dumnezeu* este *poarta* spre *adevărata viață* a oamenilor?

Și cum să fie incongruente *credința* cu *știința*, când *credința* e *luminarea* minții spre o *cunoaștere duhovnicească* și *științifică* de mare profunzime?

Poți *să cunoști frumos* fără sensibilitate, fără conștiință, fără curăție, fără onestitate?

Și care e folosul dintr-o știință care *neagă*, care *înspăimântă*, care *îl însingurează* pe om…când omul are nevoie de *o cunoaștere* care să îl facă *să se simtă împlinit* în pielea lui?

Când s-a făcut *creştin*, tatăl Sfântului Pantelimon şi-a distrus idolii din casă şi i-a îngropat adânc în pământ…

I-a dat uitării…

Iar Sfântul, după moartea tatălui său, *şi-a împărţit* averile la săraci şi îi vindeca pe oameni *cu puterea* lui Hristos.

Din care cauză a fost *prins* şi *judecat* pentru *credinţa lui* şi pentru *faptele lui bune*.

Nu pentru că era *infractor*…ci pentru că era *prea milostiv*.

Şi milostivirea lui şi credinţa lui înaltă, preafrumoasă destructura păgânismul pe unde mergea.

Făcea ca păgânătatea *să piară*…în faţa *frumuseţii duhovniceşti* a vieţuirii creştine.

De aceea viaţa ortodoxă nu înseamnă doar *militantism vocal*, nu înseamnă afirmări doar *din gură* ale dreptei credinţe…ci *îmbrăcarea cu totul* în modul de a fi, de a trăi şi de a muri al unui ortodox.

Trebuie să fii în stare întotdeauna *să trăieşti* şi *să mori* pentru că eşti *robul lui Hristos*.

Şi de aici diferenţa între *disimulare* şi *viaţă autentic duhovnicească*.

Pentru că *cel al lui Hristos* se manifestă prin toate ca *ortodox* şi le acceptă pe toate *cu minte ortodoxă*.

Şi i-a mărturisit împăratului Maximian[46] că el *nu îl cinsteşte* pe Asclepios[47] şi pe zeii romani ci *se închină* Dumnezeului Cel adevărat.

Şi ca *drept argument* a cerut *un slăbănog* ca să îi arate *puterea* lui Dumnezeu.

Şi după ce i-a lăsat pe preoţii idolatrii, ca şi Sfântul Ilie Tesviteanul, pomenit de curând, să se roage *mult* şi *fără rost* la idolii şi demonii lor, s-a rugat şi el, Sfântul Pantelimon: „Doamne, auzi *rugăciunea mea* şi *strigarea mea* la Tine să vină. Să nu întorci faţa Ta *de la robul Tău*. Ori în

[46] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maximian.
[47] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Asclepios.

ce zi mă necăjesc, *pleacă* către mine urechea Ta. Ori în ce zi Te voi chema, degrab mă auzi şi arată celor *ce nu ştiu de Tine* tăria Ta cea atotputernică, pentru că *toate Îţi sunt cu putinţă!*".

Astfel rugându-se Sfântul, a luat de mână pe cel slăbănog, zicându-i: „în numele Domnului nostru Iisus Hristos, *scoală-te* şi fii *sănătos*!". Şi îndată sculându-se slăbănogul, s-a făcut sănătos cu tot trupul şi umbla bucurându-se; apoi, luându-şi patul său, l-a dus la casa sa".

O rugăciune *plină de Psaltire* și, în același timp, o credință în Hristos Domnul care *alungă* boala din om.

O mută din om…

O scoate afară…

Pentru că, în primul rând, la Botez *au fost scoşi afară* demonii din noi…şi *ne-a inundat* slava lui Dumnezeu. Şi orice *reintrare* a bolii în sufletul şi trupul nostru e *o reintrare prin păcat*, în noi, cei care suntem *biserici vii* şi *sfinţite de Dumnezeu* la Botez.

Cei care au văzut minunea, mulţi dintre ei, au crezut în Hristos!

Şi i-a spus împăratului că *moartea creştină* e *intrare* în viaţa veşnică şi nu *aneantizare* a omului.

Semn că păgânii romani erau nişte *materialişti grosieri*…care îi vedeau pe oameni ca pe nişte *vieţuitoare oarecare*, fără *viaţă reală* în Împărăţia lui Dumnezeu.

Şi *minunea* e socotită *vrajă* de către păgâni!

De aceea *l-au aruncat* pe Sfântul Pantelimon într-o căldare mare *cu plumb* topit în ea.

Adică *să moară*, să *îl ştergem* dintre cei vii…pentru că *nu credeau* în viaţa veşnică.

Şi Domnul Hristos *a intrat* împreună cu el în căldarea cu plumb…cu greul plumb…Şi plumbul *s-a răcit*…şi el a scăpat *în mod minunat*. Dumnezeieşte…

Apoi l-au aruncat în mare, cu o piatră de gât…şi piatra s-a făcut uşoară, *ca un fulg*…şi *plutea* pe deasupra apei…

Însă lor, păgânilor ignoranţi, *înguşti* la minte…care o ţineau într-una că „face vrăji”, le-a spus că aceste *minuni* sunt *faptele* lui Hristos cu el, adică ale Ziditorului şi Stăpânului întregii creaţii.

A fost *aruncat* la fiarele sălbatice *spre mâncare* dar Domnul *le-a închis* gurile…precum leilor din groapa unde era *aruncat* Sfântul Profet Daniel.

Fiarele îi lingeau picioarele iar Sfântul le mângâia pe creştetul capului.

Și cei care *au crezut* în Hristos văzând această *imensă minune*…au fost uciși cu sabia de armată din porunca împăratului.

Au omorât și pe cei care *au crezut în Hristos* și *animalele îmblânzite prin har*.

Nu *umanism*, nu *grijă față de supuși*, nu *libertate de conștiință*…ci *anihilare fizică din motive religioase*!

Cei martirizați au fost *îngropați* dar animalele ucise „zăcând multe zile, n-au fost atinse nici de câini, nici de păsări, iar trupurile lor *nu s-au împuțit*". S-au umplut și ele *de har*…

Pentru că numai harul lui Dumnezeu *transfigurează* trupul nostru în *Sfinte Moaște*…și nu îl lasă să fie *un cadavru ce se împute*.

Dar dacă tot ce e în noi *se împute* și *acum* și *după moarte*…ce *privelişte* suntem noi, cei care *ne lăfăim* în păcatele noastre?

Pentru că omul e chemat la *nestricăciune*, la *neputrezire neputuroasă*…

Omul e chemat *la frumusețe*, la frumusețe *ontologică*.

El trebuie să fie *lemn bine mirositor* și nu *împuțiciune*.

A fost pus pe *o roată plină de cuțite* pentru ca să fie *sfărâmat* de ea…Însă roata *s-a spart*, în mod dumnezeiește, și i-a rănit pe cei care îl chinuiau…dar pe el nu l-a atins.

Datorită lui au fost martirizați și Sfinții Ermolae, Ermip și Ermocrat.

Și celor trei *li s-a arătat* Domnul, când au început să se roage și pământul s-a cutremurat.

Ei, *văzători de Dumnezeu*…pe când cei din jurul lor, care *îi munceau*…erau niște *orbi insolenți*.

I-au martirizat cu sabia…

Mai apoi, tot prin sabie a fost martirizat și Sfântul Pantelimon, care *și-a primit* numele, în mod *extatic*, de la Domnul.

I-au tăiat capul…și *a curs lapte* din rănile lui…și nu *sânge*!

Și măslinul, de care a fost legat, în mod minunat, a dat roade deodată.

Și împăratul a aruncat în foc și trupul Sfântului și măslinul minunat…dar trupul lui nu a ars.

A fost îngropat în moșia lui Adamantie Scolasticul iar Lavrentie, Vasoi și Provian, *casnici* ai Sfântului i-au scris *Viața* și *Pătimirile* sale.

…Viață și Pătimiri care puteau să rămână *cu totul necunoscute*…dacă acești trei oameni, *luminați* de Dumnezeu, nu s-ar fi gândit la *posteritatea* Sfântului și la *folosul duhovnicesc* al Bisericii, din viitor.

Le știm doar *prenumele*…fără *alte detalii*.

Și apoi iarăși *nu mai știm* câți au fost aceia, care au adunat *la un loc* și *au păstrat* Viețile Sfinților, așa, *cât de puține* sunt datele despre ei…

Ce *conștiință ortodoxă* și ce *bunătate de faptă* pentru noi, cei din viitor!

Pentru că aceste *date aghiologice*, datele despre Sfinți, ne arată *cum a trăit* Biserica în diverse secole, *ce probleme* a avut și *ce eroi ai credinței* a avut.

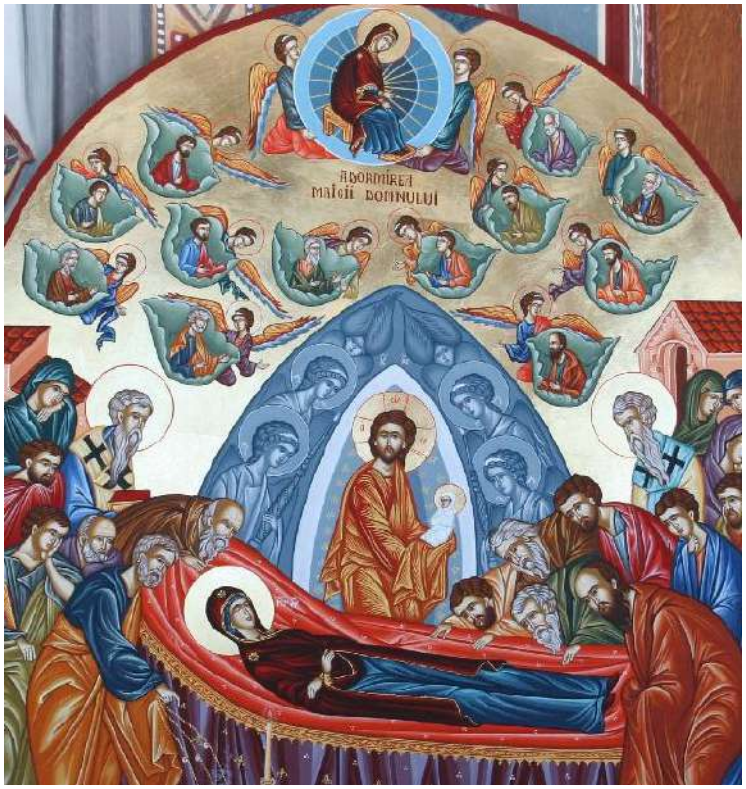
Pentru că aceștia sunt *ortodocșii deplini*, frumoși, înalți, adică *Sfinții lui Dumnezeu*…pe lângă care noi suntem *epigoni*…mici *din cale afară*.

Însă stăm *în aceeași* Biserică…în care *a stat* și Sfântul Pantelimon…și ne rugăm lui ca *să ne ajute* în drumul vieții noastre.

Ne rugăm lui ca unui Părinte al nostru *întru totul milostiv*, ca să ne vindece de necredință, de prostie, de răutate, de închipuirile de sine…

Pentru că numai astfel învățăm de la el și de la toți Sfinții *milostivirea* lui Dumnezeu care *vindecă* neputințele noastre sufletești și trupești. Amin!

Predică despre *post* și *transpirație* [31 iulie 2012]

Iubiții mei[48],

după ploaia *atât de dorită* și de…*rugată* de astă seară…acum, înainte de *a intra* în Postul Adormirii Maicii Domnului, a vorbi despre *post* însemnă…*a transpira*.

Pentru că postul e *o transpirație dureroasă*, e *o concentrare teologică*, e o renunțare *la pofte* și la *gânduri „înalte”* despre noi înșine, e *slujire liturgică*, e *comuniune*, e *înfrumusețare*.

Și *înfrumusețarea* trece *prin transpirație*…și nu *prin relaxare*!

Pentru că de aceea avem parte *de post* în calendarul Bisericii și nu…de *ducere la mare* în luna august.

[48] Predică scrisă în data de 31 iulie 2012.

Calendarul Bisericii e *nedemocratic*.

E draconic, adică *aspru*.

Nemilos cu *trântorii*…

Nu are nicio zi pentru…*relaxare*…pentru că pe fiecare zi *e slujbă*. Sunt Sfinți *de lăudat*. Rugăciuni de făcut, metanii, cărți de citit, răspunsuri de dat, lucruri de clarificat.

Fiecare zi a Bisericii e *cu post* și *rugăciune*.

Cu *renunțarea* la tine.

Cu renunțarea la *perspective înguste*, șocante…unilaterale.

Pentru că trebuie să răspunzi unor oameni *reali*, cu situații *reale*…și despre care *nu ai citit în nicio carte*.

E post, *post mult* în Biserică.

Post *serios*.

Trebuie *să te abții* de la *întrebări stupide*.

Trebuie *să te pocăiești* pentru lucrurile *decoltate* pe care le spui și le faci.

Trebuie *să te revezi* la gânduri, kilograme, stări de spirit, zâmbete…

Trebuie să știi *până unde să zâmbești* și *până unde să transpiri*.

Pentru că oamenii *îți citesc* cartea…dar *nu îți simt* transpirația…

Nici *lupta* ta cu timpul.

Nici cât și ce-ai mâncat, nici cât și cum ai dormit, nici cât și cum ești.

Dar transpiri enorm la o carte…

O transpirație care *te înduhovnicește*, care te bucură, care te umanizează.

Da, oamenii *frumoși* sunt cei care *nu te fac să simți*…că trebuie *să îi strângi* de gât.

Sunt oamenii care te fac *să te bucuri* de faptul că ești *om*. Sunt oamenii care te fac să fii *demn*…că *tembel* te pot „ajuta” să ajungi foarte mulți…

Și e *binecuvântat* cine întâlnește *oameni frumoși* în viața lui, oameni ai lui Dumnezeu,

care îl fac să se simtă om, adică să se simtă…*bine*!

Pentru mine *postul* înseamnă *să mă simt bine*.

Nu *să mă usuc*…ci să mă fac *clar la minte, ușor la trup, bucuros la inimă*.

Pentru că postul *te îngrașă* duhovnicește. Te *umple* de gânduri și sentimente sfinte. De dorința de *a face* lucruri bune, demne, clare, pline de dragoste.

Adică viața duhovnicească/ eclesială e cea care *regularizează* pe om, care *îl liniștește*…după cum e regularizată/ calmată Dunărea în drumul ei spre mare.

Când faci *excese*…vine postul…

Când faci *păcate*…urmează spovedirea lor.

Când faci *un bine*…vine *bucuria* binelui. Imediat vine! Pentru că Dumnezeu *te umple de bucurie*.

Așa că postul *te transpiră*, te pune în genunchi, te întreabă de patimile din suflet, *te verifică* la caracter, te întreabă de prietenie, de pace, de cumpătare, te *luminează* la minte, te diversifică în așteptări, nu te lasă să fii *blegoman*, adormit…gură cască…

Și ce nu e *cu transpirație* e *fără arderi puternice*.

Și unde nu sunt *arderi puternice*…e multă *lentoare de Iad*.

Adică: *lasă-mă să te las, Marinelo*...

Așadar acesta e motivul pentru care oamenii *știu* să transpire: pentru că privesc *mai departe* de o milostenie, de o carte citită, de un zâmbet frumos, de o călătorie duhovnicească.

Văd *mai departe* de ochelarii proprii…

Ba chiar trebuie *să renunțe* la *ochelarii proprii*…dacă vor să vadă în zările rugăciunii, ale postului, ale smereniei, ale dreptei-cinstiri de Dumnezeu.

Și *frumos/ duhovnicesc* ajungi nu tapetându-ți mintea *cu versete*…ci pictându-ți mintea cu *înțelegeri* din faptele tale și din citirile tale și din viața ta.

Trebuie să ajungi la *înțelegeri simple*.

De aici la *contemplații duhovnicești*.

De aici la *vederi mistice*, dumnezeiești…când *dorul nostru* de Dumnezeu e *luat pe sus* de iubirea Lui…care ne dă *să Îl vedem* pe El, Cel Preadorit și Prea frumos.

– De ce *adormirea* Prea Curatei Stăpâne e *așteptată cu post*?

– Pentru că postul e *bucurie*.

– Și cum *ne bucurăm* de faptul…*adormirii* ei? Adică *de moartea* ei?

– Pentru că *întru* moartea ei…*nu ne-a părăsit* pe noi. Pentru că…deși *a murit*…ea e *vie*…pentru că a treia zi *ea a înviat*…și a fost *luată* de Fiul ei la ceruri.

De aceea ne bucurăm…pentru că ne bucurăm de *un mort viu*, vorba poetului, care *se roagă pentru noi* în ceruri neîncetat…dar căreia *pomenindu-i moartea*…pomenim de fapt *viața virtuoasă/ duhovnicească /dumnezeiască*…prin care toți *putem fi vii* în Împărăția lui Dumnezeu.

Un post pentru viață. Pentru *viața veșnică*.

Un post care e *o școală a bucuriei.*

Un post *cu bucurie*, alături de Maica lui Dumnezeu, pentru ca să facem din *vara noastră* o *transpirație duhovnicească*.

Asta nu înseamnă că nu putem merge *și la mare*…

Problema e să nu mergem la mare…*uitând* că suntem *ortodocși*.

Problema e *să nu uităm cine suntem* nici în pat, nici în oraș, nici la masa de scris, nici la locul de muncă, nici pe câmp, nici la piață.

De aceea postul e *cu abstinență*, cu renunțare, cu *venire în fire*, cu intransigență față

de *derapajele proprii*, cu reîntoarcere *în pace*…în pacea inimii…cu o minte rugătoare.

Fiecare *după putere*…fără să credem că vom face *în două săptămâni* ce n-am făcut *în 30 de ani*.

Însă oricând *ne putem umple* de post, de rugăciune, de cuviință, de teologie, de bucurie…chiar dacă „învățarea cu cele bisericești" e *mai dureroasă* la bătrânețe…dacă *nu ți-ai învățat trupul* să fie *ascetic* la tinerețe.

Vă doresc tuturor *multă împlinire* în postul dumneavoastră!

Și *vă binecuvintez* să fiți *bucuroși* și *trezvitori* în postul dumneavoastră!

Însă să nu uitați un singur lucru: *să nu îi disperați* pe cei din jur cu cât de „postitori" și „bisericoși" sunteți.

Zâmbetul îl veți *primi* de la Dumnezeu…și nu de la oameni. Amin!

Predică pentru confrații preoți care caută *predici pentru Înmormântare*

Iubiți confrați[49],
care căutați de vreo 2-3 ani de zile, aproape *zilnic*, pe *Teologie pentru azi*
predici pentru Înmormântare,
predica aceasta *vă este dedicată*!

Insistența dumneavoastră m-a făcut *să dau curs* inițiativei de *a vă vorbi*.

Știu că sunteți și de la *orașe* și de la *sate*…iar dorința dumneavoastră pentru asemenea fel *de predici*…arată că România nu e în inflație de „viață" ci de „moarte".

Și am să vă vorbesc *tot la fel de deschis*…pe cât dumneavoastră căutați *mostre de predici* la Înmormântare pe platforma noastră.

Iar primul lucru pe care vi-l spun e că: *nu există predici la Înmormântare*.

Predicile la înmormântare nu există *în online*, nu există *în cărți*…ci există *în relații*.

Există *în dumneavoastră*…

În *relațiile* dumneavoastră *de conștiință* cu oamenii pe care *îi slujiți*.

Pentru că *predica la înmormântare* este *chintesența* relației dumneavoastră de-o lună sau de-o viață cu oamenii pe care, la un moment dat, *cu strângere* de inimă…îi veți și îngropa.

Predicile la înmormântare sunt *lacrimi* ce nu pot fi *oprite*…

Sunt *triste*ți *bucuroase* chiar și când oamenii *adorm* în Domnul și sunt *triste*ți *chinuitoare* când oamenii mor *nepregătiți*…nevăzuți…neînțeleși…neadmiși…

Ce poți să spui când moare un prunc de un an, abia botezat?

Ce poți să spui când îți moare mama, bunica, duhovnicul, prietenul, fratele, fiul?

[49] Predică scrisă în data de 1 august 2012.

Ce poți *să îți spui*?

Poți să *îți spui* inima…

Toată inima…

Și când un om *există* în inima ta…vei predica despre el ca despre *un om viu*…pentru că el e *viu* în inima ta.

Tocmai de aceea predicile la înmormântare, adesea, sunt *distante*, false, căscânde/ plictisitoare: pentru că *nu îi poartă în inimă* pe cei din…coșciug. Pe cei prohodiți…

Dar când *tu* l-ai botezat, tu l-ai spovedit, tu l-ai împărtășit, tu ai vorbit cu el ore întregi, tu ai mâncat împreună cu el, tu ai muncit împreună cu el…atunci predica la înmormântare e *o cutremurare sfântă*.

E *o imensă frumusețe*…

Pentru că iubirea vorbește *frumos*, solemn, cutremurător despre cel pe care *îl iubește*…

Însă predica la înmormântare făcută după reguli *fără conexiune* cu viața, cu *relația*…nu spune *nimic real* despre cel adormit…în afară de fraze, citate, evocări…care nu au *nimic de-a face* cu el…

Nu îți spune nimic însă despre *relație*!

Pentru că *relația* stă la baza unității Bisericii.

Cine *a fost* cel care stă în fața noastră și căruia *i-am dat* sărutarea cea mai de pe urmă? O întrebare falsă!

Întrebarea corectă e: *cine este* cel ce *a adormit* acum…dar care *va fi mereu* cu noi?!

Pentru că *moartea* nu distruge *relația*!

Dacă moartea *ar distruge* relația noastră cu cei adormiți…n-am mai *plânge* pentru ei, nu ne-am mai *ruga* pentru ei, nu am mai *suferi* pentru ei…o, atât de mult!…

Nu! *Relația* nu moare…pentru că *moartea* e *un alt fel de viață*!

E *o viață mai viață*…și nu *un minus de viață* sau *o extincție*.

De aceea la înmormântare trebuie să spunem predici *despre viaţă*…şi nu *despre moarte*.

Pentru că moartea noastră e *câştig*, e *trecere* la Domnul…şi nu *disperare*.

De aceea vă rog, iubiţii mei confraţi, să nu mai căutaţi *predici la înmormântare*!

Sau dacă citiţi *unele*, să nu *stresaţi* pe oameni cu ele la orice înmormântare…să nu le repetaţi încât să le înveţe *pe de rost* şi babele surde…ci lăsa-ţi-vă inima să vorbească!

Lăsaţi-vă amintirea *să evoce*!

Să evoce cu bucurie, cu tristeţe, cu lacrimi, cu amărăciune, *cu zâmbet*…

La înmormântare se practică şi *zâmbetul*…nu numai *smulgerea părului din cap*!

Însă toate acestea ţin *de dumneavoastră*…de amintirea dumneavoastră…de relaţia dumneavoastră cu *cel ce a fost*…şi *este*…şi pentru a cărui *pomenire* ne rugăm să fie *veşnică* înaintea Domnului. Amin!

Predică la Duminica a 9-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[50],

fiecare zi e *o noutate unică* pentru că are la *fundamentul* ei neschimbabila și veșnica prezență *a slavei* lui Dumnezeu.

Tocmai pentru că există *Cineva care ține toate*…poate exista *viață* în istorie…poate exista *istorie*…care are *un curs dumnezeiesc*…pentru că *duce* la El, la *Cel care ține existența* și *istoria în palma Sa*.

Ea, puterea lui Dumnezeu, e cea care *ne dă* zi după zi existența…căci ea este *reala noastră bucurie* și *stabilitate* în mijlocul *schimbărilor* de tot felul.

Iar Evanghelia de astăzi [Mt. 14, 22-34] este despre *stabilitate*…în mijlocul *instabilității*.

Despre *pacea interioară* și *așteptarea cu nădejde* a ajutorului care *vine* de la Domnul…chiar în mijlocul furtunii.

Pentru că noi trebuie „*să ne curățim* simțirile și *să vedem* pe Hristos”, cum spune cântarea pascală, nu într-o lume *lipsită* de urât și de diverse anomalii, de păcate și războaie, de

[50] Predică scrisă în data de 2 august 2012.

decadență și ură…ci chiar *în mijlocul* tuturor acestor *valuri* ale istoriei.

Stând *în mijlocul* furtunii…dar *nebiruiți* de ele…

Rezistență/ rezistibilitate la rău și la păcat nu datorată *nouă*…ci milei lui Dumnezeu, care ne întărește pe noi, cei slabi, care ne vindecă pe noi, cei bolnavi, care ne face biruitori pe noi, cei slabi în fața *tentației* păcatului…

Avem de-a face așadar cu textul evanghelic *de după* înmulțirea pâinilor și a peștilor. Adică cu *continuarea* textului de duminica trecută…

Unde, după ce satură mii de oameni, în mod minunat, Domnul *îi lasă să plece* pe Ucenici cu corabia și *dă drumul* mulțimilor [v. 22-23].

În așa fel încât rămâne *singur*…

Așa cum, după Sfânta Liturghie, preotul rămâne *singur*…după ce toată lumea pleacă din Biserică…și, în tăcerea din jur, *își privește* adâncul inimii…și se întreabă ce a făcut azi, ce a spus, cât de mulțumiți au fost oamenii…

Cu alte cuvinte, Domnul *nu se pune* în fruntea mulțimii pentru ca *să le predice la nesfârșit* sau pentru ca „să profite” de ei.

Nu vrea să Îl facă „împărat”.

Nu vrea nimic „de la ei”…în sensul *lumesc* al accepțiunii.

Ci le dă drumul la toți, la toți care *se săturaseră* dumnezeiește, pentru ca *să privească* în ei înșiși.

Pentru ca *să se bucure*, fiecare dintre ei, de plinătatea *mâncării dumnezeiești* din ei înșiși.

Și asta pentru că Domnul ne viza *pe noi*, pe noi cei care trebuie *să înțelegem* că *slujba în comuniune* și *în comunitate*, adică *slujba din Biserică*, trebuie urmată de *retragerea în isihie*.

În casele și în chiliile noastre.

În rugăciune *adâncă*, liniștitoare…

Adică vii *acasă* și *aprofundezi* bucuria euharistică în rugăciune…în citiri teologice…în metanii…în contemplație duhovnicească.

Pentru că bucuria și teologia *trăite* în Biserică trebuie *să se sedimenteze* în inima noastră. În străfundul nostru…

Și de aici vine *stabilitatea interioară*…în mijlocul instabilităților de tot felul: din *rămânerea* cu Dumnezeu *în străfundul* ființei noastre!

Iar dacă El e *cu noi* în lăuntrul nostru…atunci suntem *pe stânca* nebiruită de valuri.

Domnul, se spune în v. al 23-lea al Evangheliei de azi, „ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος/ anevi is to oros"/„S-a urcat întru munte" [*cf*. GNT].

În *muntele contemplației*.

Munte care nu e *pe munte*…ci munte care e *în susul* inimii noastre.

Căci contemplația duhovnicească, venită în urma *liniștirii interioare* și *a stabilității în har*, prin stabilitatea în virtuți, *ridică* mintea noastră, prin har, dincolo de *ceea ce se vede* și *se poate cunoaște*.

O ridică la *înțelegeri simple*, dumnezeiești.

Pentru că mintea *înduhovnicită*, liniștită în har *străvede* sensurile dumnezeiești ale creației și ale providenței dumnezeiești.

Vede *sensul* creației și vede *sensul* istoriei.

Vede de ce lucrurile sunt *așa cum sunt* …și *cum Se manifestă* Dumnezeu în relație cu noi, cu fiecare dintre noi.

Pentru că adevărata rugăciune, rugăciunea *în sine* [κατ' ἰδίαν/ cat' idian, v. 23, *cf*. GNT], cu mintea în lăuntrul inimii începe când *te-ai dezgolit* de toate ale lumii și ești *singur*…cu Dumnezeu Cel singur.

Cu Singurul și Unicul Dumnezeu Cel întreit în persoane, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh…

Dar pentru a ajunge la *singurătatea isihastă* trebuie să pornești de la *comuniunea euharistică*.

Să îmbini unirea cu El *prin Euharistie* cu unirea cu El *prin contemplație* și *rugăciune isihastă*, liniștitoare, iluminatoare, îndumnezeitoare.

Căci dacă *te împărtășești cu Hristos* fără *să aprofundezi în tăcere* simțirile dumnezeiești pe care *ți le aduce* El în ființa ta…*relativizezi* măreția preafrumoasă *a întâlnirii* cu El.

Adică *te împărtășești*, vorbești cu El, te hrănești cu Hristos…apoi Îl uiți…ca și când te-ai fi întâlnit cu Gheorghe sau cu Maria pe stradă…două vorbe…și ai trecut la altceva…

Ci El, *Cel venit* în lăcașul ființei noastre, trebuie lăsat *să ne învețe*, în tăcerea inimii noastre, cele pe care conștiința trebuie *să le urmeze*. Să le iubească. Să le săvârșească.

Domnul *Se roagă*…pentru ca *să ne învețe să ne rugăm*.

Pentru ca *să iubim rugăciunea* tot pe atât de mult pe cât iubim *împărtășirea cu Sine*.

Ne învață mereu…ce înseamnă *stabilitate interioară*, adică *umplere de har* și *de înțelegeri teologice*, dumnezeiești.

Corabia Ucenicilor era la un pas de *naufragiu* [v. 24].

Pentru că ea era „βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων/ vasanizomenon ipo ton chimaton”/ „zbuciumată/ chinuită/ aruncată/ azvârlită *sub* valuri” [v. 24, *cf.* GNT].

Valurile erau *mai mari* decât *înălțimea* corăbiei…

Așa cum ni se par nouă pierderile dramatice din viața noastră, ispitele, durerile, bolile, neajunsurile.

Tot ce *ne afectează* ni se pare *chinuitor*…

Un chin *insuportabil*…

Însă „la a patra strajă a nopții” [v. 25], când totul părea *pierdut*, când moartea…părea să fie singura *ușă*…ei, Ucenicii Lui, Îl văd „περιπατῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν/ peripaton epi tin talassan”/ „mergând/ umblând pe mare” [Ibidem].

Îl văd…cum *nu Îl mai văzuseră*.

Fapt pentru care *s-au înfricoşat* şi *au ţipat* [v. 26]…ca orice om care vede lucruri…*neaşteptate*…

Şi Domnul le arăta pas cu pas, în mod organic, *multiplele moduri* de *a acţiona* ale lui Dumnezeu…pentru ca *să îi înveţe* pe Apostoli cu *gândirea paradoxală*.

Să nu mai cerceteze uman, *mărginit*, cele *mai presus de minte*, ci *să se deschidă* prin credinţă, prin *încredinţarea* în Dumnezeu, spre o cunoaştere *mai presus* de cunoaşterea umană.

Să se deschidă *cunoaşterii prin relaţie*, prin comuniunea cu Dumnezeu, Cel care *înalţă* mintea umană la o cunoaştere *divino-umană*, adică *teologică*.

Pentru că omul nu poate să spună *despre* Dumnezeu decât ceea ce Dumnezeu *îi descoperă*. Şi nici din ce *îi descoperă* nu poate *să înţeleagă tot*…ci numai *pe măsura sa duhovnicească*.

De aceea trepte şi trepte în cunoaşterea teologică…pentru că fiecare Sfânt a vorbit din mijlocul experienţei sale…şi toată experienţa teologică a Sfinţilor trebuie pusă *la un loc*…şi nu privită *disjunctiv*.

Versetul al 27-lea ar trebui să fie *starea noastră de spirit cotidiană*.

Pentru că Domnul le spune înfricoşaţilor Ucenici: „Θαρσεῖτε, Ἐγώ εἰμι·/ Tarsite, Ego imi! [Îndrăzniţi, Eu sunt!] Μὴ φοβεῖσθε/ Mi foviste [Nu vă temeţi]”.

Adică să avem *o îndrăzneală bună*, curată, frumoasă în Dumnezeu, în orice clipă a vieţii noastre, aşteptând ca El *să ne spună* voia Lui…cu noi.

Să nu ne *temem* de zvonuri panicarde, de ameninţări, de durere, de moarte…ci *să aşteptăm*, întru El, *voia Lui* cu noi.

Căci nimic nu se petrece în lume *fără voia* Lui!

Iar moartea e *un câștig*, e *o noutate bucuroasă*…dacă suntem *plini* de slava lui Dumnezeu.

Motiv pentru care Sfântul Petru vrea să experimenteze *stabilitatea* în mijlocul instabilității.

Vrea să meargă *pe mare*, pe marea în furtună [v. 28], pe marea *imposibilă*…

Și Domnul găsește *dorința lui* ca una *foarte duhovnicească* [v. 29].

Nu îl consideră „un naiv", nu îl consideră „un excentric"…ci *un bărbat duhovnicesc*.

Pentru că e *o mare bărbăție* să mergi pe *marea vieții duhovnicești*, privind *la El* și *așteptând voia Lui*.

Da, Sfântul Apostol Petru…după ce *merge pe apă* către Domnul [v. 29], temându-se, a început să se scufunde [v. 30]…

Dar asta pentru ca noi să înțelegem că ceea ce ne ține *deasupra* valurilor e slava Lui, e harul Său…și *nu virtuțile noastre*, oricât de Sfinți am fi noi.

Sfințenia unui om e *coabitare/ conviețuire cu harul*.

E viață *în* și *prin* har.

Prin harul lui Dumnezeu *cel necreat* și *atoatesfințitor*.

De aceea oamenii duhovnicești *nu fac paradă* cu forța lor duhovnicească, cu darurile lor dumnezeiești ci subliniază, subliniază în mod constant, lucrarea, ajutorul și milostivirea lui Dumnezeu în viața lor.

Pentru că *Inițiatorul* sfințeniei noastre și *Cel care ne ține în har* e *Dumnezeu*…și noi *conlucrăm* cu El la *sfințirea noastr*ă atâta timp cât *împlinim* poruncile Lui și *nu stingem* simțirea harului din noi înșine.

De aceea *sfințenia noastră* nu poate fi „*antagonică"* cu Dumnezeu, nu poate *lupta* împotriva Lui…și împotriva Sfinților lui.

Ci cei care sunt *ai lui Dumnezeu* se recunosc între ei, simt și știu că ei sunt *împreună*

robi ai lui Dumnezeu și *se respectă* și *se ajută* întru toate.

Da, toate *vânturile* vieții noastre, mai devreme sau mai târziu, cu harul lui Dumnezeu, *se potolesc* [v. 32]. Încetează…

Și din toate *înțelegem* că numai Dumnezeu *ne-a dat putere* să le trăim.

De aceea, în fiecare zi a vieții noastre să fim *mulțumitori* lui Dumnezeu pentru toate, căci de la El și prin El *se lucrează tot binele*.

Și a Lui este *slava* și *închinarea* întregii creații, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la *Schimbarea la față* a Domnului [2012]

Iubiții mei[51],

dacă *nu înțelegem* și *nu iubim* acest praznic dumnezeiesc *al transfigurării* Domnului, al schimbării Lui preadumnezeiești la *înfățișarea* trupului Său, *nu înțelegem nimic* din *soteriologia* ortodoxă.

Pentru că *mântuirea* omului este consecința *îndumnezeirii* umanității lui Hristos.

E consecința *transfigurării* umanității Sale, prin slava Sa dumnezeiască, până la *a sta*, și ca om, *de-a dreapta* Tatălui. Ca Dumnezeu și om…

Iar fără *simțirea* slavei lui Dumnezeu și fără *vederea* slavei Lui nu există *creștere în sfințenie*, în *îndumnezeire*, pentru că *fundamentul*

[51] Predică scrisă la data de 4 august 2012.

mântuirii și al sfințirii noastre îl constituie *simțirea* și *vederea* Lui.

Cuvântul *de forță* al prazniculuI: *lumina dumnezeiască*.

Ceea ce văd cei trei Apostoli ai Domnului, pe Tabor, e lumina Sa dumnezeiască, lumina Sa ființială, proprie Sieși…pe care El le-o *arată*/ le-o *revelează* ca *pregustare* a Împărăției Sale.

Le arată *cum va fi* întru Împărăția Sa, unde El este *Soarele* dreptății, al sfințeniei, al curăției atotdesăvârșite.

Pentru că *viața* și *hrana* și *bucuria* și *veselia* celor Sfinți, întru Împărăția Lui, este *vederea slavei Sale*.

Adică aceasta, evocată acum, pe care, „pe cât li se putea", conform troparului zilei, pe cât *au fost în stare*, din punct de vedere duhovnicesc, au văzut-o pe Tabor.

Lumina dumnezeiască e *văzduhul de galben*, de aur, regăsibil în Sfintele Icoane.

E *curăția* vieții Sfinților.

E cea care stă *la baza* tuturor virtuților Sfinților, a minunilor și a chinurilor suportate de către ei pentru Dumnezeu.

E cea *prin care* și *întru care* toți Sfinții *au avut* vedenii/ descoperiri/ extaze.

E cea prin care *am primit* toată revelația/ toată descoperirea dumnezeiască în întreaga istorie.

De aceea *schimbarea Lui la înfățișare*/ *transfigurarea Lui* e atât de *importantă* pentru noi: pentru că ne arată la ce *statură* e chemat omul.

Pentru că omul e chemat de Domnul la *a fi plin de lumină dumnezeiască*.

La a fi *un locaș preafrumos* al Prea Sfintei Treimi.

E chemat la *înduhovnicire continuă*, la umplere continuă de slava Sa, pentru a fi, pe fiecare zi, *un om al noutății duhovnicești*.

Al vieții *noi*, dumnezeiești.

De aceea *moralismul* fără consecințe *pnevmatice* sau asceza care doar *ne usucă* sau *ne îngâmfă* fără să ne și *lumineze* mintea, fără să ne umple de harisme și de vederi dumnezeiești, *nu ne ajută*.

Pentru că *scopul* vieții ortodoxe nu e *să părem* „Sfinți" la nivelul faptelor și a ascezei noastre…ci *să fim Sfinți la propriu*.

Trăind *comuniunea* cu Dumnezeu, adică *simțirea* slavei Lui în slujbele și viața Bisericii, în tot ce trăim și facem și *vederea slavei* Lui, în urma rugăciunii continue și a contemplației dumnezeiești.

Căci de aceea e viața ortodoxă *o viață divino-umană*: pentru că prezintă, *în fapt* și nu doar *în discurs*, amprenta *vieții* cu Dumnezeu.

De aceea, „lumina Ta cea pururea fiitoare" (tot din *troparul* zilei), Doamne, să strălucească și în noi!

Lumină care este *din totdeauna*, *necreată* adică, care *izvorăște continuu* din Tine.

Pentru că numai *ce izvorăște* din Tine *ne poate uni* cu Tine.

Și de aceea e *divino-umană* viața noastră: pentru că noi ne umplem *de viața Lui*…și arătăm în noi *bogăția de har* și *de cunoaștere* pe care El *ni le dăruie*.

După cum ați putut observa din *întreaga* slujbă de azi, *simțirea* și *vederea* lui Dumnezeu nu sunt prezentate ca fiind realități dumnezeiești trăite numai de *preoți* sau de *monahi* sau de *oameni foarte erudiți*…ci *de toți creștinii ortodocși*.

Ele nu sunt *idealuri*…ci *modul nostru de-a fi*.

Dacă ar fi fost numai *pentru unii*…dacă ar fi fost *o excepție*…nu mai aveam *un praznic de obște*, adică *al întregii* Biserici.

Dar noi, cu toții, cu mic, cu mare, prăznuim astăzi, pe 6 august 2012, *schimbarea la față* a Domnului, *transfigurarea* umanității

Sale, pentru că El e *paradigma/ exemplul de urmat* al vieții noastre.

Și după cum fanii starurilor muzicale și de film *își imită* „idolatrizații" la îmbrăcăminte, frizură, încălțăminte, mod de a fi…noi suntem chemați *să ne lăsăm transfigurați*, dinăuntru spre în afară, de *frumusețea slavei* lui Hristos…pe care El Însuși *o revarsă* în persoana noastră.

Pentru că El *iese* în întâmpinarea celor care *Îl caută*.

Pentru că El *locuiește* în cei care *Îl iubesc* pe El.

Pentru că El *ne iubește pe noi* cu o iubire mai *presus de orice înțelegere* și *de orice recunoștință a noastră*.

Și eu sunt recunoscător, *plin de recunoștință* de fiecare dată în fața Prea Sfintei Treimi…când mă gândesc la 6 august…

Pentru că 6 august 1990 a însemnat *începutul meu conștient de îmbisericire*.

După un proces interior *de convertire* și *de luare de decizii* de 8 luni, dintre luna decembrie a Revoluției române și luna august a anului 1990…am intrat pe 6 august în Biserică pentru prima dată *cu toată ființa mea*, adică *odată pentru totdeauna*.

De aceea înțeleg, foarte realist, *absoluta necesitate interioară* ca fiecare ortodox *să se reconvertească* la Ortodoxie.

Adică să nu rămână *la suprafața* lucrurilor…să nu vină la Biserică doar pentru că *s-au născut* într-o familie de ortodocși…ci pentru că *s-au lăsat luminați* de Dumnezeu…spre viața de curăție și de sfințenie a Ortodoxiei.

Însă pentru *reconvertirea continuă*, pentru trecerea de la *o părere simplistă* la una *profundă*, gravă despre *viața ortodoxă*…trebuie să ne lăsăm *conduși* de Dumnezeu prin rugăciune, post, spovedire, împărtășire continuă, citiri teologice, pelerinaje și întâlniri sfinte cu oameni de mare curăție și plini de teologie.

Trebuie să ne lăsăm *conduși* spre trăitori și teologi autentici ai Bisericii.

Să vedem *cum arată Ortodoxia* în cei care *o întrupează* la modul eroic, ascetic, mistic, copleșitor.

Și aceste *întâlniri sfinte*…și *luminări duhovnicești*, primite *în adâncul* ființei noastre, ne fac, pe fiecare dintre noi, *să ne găsim*…să ne *intuim* calea/ drumul personal.

Pentru că fiecare avem *drumul nostru* spre Dumnezeu…și în viața aceasta…

Și nu trebuie să imităm *drumul altora*, fără *să îl înțelegem*, ci să mergem pe acela pe care inima noastră *simte să îl urmeze*.

Cu toate *greutățile* și *bucuriile* lui.

Căci atunci când *știi ce îți trebuie*…și *spre ce ești chemat* de Dumnezeu…bucuria și mulțumirea duhovnicească *primează* în fața necazurilor, a ispitelor și a grijilor de tot felul.

Așadar *viața duhovnicească* e *viața plină* de lumina Lui.

Lumină în care sunt și Sfinții Moise și Ilie…dar și Apostolii…în care sunt, cu alte cuvinte, și Sfinții *din vechime*…și cei *de acum*…pentru că toți ne facem *părtași* aceleiași Împărății a lui Dumnezeu.

Toți *la un loc*…și pe fiecare *în parte* Dumnezeu ne călăuzește și ne ajută.

Pentru că la *unirea/ unitatea credinței*, la *comuniunea cu toți Sfinții*, se ajunge prin relație *personală de înduhovnicire* și, în același timp, *comunitară*.

Ajungem *cu toții*…dar fiecare *în ritmul său interior*.

Nu *grăbind* lucrurile…nu *forțând* nota…pentru că fiecare are *fragilitățile*/ *neputințele* sale.

Și de aceea *să postim* și *să ne bucurăm teologic* în aceste sfinte zile de august, privind la Cel ce este „Raza Tatălui” (condacul zilei), adică la *Strălucirea Lui ipostatică/ personală*, la Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

La Cel preaslăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, la Treimea cea deoființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Cuvios Ioan de la Neamț-Hozevitul [5 august 2012]

Iubiții mei[52],

Sfântul Preacuviosul Părintele nostru Ioan Hozevitul-Românul, astăzi pomenit, a avut *cea mai scurtă perioadă de canonizare* dintre Sfinții canonizați până acum de către Biserica Ortodoxă Română și anume de *32 de ani*.

A adormit într-o zi de joi, pe 5 august 1960…și a fost canonizat pe 20 iunie 1992, la 12 ani după ce Sfintele sale Moaște întregi au fost

[52] Predică scrisă în data de 4 august 2012.

așezate, spre cinstire, în Biserica Sfântul Ștefan din Mănăstirea unde se nevoise.

Popularitatea lui postumă *i-a urgentat* canonizarea.

Pentru că au început să curgă nesfârșite grupuri de pelerini spre Hozeva, ca să îl vadă pe Sfântul român *cu trupul bine mirositor*…și *cu carne transfigurată ca ceara curată*, ca *aluna*…

Barba, dinții, mâinile, tălpile, șoșonii din picioare sunt *intacți*. Par ca *noi*.

Tot trupul său vestește faptul că el *a fost* și *este plin de har*…pentru că numai *cel plin de har* dă mărturie, *și* prin Sfintele sale Moaște, de *curăția* vieții lui.

Și când s-au descoperit Sfintele Moaște ale Fericitului Ilie Mărturisitorul la București…mulți dintre credincioși, care îi

cunoșteau Sfintele Moaște Sfântului Ioan, au avut senzația că…*îl văd* pe el…în Fericitul Ilie…

A adormit la vârsta *de 47 de ani*…

Adică poți să te sfințești *în scurt timp*…și nu îți trebuie *o sută*…în mod neapărat.

Însă *valoarea* timpului se vede în *frumusețea* sfințeniei.

Dacă *ți-ai sfințit* viața, atunci ai fost *frumos la suflet* în viața ta…și acum *cu mult mai mult*…

S-a născut pe 23 iulie 1913 în Moldova, în satul Crăiniceni[53], comuna Horodiștea, din județul Dorohoi.

S-a născut *la țară* adică…lucru care nu l-a „încurcat" în viața de sfințenie. Dimpotrivă: *l-a ajutat foarte mult* în viața sa ascetică.

Singur la părinți, botezat cu numele de *Ilie*, părinții lui numindu-se *Maxim* și *Ecaterina*.

Îi *moare* mama la…6 luni de la nașterea lui.

Tatăl său, la fel, *pe front*…în toamna lui 1916, pe când el avea 2 ani…

Rămâne în grija bunicii *Maria*, după moartea mamei lui, care îl crește, deși, și bunica, avea *dor de pustie*…

Face școala în sat, apoi la Lipcani-Hotin și la Cernăuți termină liceul.

Era „cel mai bun elev din școală"…și nu „repetentul școlii".

Pentru că *școala* și toată *instruirea personală* trebuie să se facă *serios*, cu multă *dorință de cunoaștere* și nu…*din plictiseală*…

Și când rudele sale vroiau să îl facă preot…*preot de mir*…acesta a avut *o descoperire extatică*…în care a fost trimis de Domnul la Mănăstire.

S-a dus la Mănăstirea Neamț…într-o zi de duminică.

---

[53] A se vedea: http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri-harta/biserica-fostul-desfiintat-crainiceni-horodistea-paltinis-19141.html.

Starețul Mănăstirii era Preasfințitul Nicodim Munteanu[54]…viitorul *Patriarh* al României…și Sfântul Ioan a avut ascultare *la infirmerie*, apoi *la biblioteca* Mănăstirii.

Între 1934-1935 e *luat în armată* tot pe post de *infirmier*.

Din 1935 e *ajutor de bibliotecar* și *îngrijitor la bolniță*.

Devine *monah* pe 8 aprilie 1936, în Miercurea Mare, purtând numele de *Ioan*.

Sfantul Ioan Iacob Romanul - Hozevitul (23 iulie 1913, satul Crainiceni-Horodistea din judetul Botosani - 5 august 1960, Pestera Sfanta Ana, Hozeva, pustiul Iudeii - Ierihon). in stanga imaginii, la tunderea lui in monahism pe 8 aprilie 1936, la Manastirea Neamt

O fotografie *document*…

Pentru că așa trebuie să avem noi, de la Sfinți, multe *documente de viață*, multe *mărturii*…pe care *să le lăsăm* urmașilor noștri…

[54] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicodim_Munteanu.

Căci de aceea unele vieți de Sfinți sunt *de-o pagină*: pentru că cei care *trebuiau să scrie* sau *trebuiau să păstreze* datele despre ei…s-au făcut că *au altă treabă*.

Însă dorul lui era să trăiască *în Israel*…în locurile unde *a trăit* și Domnul. Motiv pentru care pleacă acolo în noiembrie 1936.

Se închină la locurile sfinte din Ierusalim…și își petrece *prima iarnă* la Mănăstirea Sfântul Sava din pustiul Iordanului.

Aici va rămâne pentru 10 ani…cu ascultările de *paracliser* și de *infirmier*.

Iar ca *paracliser* făcea *cădelnița*, făcea *curățenie* prin Biserică, făcea *prescuri*, bătea *clopotul*…

La o primă impresie *lucruri minore*…dar *foarte importante* în conținutul slujbei.

Pentru că *fără prescură* la Liturghie nu poți *sluji*…iar făcutul cădelniței și baterea clopotului se face de către cineva care *îl ajută* pe preot…și poate ieși și afară, în timpul slujbei…

Și aici l-a avut drept *Duhovnic* pe Ieroschimonahul Sava, care era *aromân*, și care știa și *româna*.

Sfântul Ioan *a învățat* limba greacă și a început *să traducă* texte patristice.

Așa cum trebuie să facem *fiecare dintre noi*, dacă vrem *mai mult*…și *mai repede*…și astfel nu mai trebuie *să așteptăm* să ne traducă…sau să ne publice unii sau alții…

Înveți și citești!

Înveți o limbă străină, legată de viața bisericească, și traduci!

Iar dacă *traduci* ai *merinde* pentru suflet…după cum și Sfântul Ioan *își strângea*.

Că cititul și tradusul de texte sfinte pentru asta sunt: pentru *a ne lumina* mintea și pentru a *ne schimba* purtările.

Căci *adevărul* Sfinților *ne eliberează* de *prostie, de erezii* și de *patimi grele*.

Învață greaca…și începe *să scrie* cărți duhovnicești și poeme.

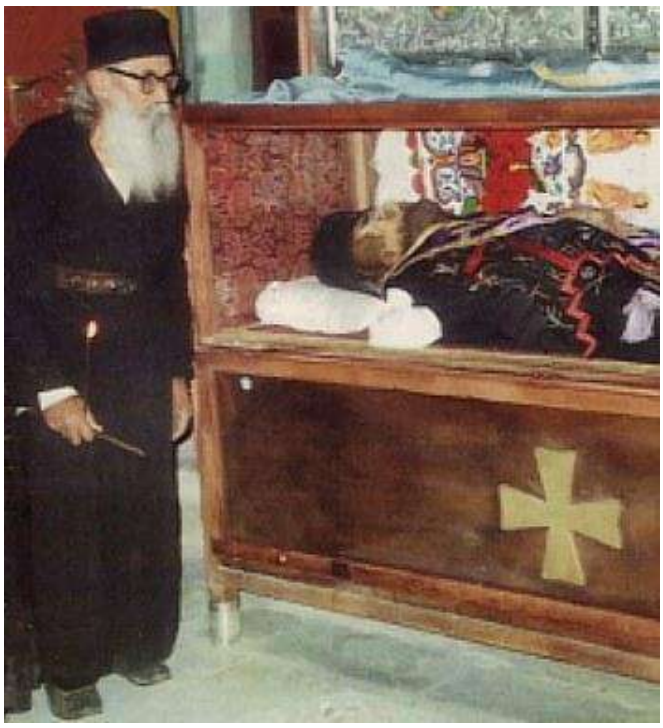
Un Sfânt *traducător* și *literat*.

Care a cunoscut faptul că *ce lași cu conștiință…rămâne*. Rămâne *spre folosul* oamenilor.

Și noi, cei de azi, ne bucurăm de *traducerile* înaintașilor noștri, de *scrierile* lor, de *cercetările* lor teologice…pentru că nu putem *să o luăm de la zero* în orice secol.

Ci trebuie *să ne înscriem* în demersul lor *frumos*, nobil, binecuvântat, acela de *a crea cu conștiință bisericească*.

Între 1939-1940, Sfântul Ioan se nevoiește în pustiul Qumran și într-o peșteră aproape de Marea Moartă…împreună cu ucenicul său, monahul Ioanichie Pîrîială.

Aici, în pustiul Iordanului, după *mărturia* ucenicului său, Sfântul Ioan se ruga noaptea cu mâinile înălțate spre cer.

Se hrăneau amândoi cu pesmeți și fructe…și au avut parte de multe ispitiri demonice.

Între 1940-1941, Sfântul Ioan a trăit într-un lagăr construit pe Muntele Măslinilor, în timpul războiului, în boală și cu multe ispite.

Cu *multe*…și nu *cu puține*!

Asta pentru ca să ne *amintim* când avem tentația *să ne văicărim*…că ne e *greu*.

Este eliberat din lagăr și se reîntoarce la Sfântul Sava până în 1947.

Și e hirotonit *diacon* pe 13 mai 1947.

Unde? În Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea Patriarhului României și la recomandarea Arhimandritului Victorin Ursache[55], pe atunci superiorul *Aşezământului Românesc*[56] din Ierusalim.

Tot în 1947 e hirotonit *preot* și devine egumenul *Schitului românesc Sfântul Ioan Botezătorul* din valea Iordanului pentru 5 ani de zile.

Din noiembrie 1952, împreună cu Ioanichie, intră în obștea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, din pustia Hozeva…pentru ca din vara lui 1953 să se retragă amândoi în peștera *Chilia Sfânta Ana*.

Adică au locuit acolo unde Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, s-a rugat pentru ca *să o primească*, de la Dumnezeu, pe Prea Curata Stăpână.

Și s-au nevoit aici 7 ani de zile…fără *să primească* pe nimeni în peșteră.

Mânca odată pe zi (pesmeți, măsline, smochine și apă)…iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, având ca „pernă” o piatră.

Se îmbolnăvește în vara lui 1960 și, după cum spuneam, adoarme la 47 de ani, împărtășit și împăcat.

Sfintele sale Moaște au fost descoperite pe 8 august 1980…așa cum sunt și azi…„răspândind *bună mireasmă* și *bucurie duhovnicească* tuturor” și nu *duhoare insuportabilă*.

---

[55] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Victorin_Ursache.
[56] Idem: http://www.jerusalem.ro/iordan.htm.

Și de atunci și până azi *împarte har* prin trupul său…și *prin rugăciunile* sale bine-plăcute către Domnul, făcând mulțime de minuni, semn că trupul său e așa nu din cauza „peșterii”…ci din cauza *sfințeniei* vieții sale.

Un român dintre noi…și *un Sfânt* dintre noi.

Care se putea sfinți *la fel de bine* și în România…cum *s-a sfințit* în Israel.

Însă Sfântul Ioan *și-a urmat calea*, după cum spuneam azi, lucru pe care trebuie să îl facem *și noi*.

Pentru că a trăi sfânt *nu e greu*…ci *împlinitor*.

Mai greu e *să trăiești brambura*, fără să iei *aminte* la conștiința ta și să te *răneşti interior* clipă de clipă prin păcatele tale *nespovedite* și *neplânse*.

Operele sale s-au editat[57]…așa, *mai neprofesionist*…dar *s-au editat*…și sperăm să se *reediteze* și mai bine.

Pentru că opera lui teologică e *pentru tot omul*, la fel și *poezia sa*, fiind scrise *simplu* dar *cu multă atenție*.

Sfântul Ioan, în Israel, e *cartea noastră de vizită*.

Faptul că ne-am „grăbit bine” în cazul canonizării lui…e *un lucru bun*.

Mai sunt alte sute, alte mii de Sfinți care stau *la rând*…și ne așteaptă *să îi cunoaștem* și *să îi cinstim* cum se cuvine.

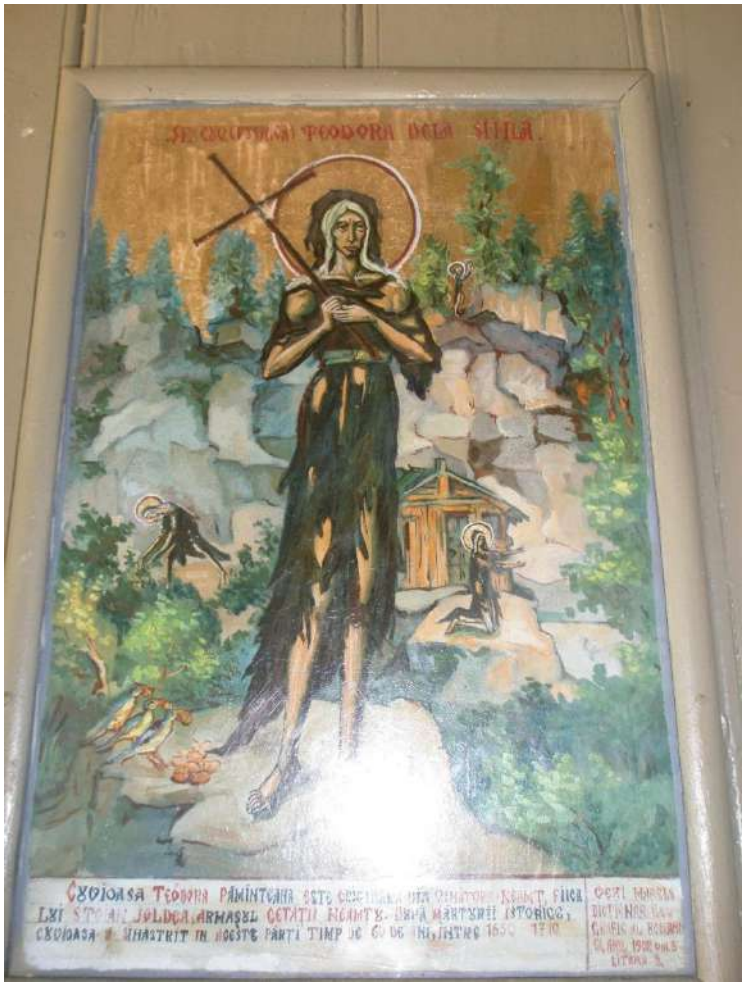
Însă pentru *a-i cunoaște* și *a-i cinsti*…trebuie să fim și noi *alții*.

Mult mai *deschiși*, mult mai *smeriți*, mult mai *împăciuitori*, mult mai *serioși* cu *adevărurile dumnezeiești* și *cu comuniunea eclesială* în același timp. Amin!

---

[57] Idem: http://sfioaniacobhozevitul.wordpress.com/resurse/index_tematic/.

Predică la *pomenirea* Sfintei Preacuvioasei noastre Maici Teodora de la Sihla [7 august 2012]

Iubiții mei[58],

Sfânta Teodora, *darul lui Dumnezeu* după numele ei, este cu adevărat *o minune de om*.

Pentru că a îmbinat *căsătoria* cu *pustnicia* și după o scurtă perioadă de viață împreună cu soțul ei, viitor monah și el, a trăit o perioadă în mănăstire…apoi 60 de ani în pustia Sihlei.

Până când hainele de pe ea *s-au zdrențuit*…așa cum o arată Icoana de

[58] Predică scrisă în ziua de 6 august 2012.

deasupra…dar ajungând *plină de slavă dumnezeiască*…

Și văzând-o pe ea, la sfârșitul vieții sale…o vedem pe Sfânta Maria Egipteanca cea plină de slavă dumnezeiască și de harisme.

S-a născut în satul Vânători[59] din județul Neamț.

Moldoveancă, asemenea Sfântului Ioan Hozevitul-Românul, și născută tot *la sat*.

Nu-i știm numele *mamei* sale ci numai numele *tatălui* ei: Stoian Joldea (după alții *Ștefan* Joldea) și anii sihăstriei sale sunt 1650-1710.

Adică vorbim despre o Sfântă româncă sihastră/ isihastă/ pustnică ce a trăit în secolele 17-18.

Sfânta Teodora a mai avut o soră: pe *Maghița* sau *Marghiolița*, care a murit de tânără…înainte ca ea să se căsătorească.

De fapt Sfânta Teodora a fost *forțată* de părinții ei *să se căsătorească*…și viitorul ei soț era din orașul Ismail[60].

N-au avut copii.

Însă *l-a convins* pe soțul ei ca ambii să devină *monahi*.

Și Teodora a devenit *monahie* la Schitul Vărzărești din Vrancea[61], pentru ca soțul ei, după doi ani, să devină monah la Schitul Poiana Mărului[62], cu numele de *Elefterie*.

Teodora și Elefterie: *doi soți*, care *au ales*, de comun acord, *viața monahală*.

Însă au ales-o *nu intempestiv* (și *rezultatele* o dovedesc) ci *luminați* și *întăriți* fiind de Dumnezeu spre monahism.

Căci dacă *nu înțelegeau* ce să facă…putea *să îi forțeze* toată lumea…că tot nu ajungeau *să se nevoiască* atât de dumnezeiește.

---

[59] A se vedea: http://www.vinatorineamt.ro/ro.
[60] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ismail.
[61] Idem: http://www.manastireavarzaresti.ro/component/content/frontpage.
[62] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Poiana_M%C4%83rului.

Și Dumnezeu *ne cheamă*, pe fiecare în parte, pe un anume *drum* al nevoinței îndumnezeitoare. Și trebuie *să îl urmăm* pe cel pe care îl simțim că e *al nostru*…

Nu știm de ce *au ales* cele două Mănăstiri.

Însă nimic nu e *la întâmplare* în viața noastră…

Cert e, că după ceva ani, nu știm câți, turcii *au incendiat* schitul Sfintei Teodora…și ea a scăpat, împreună cu stareța schitului, Paisia, a cărei fiică duhovnicească era…în pădurile dimprejur.

Cu alte cuvinte, viața pustnicească și-a început-o *din necesitate*.

Au făcut-o *pustnică* turcii incendiatori.

Însă cât a trăit, în munți, împreună cu stareța Paisia, a înțeles că Domnul *o cheamă* la *anahoretism*, la isihie, la viața retrasă, singuratică.

La adormirea Paisiei, Domnul a povățuit-o *în mod extatic*. Pentru că „în urma unei descoperiri dumnezeieşti”, Teodora *a părăsit* Munții Vrancei și *s-a retras* în Munții Neamțului.

Și ea s-a dus *acolo* unde *a fost condusă* de Domnul!

Un lucru *foarte important*. Pentru că asta înseamnă *să asculți*: să mergi acolo unde Domnul *te cere*. Unde El *te vrea*.

Și a trimis-o în pădurile *din jurul* Mănăstirilor Sihăstria[63] și Sihla[64].

Iar egumenul Sihăstriei de la acea dată a dat-o în grija Duhovnicului Pavel, care a condus-o în pustie pentru *o perioadă de probă*.

În cazul în care nu ar fi putut *să reziste*…a fost îndemnată *să se retragă* la o sihăstrie de maici.

---

[63] Idem: http://sihastria.mmb.ro/.

[64] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Sihla.

Adică, de nu poate trăi *idioritmic/ isihast/ de una singura*…să se reîntoarcă la *viața de obște*.

Însă primind de la un sihastru *chilia lui*, Sfânta Teodora a rămas acolo și era cercetată din când în când de duhovnicul ei.

Când Pavel a murit…nimeni *nu a mai știut de ea*.

Hainele *i s-au rupt*…și mânca numai „măcriș, fructe de pădure şi alune”.

Însă nevoința ei a umplut-o de *harisma de a face minuni*, pentru că era *plină de har*.

O nouă invazie a turcilor…și a scăpat de ei, în mod minunat, *intrând* prin *piatra* peșterii.

S-a *crăpat* stânca…pentru ca ea *să poată scăpa cu viață*…

O minune *regăsibilă* și în viețile altor Sfinte ale lui Dumnezeu.

În peștera în care a intrat *în mod minunat* s-a nevoit *în ultimii ani* ai vieții sale.

Însă „rugându-se neîncetat lui Dumnezeu, cu rugăciunea *cea de taină a inimii* [adică cu *rugăciunea isihastă*], faţa *i se lumina* [i se umplea de lumină dumnezeiască], iar trupul i se ridica *de la pământ* [levita], asemenea Sfintei Maria Egipteanca.

Din timp în timp, păsările cerului *îi aduceau* în ciocurilor lor, prin voia Domnului, *fărâmituri de pâine* de la trapeza schitului Sihăstria, iar *apă bea* din *scobitura* unei stânci din apropiere, numită până astăzi *Fântâna Sfintei Teodora*” [65].

Și după 60 de ani de pustnicie…se pregătește *cu 40 de zile de post* pentru *adormirea ei*. Pentru că *a înțeles*, în mod dumnezeiește, că e timpul *să plece* din lumea aceasta…

Datorită păsărilor, care în mod minunat o hrăneau, doi viețuitori ai Sihăstriei o văd pe Sfânta Teodora într-un *moment extatic cutremurător*: „au văzut-o cum se ruga cu mâinile *înălţate* spre cer, *învăluită în lumină* ca de foc”. Fiind învăluită de *lumina* Prea Sfintei Treimi…

[65] Idem: http://sfintiromani.mmb.ro/?sf=13.

A fost spovedită, și-a mărturisit viața, a fost împărtășită și îngropată în peșteră. În peștera unde s-a nevoit.

În anul 1830 Sfintele sale Moaște au fost *scoase spre cinstire*. Apoi au fost mutate în satul Miclăușeni din județul Iași.

În 1856, în schimbul unor *veșminte bisericești*, familia Sturza *a înstrăinat* Moaștele Sfintei Teodora…care au ajuns în Mănăstirea Pecerska din Kiev[66]…unde sunt până astăzi.

Însă, deși *am înstrăinat* trupul său *pnevmatizat*, nu am uitat-o pe Sfânta Teodora.

Și pe 20 iunie 1992, Biserica Ortodoxă Română *a canonizat-o*…adică *a înscris-o* în sinaxarul/ în comuniunea Sfinților Bisericii.

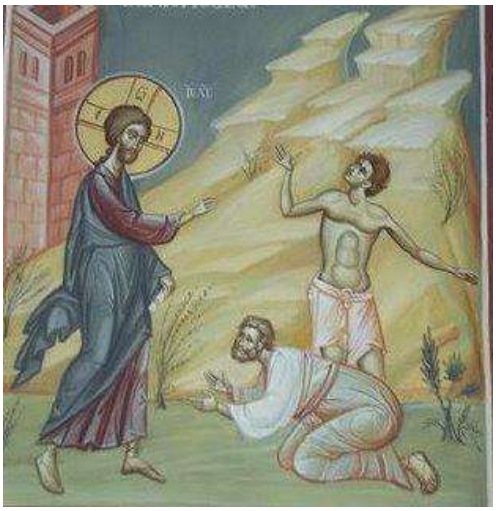
Și pe fiecare an, pe 7 august, după Schimbarea la față a Domnului, o pomenim și ne rugăm Sfintei Teodora *cu bucurie* și *încredere*.

Pentru ca pe fiecare în parte să ne ajute *să ne înțelegem vocația*, calea *de urmat* în viață. Amin!

[66] Idem: http://www.crestinortodox.ro/biserica-lume/lavra-pecerska-kiev-67476.html.

Predică la Duminica a 10-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[67],

ce înseamnă, de fapt, *să nu ai chef/ poftă* de viață?

Ce înseamnă să fii *viu*, sănătos, cu de toate…și, în același timp, să nu te simți *bucuros* cu ce ai și cu cine ești și cu ce faci?

Înseamnă că ești *gol duhovnicește* și *sufletește*.

Înseamnă că ai nevoie de *har*, de *împlinire eclesială*, liturgică, ascetică, teologică și, în același timp, de împlinire științifică, culturală, tehnologică…

Pentru că omul care *se plictisește de viață* e omul care *nu privește viața profund*.

Care nu caută *să cunoască* și *să înțeleagă* oamenii, istoria, lucrurile…ci, privindu-le *periferic*, la suprafață…găsește că *nu e nimic de cunoscut*.

Nimic mai fals!

Viața se umple *de sens*, de bucurie, *de chef/ de poftă de viață* când simți că *aprofundările* tale dau rezultate.

---

[67] Predică scrisă în data de 9 august 2012.

Începi să înveți o limbă străină. Începi să înveți cum să folosești computerul, telefonul mobil, o mașină…

Începi să citești despre o anume perioadă istorică. Începi să cauți noi combinații de plante medicinale sau de ingrediente pentru mâncare.

Te apuci să înveți *o meserie*, ceva care să presupună *efort, îndemânare*…dar și *descoperire continuă*.

Și acest *nou*, acest *continuu nou* în viața noastră, pe lângă *noutatea continuă* a rugăciunii, a postului, a cunoașterii teologice sunt *pofta noastră de viață*. Sunt *neplictisirea* noastră.

De aceea consider că ortodocșii *nu au timp* să se *plictisească*.

Da, te poți *epuiza* mental și trupește…

Te poți *obosi* foarte mult…

Însă una e *să te obosească* munca împlinitoare și alta e *să te îmbătrânească* statul degeaba, lipsa de sens, neîmplinirea…ratarea…

Oboseala împlinitoare înseamnă *asceză*.

Și asceza nu constă numai în *rugăciune, post* și *metanii*, cum se crede adesea…ci și în scrisul la computer, în scrisul de cărți, în cititul de cărți, în luatul de notițe, în făcutul mâncării, în spălatul rufelor, în cultivarea câmpului, în curățenia făcută în casă și în Biserică…constă în tot ce înseamnă *efort frumos*, împlinitor.

Tot ceea ce *faci* pentru Dumnezeu și pentru aproapele înseamnă *asceză*.

Iar în Evanghelia de astăzi [Mt. 17, 14-23] – în care un copil este *exorcizat* de Domnul și astfel e *eliberat* de dracul care îl făcea să fie *lunatic* (cu manifestări suspecte de „boală” la diferite faze ale lunii) – se discută *din plin* despre *asceză*.

Despre asceza care se dovedește plină *de credință* în Dumnezeu (v. 20) și *de dragoste* față de aproapele (v. 21).

Și ultima predică din *Praedicationes* (vol. 2)[68], volum editat recent, e *la această duminică*…predica din 2008…și acolo am vorbit, pe larg, despre *exorcizare*…și despre ce se întâmplă, de fapt, *în cadrul* acesteia.

Despre cât *de reali* și *de răzbunători* sunt demonii, despre cât *de dureroasă* și *de depersonalizantă* e *posedarea* de demoni și despre rugăciunile Bisericii care *îl vindecă de satanizare* pe om…

…Însă tot la fel de *legitimă* e și întrebarea, născută din v. al 20-lea: cine *va muta* munții plictiselii, ai neîncrederii, ai nerușinării, ai lipsei de verticalitate din noi?

Pentru că marasmul, frica, nerușinarea, ipocrizia, duplicitatea, aroganța, infatuarea, desfrânarea, minciuna, erezia sunt tot atâția *munți*, sunt tot atâtea *pietre de mormânt* peste…*fericirea* noastră.

Și la întrebarea aceasta *neapărată*, răspunsul adevărului…răspunsul *adevărat*…vine de la Domnul: dacă am avea *puțină credință* în Dumnezeu, cât un grăunte de mușțar de mare, în inima noastră…dacă am avea doar puțină *încredere* în Dumnezeu *am muta munții* (v. 20).

Am muta *toți munții* care *ne opresc* fericirea.

Și îmi aduc aminte de zilele din trecut, când nu gâlgâia în mine, în mod *conștientizat*, izvorul harului dumnezeiesc…că eram *avid* de o bucurie, de o pace, de o înțelegere plenară a lucrurilor…pe care *o presimțeam* și nu *o aveam*.

Intuiam că există *ceva mai mult*, că *bucuria* și *viața* și *împlinirea* trebuie să fie ceva *stabil*, ceva *înrădăcinat* în noi și nu lucruri *tranzitorii*, fulgurante, trecătoare…

Însă când *am văzut* și *am simțit* slava Lui, a Dumnezeului treimic, când El *mi S-a făcut cunoscut* în frumusețea și bucuria Sa netrecătoare atunci *intuiția mea*, presimțirea

[68] Cartea poate fi downloadată de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/08/07/praedicationes-vol-2/.

mea…a devenit *realitate*…realitate *personală*…și am înțeles că trebuie *să lupt*, în mine însumi, cu tot ce este *non-frumusețe* și *non-bucurie*.

Adică să lupt cu orice gând, cu orice simțire, cu orice idee, cu orice patimă care înlocuie *fericirea dumnezeiască* cu *tristețea*, cu nefericirea…

Și de aceea, mărturisesc cu toată ființa mea, *nelegitimitatea ontologică* a *munților patimilor* în noi înșine.

Ei nu sunt *dintotdeauna* în noi…ei nu s-au născut *de la Dumnezeu*…ci sunt creația *aplecării spre rău* a persoanei noastre.

Tocmai de aceea *munții patimilor* din inima noastră, care *ne distrug* fericirea, sunt rodul *iresponsabilității* noastre.

Și suntem *iresponsabili* în orice clipă în care lăsăm *să intre în noi* și *să facă pui*…gânduri, sentimente, idei, moduri de-a fi și de a ne comporta care *nu au amprenta* harului dumnezeiesc ci sunt *păcate*.

Dar…după cum găsim aici, la v. 20-21 din Matei 17, asceza continuă, efortul continuu, născut *din credința* în Dumnezeu, înseamnă *eradicare continuă a păcatului*, sub toate formele, din viața noastră.

Și *eradicarea* continuă, eradicarea reală, *curățirea reală de patimi* se vede *în pofta de viață*, în *împlinirea personală*, în *dăruirea* și *frumusețea de suflet* pe care *o emanăm în jur*.

Da, nu există *munte*, nu există *obstacol*, nu există *neputință interioară*…care nu poate fi *trecută* prin credință!

Toate sunt *cu putință*…dacă *ne încredem* în Dumnezeu și dacă lucrăm binele *în mod ascetic*. Cu toată *conștiința* și *dăruirea*.

Și atunci *vor ieși* din noi demonii…cum *a ieșit* din acest copil…

Pentru că ei sunt cei care *ne aduc* lene, negrijă, nesimțire, lipsă de voință, afundarea în plăcere, în frică, în curiozități dezamăgitoare.

Ei ne fac *tone de nesimțire*…pe noi, cei care trebuie *să zburăm*, ca o pasăre, spre Domnul slavei.

De aceea, Domnul să ne dea *gândul cel bun*, adică *regăsirea de sine*, pentru ca să înțelegem *ce ne împlinește*…și să lucrăm *cu bucurie* ceea ce *ne împlinește*.

Pentru că numai astfel suntem *bucuroși*, frumoși la cuget, împliniți în viața noastră…și rezultatele vieții noastre sunt *copleșitoare* pentru toți.

Domnul să ne binecuvinteze *cu pace* și *cu bucurie multă* în acest post al Maicii Sale, pentru ca să înțelegem că *fără bucuria Lui* viața noastră este *o mare* și *tristă* tristețe. Amin!

Predică la *adormirea* Prea Curatei Stăpâne [15 august 2012]

Iubiții mei[69],

praznicul preaslăvit al adormirii Maicii Domnului are *3 paremii*/ *3 texte vechitestamentare* la *Vecernia Mare* și anume Fac. 28, 10-17, Iez. 43, 27-44, 4 și Pild. lui Solom. 9, 1-11.

Și ele vin să vorbească despre *persoana* și *rolul* Maicii Domnului în istoria mântuirii.

Pentru că Sfântul Moise o vede, în mod prefigurativ, ca *scară* (κλίμαξ/ climax) sprijinită de cer [Fac. 28, 12, *cf*. LXX] și ca „poartă a cerului" (ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ/ i pili tu uranu) [Fac. 28, 17, *cf*. Ibidem], Sfântul Iezechiel ca *poartă închisă* [Iez. 44, 2, *cf*. Ibidem] iar Sfântul Solomon ca și *casă* (οἶκον/ icon) ce *stă pe 7 stâlpi* [Pild. lui Solom. 9, 1, cf. Ibidem].

Căci toate *vederile* sale profetice, alături de *numirile* sale patristice, sunt *folosite* în cultul Bisericii.

Astfel, în slujba de azi, Maica lui Dumnezeu a fost numită drept: *Născătoare* de Dumnezeu, *mai cinstită* decât toată făptura, *casa* Celui Preînalt, *mântuirea* lumii, dumnezeiască *sfințenie*, *Fecioară*, *palatul* Împăratului, *sicriul*/ *chivotul* sfințeniei, Prea Sfântă, Curată, *Mireasă* cu totul fără de prihană, *Maica* Vieții, *făclia* Luminii celei neapropiate, *nădejdea* credincioșilor, *Stăpână* cu totul bună, *Mireasa* lui Dumnezeu, *Maica* Luminii celei pururea fiitoare etc.

Și prin fiecare dintre *numirile sale* s-a arătat *legătura sa duhovnicească* cu Fiul ei cât și *măreția prezenței sale* în viața Bisericii, a noastră, a tuturor…

---

[69] Predică scrisă în data de 11 august 2012.

Căci de ce e Maica lui Dumnezeu *scară sprijinită de cer*? Pentru că pe ea, s-a coborât la noi, Fiul lui Dumnezeu, Care Și-a luat *trup* din Prea Curata Stăpână.

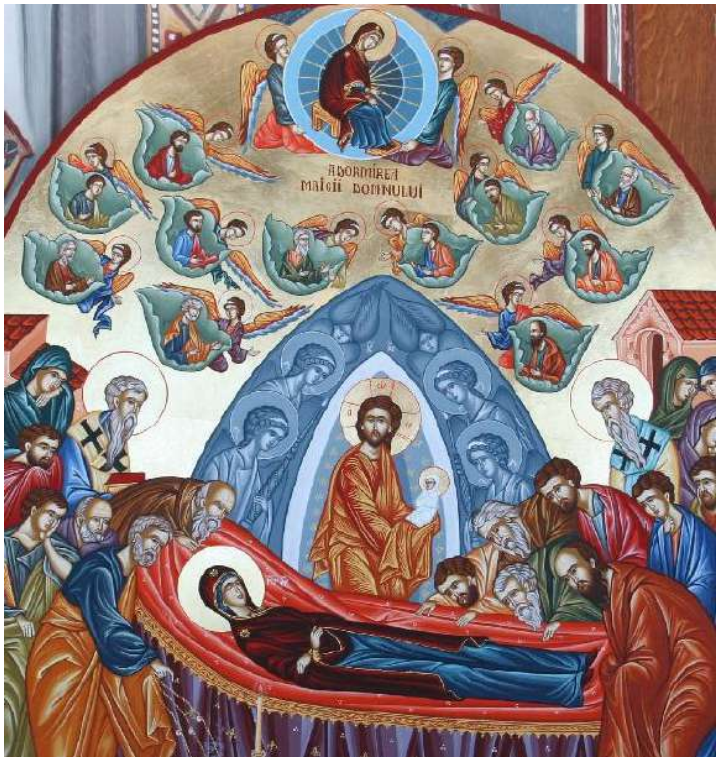
Și de ce e *poartă a cerului*? Pentru că prin naşterea Domnului din ea…ne-a dat tuturor *intrare* în cer.

Și ea, Maica lui Dumnezeu, e *poartă închisă*, adică *pururea Fecioară*, pentru că doar Domnul *a intrat* prin ea…fără *să strice* fecioria ei.

Și ea, Prea Curata Stăpână, e *casa* lui Dumnezeu, e *palatul* Său, pentru că din ea *Și-a luat trup* Cel mai presus de timp, Domnul nostru Iisus Hristos.

Iar astăzi, la adormirea ei, după cele două săptămâni de *post bucuros*, o preaslăvim pe Maica Vieții, pe cea care *s-a mutat la viață*, pe cea care s-a mutat *la bucuria veşnică* prin adormirea ei.

Pentru că *adormire de puțin timp* a fost *moartea* ei…după trei zile Fiul ei *înălțând-o cu trupul la cer*.

Și Sfânta Icoană de față prezintă *evenimentul adormirii*…prin *luarea sfântului ei suflet* de către Domnul. După cum vedem *în centrul* Icoanei…unde *sufletul ei* este ca *un prunc în giulgiu alb*.

Dar în partea de sus a Icoanei…Maica lui Dumnezeu *stă pe scaun*, adică cu trup și suflet, ca *o înviată* din morți…iconarul îmbinând astfel *adormirea ei*…cu *învierea ei cea de a treia zi* și cu *înălțarea ei cu trupul la cer* de către Domnul.

Pentru că aceasta e *diferența marcantă* între *mărturia* Tradiției Bisericii despre moartea și învierea Maicii Domnului și ridicarea/ mutarea ei la cer de către Domnul după 3 zile și falsa „dogmă" romano-catolică, recentă, care vorbește despre *înălțarea de sine*[70] [I. 6] a Maicii Domnului la cer.

Căci noi, creștinii ortodocși, pe 15 august, vorbim despre *adormirea ei*…fără să avem, după 3 zile, pomenirea *înălțării ei*, de către Domnul, *cu trupul la cer*…deși noi mărturisim, în *Sinaxarul* zilei, *învierea ei cea de a treia zi*.

Pe când romano-catolicii sărbătoresc pe 15 august „*Ridicarea la cer* a Fericitei Fecioare Maria", chiar dacă, în România, în calendar, au aceeași titulatură praznicală[71] ca și noi.

Și de ce noi, deși vorbim despre *învierea ei*, după 3 zile…pe 15 august sărbătorim…*adormirea* ei?

De ce *adormire* și nu *înviere*?

Pentru că *adormirea* este deja *intrare în viață*.

Nu vorbim despre *moarte*…ci despre moartea ca *somn puțin*, de scurtă durată…accentuând deopotrivă *sfârșitul binecuvântat* al Maicii lui Dumnezeu dar și *preaslăvirea ei*.

---

[70] A se vedea: http://www.pastoratie.ro/index.php?option=com_docman&task=doc_details&gid=2308&tmpl=component&Itemid=123.

[71] Idem: http://www.catholica.ro/calendar-romano-catolic-2012/8/.

Căci *Sinaxarul zilei* ne spune faptul că Maica Domnului *şi-a aflat sfârşitul* cu 3 zile înainte.

A vestit-o, în mod extatic, Sfântul Arhanghel Gavriil, care i-a vorbit despre *moarte* ca despre *mutare*…mutare de la *viaţă*…la *viaţa cea veşnică*.

Şi Maica lui Dumnezeu, când a auzit vestea *mutării* sale, „s-a bucurat *cu bucurie mare*, şi *de poftă* şi *de dor ce avea* ca *să se mute* la Fiul său, s-a suit *degrabă* în Muntele Măslinilor ca *să se roage*" [*Mineiul pe august*, ed. BOR 1929, p. 168].

Aşa cum postul nostru de acum a fost şi este *plin de bucurie*, de frumuseţe duhovnicească, deşi el se numeşte *Postul adormirii Maicii Domnului*…şi, pentru omul neduhovnicesc, ar presupune *tristeţe nealinată*…

Însă postul nostru e *bucuros*…după cum *vestea* adormirii sale a fost *bucuroasă*.

A umplut-o de bucurie şi de rugăciune pe Maica lui Dumnezeu.

În aşa fel încât, atunci când *a urcat* pe munte…măslinii *s-au plecat/ i s-au închinat* Stăpânei noastre.

Căci creaţia neînsufleţită *cunoaşte/ recunoaşte* pe *omul plin de har*…

Şi Maica lui Dumnezeu a primit de la Gavriil *stâlpare de finic*…s-a *pregătit* de îngroparea ei…şi-a luat *la revedere* de la toţi…şi Apostolii Domnului au venit, pe *norii slavei*, ca să îşi ia *rămas bun* de la Stăpâna lumii.

Şi alături de ei, de Sfinţii Apostoli, au fost aduşi în mod minunat şi trei mari Sfinţi Ierarhi ai Bisericii: Dionisie Areopagitul, Ierotei şi Timotei…paradoxal, în Icoana de faţă doar ei, dintre participanţi, având *aureole*…şi, *consternant*, niciun Apostol al Domnului *neavând*.

Însă, cum spuneam şi altădată, e *o mare eroare* faptul că iconarii ortodocşi *uită*…să le pună *aureole* Sfinţilor Apostoli *în aproape toate*

scenele iconografice în care apar *alături* de Domnul sau de Maica Domnului.

Dar *Icoana adormirii Maicii Domnului* e și *o mustrare părintească* a celor care *neagă* (lucru *cu totul inexplicabil* pentru niște teologi ortodocși, care trebuie să fie *fideli* Tradiției Bisericii și nu *invențiilor eterodoxe* de ultimă oră) *veridicitatea* persoanei și a operei Sfântului Dionisie Areopagitul, implicit și *veridicitatea* vieții Sfântului Ierarh Ierotei.

Ei *au participat* la *slujba de prohodire* a Maicii Domnului pentru că sunt *ucenicii* Sfântului Apostol Pavel, adică *trăitori în secolul I* după Hristos.

Și când Maica Domnului și-a dat duhul, „îndată ochii orbilor *s-au luminat* și auzul surzilor *s-a deschis*, ologii *s-au îndreptat* și tot felul de patimă și de boală *prea lesne se tămăduia*" [Idem, p. 169].

Și Sfântul Apostol Petru *a început* cântarea prohodirii…și unii duceau patul *cu trupul* Maicii Domnului iar alții cântau sau purtau în mâini făclii aprinse.

Au îngropat-o în Ghetsimani…Sfântul Apostol Toma, singurul, nefiind de față.

Și trei zile s-au auzit în mormânt *glasuri îngereşti care cântau*…

Iar Dumnezeiescul Toma, când a vrut *să vadă* trupul Maicii lui Dumnezeu, a treia zi după adormirea ei…a găsit în mormânt *numai giulgiul ei*.

Pentru că Domnul o înviase pe Maica Sa și o luase la Sine.

Domnul și Puterile cerești…împreună cu Sfinții Apostoli, aduși dumnezeiește din locurile unde propovăduiau, și, la fel, și marii ierarhi ai Bisericii…

Într-un *cor*, într-o singură *adunare* dumnezeiască și omenească…pentru ca să ne învețe prin adormirea ei…cum trebuie *să ne prohodim* morții.

Nu *cu lacrimi păgâne*…ci *cu bucurie* și *încredere dumnezeiască*!

Pentru că cei care *au trăit în Hristos* nu sunt *morți,* ci *sunt vii* și *împreună cu El*.

De aceea, astăzi, trăim o zi bucuroasă, preadumnezeiască la mijlocul verii.

Trăim o zi *a coacerii duhovnicești*, a înțelegerii dumnezeiești.

Pentru că Maica lui Dumnezeu ni se face *scară spre cer*, ni se face *poartă spre Împărăție*, ni se face *casă de scăpare*, ni se face *alinare* și *bucurie*, nouă, celor care *o cinstim după cuviință* și ne rugăm ei *în toate zilele vieții noastre*…ca să se roage, *să se roage neîncetat* pentru noi…

Fiindcă aceasta e dragostea: *neuitare.*

Cea care nu ne uită pe noi…e *bucuria* vieții noastre.

Și cine nu a trăit și nu trăiește *bucuria milei* Prea Curatei Stăpâne, cine nu *a învățat* de la ea curăția, fecioria, simplitatea, frumusețea dumnezeiască, evlavia, candoarea, dorul de Dumnezeu e un om…*pustiit de frumusețe*.

Pentru că ea este *frumusețea* vieții noastre, ea e *alinarea* zilelor noastre, întru Stăpâna noastră ne punem *nădejdea* mântuirii noastre, pentru că ea e *așteptarea* și *răspunsul nostru* de la Domnul.

De aceea vă binecuvântăm *cu pace* și *cu bucurie dumnezeiască* în această zi de praznic și suntem încredințați că Maica lui Dumnezeu, pe fiecare în parte, ne va ajuta și alina și ne va învăța *să trăim frumos* înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

La mulți ani și Domnul slavei, Cel slăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Dumnezeul nostru, să vă dea vouă *dragoste* pentru Maica Lui și *pentru tot ce e frumos* și *sfânt*! Amin.

Predică la Duminica a 11-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[72],

o Evanghelie [Mt. 18, 23-35] pentru vremuri…*hotărâtoare*. Pentru vremuri în care *nu știm* ce se *va petrece* cu noi, *cum va fi*…

Penultima din acest an liturgic 2011-2012…

O Evanghelie pentru vremuri ale *crisisului*, ale *judecății*. Sau ale „socotirii în cuvânt", după cum se spune la Mt. 18, 23.

Căci *judecata* este *o decizie*, *o lămurire* a lucrurilor, *o împărțire* a vieții…și la judecata Domnului trebuie să ai *cuvânt*. Trebuie să fii *un cuvânt*.

Și noi, slujitorii Lui, vom fi judecați de El pentru gândurile, pentru dorințele inimii, pentru faptele noastre, fie că e vorba de *acte* sau de *oprirea unor acte*.

Căci poți *să faci rău*…dar, în același timp, poți *să te abții* de la a face *un bine*…

---

[72] Predică scrisă în data de 16 august 2012.

Și *binele nefăcut* e *tot un rău*. Tot *un păcat*…

Și Domnul *ne judecă adânc*, ne judecă *profund*…și nu *omenește*. Nu *duplicitar*. Nu după ochi *frumoși*…ci *după adevăr*.

O judecată *cu milă*, adică *cu dragoste*. Ținând cont *de neputințele noastre* și *de contextul vieții* noastre sociale.

Însă viața, viața noastră, are *un preț*, are *o greutate*…pe care o dau *faptele noastre*.

Și de aceea avem o parabolă în față…cu doi *ofileti/ datornici*.

Diferența dintre μυρίων ταλάντων [*mirion talanton*]/ *zece mii de talanți* (v. 24) și ἑκατὸν δηνάρια [*ecaton dinaria*]/ *o sută de dinari* (v. 28)…e o imagine între *excesiv de mult*…și *foarte puțin*.

Un talanton era echivalentul a 5-6.000 de dinari.

Și, pe scurt, *întrebarea* e aceasta: cum de *te bucuri* că ți se iartă *excesiv de mult*…dar tu nu vrei să ierți nici *foarte, foarte puțin*?

Cum de mai ești *atât de păgân* la inimă, tu, ortodoxule, care ai fost *iertat* de Dumnezeu de atât de multe ori?

Cum de devii *tartor/ judecător nemilos*, fără scrupule…dacă ai fost iertat…*atât de mult*…de Domnul Dumnezeul nostru?

Δοῦλε πονηρέ [Dule ponire] (v. 32)/ Slujitor rău/ viclean!…e *adresarea* Domnului către cel care *a fost iertat* și *nu iartă*.

Pentru că sunt *momente în viață* în care *iertarea* înseamnă *nevoia cea mai mare a cuiva*.

Și când *ierți*…*înțelegi*…

Înțelegi *nevoia* celuilalt de *libertate*.

Trebuie *să își ia piatra* de pe inimă…

Iar dacă vrea *să îl ierți*…înseamnă că *ți-a greșit*. Ți-a greșit *la greu*…

Însă Domnul *ne spune azi*, prin această Evanghelie: că noi nu iertăm *pe cât ne-a iertat* El. Pe cât *ne iartă* El…

Și că iertarea *înmulțește* și în noi libertatea, adică *frumusețea* harului.

El, cel care *cere* iertarea noastră…are nevoie de *cuvântul nostru*…după cum și noi avem nevoie de *zâmbetul harului* Său.

Dar pentru ca *să ajungi* la conștiința *să ceri iertare*…trebuie *să crești* în *nevoia de viață duhovnicească*.

Numai cel care *se curățește* de patimi *se îngrijește de iertare*.

El *caută* iertarea lui Dumnezeu și iertarea oamenilor.

Căci *căutarea iertării* e *o asceză*…o învingere *de sine*…o *înțelegere* a erorii. A vieții *pline de erori* pe care ai avut-o…

Fiindcă de aceea *cauți* iertarea: pentru că ai ajuns *la conștiința* că trebuie *să te îndrepți*. Că trebuie *să ieși* din rău…*spre bine*.

Și pocăința, în conținutul ei, are, de la sine, și această *dimensiune teologică a iconomiei* lui Dumnezeu cu lumea. Pentru că privești…toate din perspectiva la *ce a făcut* Dumnezeu pentru lume.

Ce a făcut Hristos pentru noi…pentru mântuirea noastră?

Și, deodată, de la începutul lumii până azi…înțelegi *lucrarea lui Dumnezeu cu lumea*. Că totul e *pentru om*…toată pregătirea pentru întruparea Lui, întruparea și viața plină de dureri, de chinuri și de moarte pentru noi…pentru ca *să calce* cu moartea Sa moartea noastră.

Îți *asumi* tot greul, toată suferința Domnului pentru lume…

Adică *consimți* faptului că *tot ce a făcut* El pentru lume…a făcut *și pentru tine*…

De aici, tu, cel care te pocăiești, *îți dai seama* că *L-ai răstignit pe Hristos*. Că *L-ai îndurerat* pe El prin păcatele tale.

Că pentru tine, omul preapăcătos, El *a venit* și *a murit*…ca tu *viață* să ai.

Și de aici, de la această *profundă înțelegere* a iconomiei Lui pentru noi, fiecare

dintre noi avem conștiința că Îi suntem *datori* Lui…

Îi suntem *datori vânduți*…prea marii Sale iubiri.

Infinitei…și cutremurătoarei Sale iubiri…

Noi, fiecare dintre noi…suntem *datornicii* Domnului…

De aceea El face *judecată* mereu…și va face…cu noi, cei care *nu prețuim* iertarea Lui, dragostea Lui, răbdarea Lui cu noi…

El Se socotește cu noi *în cuvânt*…

Tocmai de aceea *ne mustră* conștiința: pentru că El *Se judecă* cu noi! Ne trage *la răspundere*…

Și toți suntem *plini de rușine* în fața Lui…pentru că toți *ne știm* neputințele…*prăpastia* patimilor…

Da, la sfârșit de an bisericesc…

Pentru ca *să nu avem conștiința* că „ne-am nevoit”…că *am făcut marea cu sarea*…că suntem „curați”…

Ci, dimpotrivă, să ne vedem *rușinea* feței, *adâncul* inimii, ce nu putem *să facem*…ce nu putem *ierta*…

Și e *o mare neputință* să nu poți *ierta*…

Îți trebuie *multă teologie*…și *mult bun simț*…dar și *multă suferință*…ca *să ierți*…

Să ierți *din adâncul inimii* (v. 35).

Să ierți *cu înțelegere*…

Pentru că nu e vorba de *iertarea din gură*…ci de iertarea care *te eliberează de tine însuți*. Care te eliberează de cel care ai fost ieri…de cel care *ai fost azi*…

Și *școala iertării* e *imensă*…

Am cunoscut, în scurta mea viață, oameni care *au învățat cu greu* să ierte…

Care *nu s-au iertat* pentru ceea ce au făcut. Care *și-au mâncat rănile* până la moarte…

Dar și oameni care *și-au găsit liniștea* prin iertare…prin *împăcarea* cu Dumnezeu și cu oamenii.

Am fost *consternat* de unii, de cei care *nu au putut* și *nu pot să ierte*, adică de cei care *nu vor să știe cum e să fii altul*…și *am învățat* din bucuria și din libertatea celor pe care Dumnezeu *i-a eliberat prin frumusețe*.

Pentru că *iertarea* e *multă frumusețe*.

E umplere *de multă conștiință frumoasă*.

Așadar suntem chemați la *un eroism duhovnicesc*: la ceasul *sincerității interioare*.

Preferăm *lanțurile* sau *smerenia*?

Ne vedem prostia, curvia și nesimțirea din inimă…sau suntem „cei mai îngeri" de pe pământ?

Vrem să fim *prostiți*, pe fiecare zi, de draci…sau vrem *minte înaltă*, curată, liniștită…*tot mai liniștită* pe fiecare zi?

Aceasta e *alegerea*!

Aceasta e *chemarea* de sfârșit de an liturgic!

Și trebuie să dăm răspunsul *în noi*…pentru că acolo *se naște* iertarea…*acceptarea* altuia…pentru că *ne-am acceptat pe noi* în primul rând.

Am acceptat că și noi avem nevoie de *libertate interioară* ca și ceilalți. Amin!

Predică la Duminica a 12-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[73],

adesea, la Evanghelia de azi [Mt. 19, 16-26], se subliniază faptul că *renunțarea la avuții* și *la lume*, adică *monahismul*, este de fapt *împlinirea supremă* a omului.

Însă *împlinirea supremă* nu stă *în renunțare*…ci în ceea ce *primești* de la Dumnezeu *în urma schimbării* vieții.

În urma *realei schimbări* a interiorului ființei noastre.

Pentru că Mt. 19, 21 nu se termină cu *renunțarea la avuții* ci cu…*urmarea lui Hristos*.

De aceea, monahismul, așa, *în mod simplu* – mă duc, mă fac *monah*…și astfel sunt „mai presus" de mireni – nu înseamnă „împlinire".

Ci *împlinirea/ desăvârșirea evanghelică* constă *în urmarea* Lui.

Adică *în sfințirea* vieții.

Iar *sfințirea vieții* se poate face *oriunde* și nu doar *în Mănăstire*.

[73] Predică scrisă la data de 23 august 2012.

Însă pentru Căsătorie, pentru Mănăstire, pentru Preoție, pentru orice *lucru bun* și *mântuitor* pe lumea asta…există *chemare de sus*.

Și dacă I *te rogi* Lui, dacă aștepți *de la El* sensul vieții tale…Dumnezeu *îți luminează* mintea și îți dă să înțelegi *ce să faci cu viața ta*.

De aceea trebuie să înțelegem că aici, în această Evanghelie, Domnul a răspuns *punctual* vieții interioare a unui tânăr…căruia Domnul i-a spus *să renunțe* la patima lui centrală: *alipirea de avuții*.

Acum însă nu toți sunt *cu ochii după bani*.

Alții sunt *centrați* pe alte patimi.

Și la fiecare în parte Domnul ne-ar fi *indicat* patima noastră: renunță la *părerea bună* despre inteligența ta; renunță la *centrarea ta* pe frumusețea trupului tău; renunță la *lenea ta intelectuală*; renunță la *aviditatea ta* după plăceri de tot felul; renunță *la ereziile* și *părerile nebunești* în care crezi etc.

Adică ne-ar fi indicat *rădăcina* decadenței noastre.

De ce noi *batem pasul* pe loc…și nu avem *o reală creștere duhovnicească* în cunoașterea și experierea slavei lui Dumnezeu.

Adică ne-ar fi vorbit *personalizat*…ca și tânărului de astăzi.

Însă Dumnezeu *ne vorbește* în conștiință și prin tot ceea ce se petrece în viața noastră…despre *patimile noastre*.

Orice *cădere* a noastră într-un păcat, orice *boală* pe care o trăim, orice nefericire, șicană, dandana trăită de noi…*ne vizualizează* patimile noastre. Vorbesc *despre noi*…

Adică *viața noastră internă* și *socială* sunt *căi de conștientizare* a păcatelor și a patimilor noastre.

Și pe cât *ne aflăm* patimile pe atât avem *de lucru*, interior, cu noi înșine.

Însă *patimile* sunt *avuția nefastă* de care trebuie *să scăpăm*. Să scăpăm pentru *a ne umple*

de harul lui Dumnezeu, împreună cu care *să lucrăm* virtuți dumnezeiești multiple.

Umplerea de virtute, adică *latura pozitivă* a lucrurilor și nu *renunțarea la patimi*…e *scopul vieții* noastre!

Noi renunțăm *la rău* pentru ca *să ne umplem de bine*. Pentru ca *să creștem în sfințenie*. Și *creșterea în sfințenie* înseamnă *urmarea Lui*.

Însă *urmarea Lui* e *interioară*…

E umplerea de *virtuțile Lui*, de virtuțile pe care *le descriu/ despre care dau mărturie* cărțile sfinte ale Ortodoxiei.

Și acasă sau la Mănăstire, la muncă sau pe stradă, în Biserică sau oriunde…*a-I urma Lui*…înseamnă *a fi plin de slava Lui* și *de împlinirea poruncilor Lui*, adică de *virtuțile Lui*.

De aceea, *să nu ne autoamăgim* când e vorba de *mântuirea noastră*!

Nu doar *bogații*, oamenii cu averi, vor intra în Împărăție *cu greutate* [δυσκόλως/ discolos]/ cu anevoie/ în mod dificil [v. 23, cf. GNT]…ci toți cei care suntem *bogați în patimi*.

Oricare ar fi *patima*…ea este *o greutate*, o povară, o prindere în laț…și nu *o fericire*.

Pentru că patima *te ține captiv*, îți cere *păcate*, îți cere *să îți calci* pe conștiință, îți cere să fii *un om mic*, un depravat…

De aceea *problema mântuirii* nu este *statistică* ci *relațională*.

Nu ești *mântuit* pentru că ai dat *atât* la Biserică, pentru că ai făcut *aia* și *aia* și *ailaltă*…ci pentru că ai făcut toate *în harul* lui Dumnezeu și *împreună* cu El.

Mântuirea e *relație*, e *intimitate* cu Dumnezeu, e *onestitate de conștiință* și *de mărturisire* în fața Lui, a Celui care știe și de ce facem *o mie de lucruri bune* și de ce facem *o sută de lucruri proaste*.

Și dacă la noi, la oameni, cineva ne e *prieten* sau *amic* sau *îl respectăm* pentru că are

un comportament frumos sau e *demn* sau e *amuzant* sau e *muncitor*…sau e *strălucit* în ceea ce face…cu atât mai mult *în relația* cu Dumnezeu nu primează *statistica*, nu primează *chichițele avocățești*, nu primează *termenele de scadență* ale băncilor…ci *sinceritatea profundă* a simțămintelor, a gândurilor și a gesturilor noastre.

El vede *cât de oneşti* am fost noi *în bine* dar și când *am păcătuit*.

Cu ce gând *am făcut* fapta bună…și *cu ce gând* păcatul.

Pentru că nu toți *păcătuim la fel* și nu toți facem *lucruri bune la fel*, chiar dacă *păcatele* și *faptele bune* au *aceleași nume*.

Ci intensitatea, implicarea, sinceritatea în fapte, coerența faptelor…ne dă *desăvârşirea* cerută de Domnul la v. 21.

Și putem *trăi* slava Lui, aici, în Biserica noastră, acasă, la Mănăstire, pe câmp, pe drum, în pat, la masa de scris, pe când ne uităm la televizor sau la computer, oriunde…și oricând…pe măsura *sincerității* și *a implicării noastre* în viața ortodoxă.

Putem *gusta* oricând *din adevărurile Sale* și *din simțirea* slavei Lui…și ceea ce părea *imposibil*…devine *posibil*.

Cu Dumnezeu *totul devine posibil* [v. 26].

Însă posibil *în sufletul* nostru, *în adâncul* nostru, în *schimbarea noastră în bine*.

Un mesaj *foarte întăritor* la *sfârşit de an bisericesc*.

Acum, în ultima duminică a anului bisericesc 2011-2012, Dumnezeu *ne amintește* că El e *împlinirea noastră*, reala noastră *împlinire*…și că toate renunțările noastre, mai mari sau mai mici…sunt pentru ca *să trăim*, continuu, *împreună cu El*.

Asceza, cu alte cuvinte, *se împlinește* în *sălășluirea mistică/ tainică/ îndumnezeitoare* a

lui Dumnezeu în noi înșine…și aceasta e *împlinirea care ne împlineşte cu adevărat*.

Fără ea niciun an nu e *bun*, nicio clipă nu e *frumoasă*, nicio veșnicie nu e *fericită*.

Din acest motiv, iubiți frați și surori întru Domnul, să ne căutăm *fericirea* în Dumnezeu…pentru că El *abia aşteaptă* să Se sălăşluiască în noi ca *reala* și *veşnica noastră fericire*!

Să ne facem *sălaşuri/ biserici* ale lui Dumnezeu, în care El *să troneze* în sufletele și în trupurile noastre, ca Lumina care *ne luminează* și *ne sfințește* spre viața veșnică.

La mulţi ani pentru noul an bisericesc 2012-2013, Dumnezeu să ne dea să fim *şi mai ortodocşi* pe fiecare clipă și să ne umplem *de daruri sfinte*…din care *să dăruim*, continuu, și altora! Amin.

Predică la Sfântul Mare Mucenic Fanurie [27 august 2012]

Un tânăr, iubiții mei![74]

Unul dintre aceia de care avem *mare nevoie* pentru ca să dăm *mărturie* despre viața și sfințenia Bisericii.

Pentru că *de la tinerețe* trebuie să arătăm *măreția credinței* în noi înșine…și nu, aduși de spate, la bătrânețe…să căutăm *să învățăm* bucuria Bisericii.

[74] Predică scrisă în data de 26 august 2012.

Da, fără doar și poate, e bine *să Îl găsim* pe Dumnezeu și la bătrânețe…și pe patul de boală…și înainte cu puțin de clipa morții.

Oricând *e bine* să punem *început bun*…de mântuire…vieții noastre.

Însă nimic *nu se compară* cu viața trăită în har, în credință, în bucurie dumnezeiască…începând din copilărie și adolescență.

Pentru că atunci când *înfloreşte* bărbatul sau femeia în tine…tu trebuie *să arăți* minunile lui Dumnezeu în mijlocul Bisericii și în mijlocul lumii…

Sfântul Fanurie e *grec* de neam. Din insula Rodos[75].

Nu știm *în ce secol* a fost martirizat…dar știm *anul* în care, în mod minunat, *i s-au descoperit* Sfintele Moaște: 1.500 d. Hr.

Au crezut că e *o comoară* în peștera unde erau Sfintele sale Moaște…dar au găsit o lumină aprinsă…Și pe pieptul Sfintelor sale Moaște, ciobanii care le-au descoperit, au găsit *Viaţa* Sfântului scrisă pe o piele de animal.

Și totul e prea minunat la Sfântul Fanurie!

I-a murit tatăl, negustor bogat…și el avea încă 12 frați, el fiind *cel mai mare*. Când i-a murit tatăl *avea 12 ani*…

Și la moartea tatălui său…Sfântul Fanurie era *păgân*, ca întreaga lui familie…

Mama…trebuia *să îi crească* pe cei 13 copii ai ei…

Și pentru că el o considera „o sfântă” pe mama lui…neștiind *ce făcea* ea pentru ca *să le asigure* existența…se lasă dus de curiozitate, la sfatul colegilor lui de joacă…și *o urmărește*…

O urmărește noaptea…

Dacă ziua locuiau cu toții *într-o bucătărie*…adică *într-o singură*

[75] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rodos.

cameră…noaptea, mama lui, *dansa* și *cânta* într-un local de noapte.

Adică într-un loc *rău famat*.

Și când o vede…el, Fanurie, strigă la mama lui…și aceea *cade moartă*. Infarct? Posibil…

Spaima unei inimi iubitoare…

Pentru că *nu dorea* ca ei să știe prin ce trece ea…pentru *a le asigura* existența…

Cu alte cuvine: ce *faci* pentru copiii tăi? Ce *le transmiți*, în mod vital, despre tine?

Le lași *o icoană* în urmă…sau *o rușine*?

…Și Fanurie, la 12 ani, aleargă, desculț, pe pietre…până își zdrobește tălpile…

La 12 ani…

Ce *maturitate*!

Nefiind încă *creștin*…

Însă creștini *se nasc frumos* și *dramatic* în același timp.

Se nasc *suferind*…

Însă Domnul *îl trimite* pe un Sfânt al Lui, care de 65 de ani nu mai *văzuse* față de om…ca să îl întâmpine pe Fanurie, spunând că el e *plăcutul* Domnului și *ales* de El pentru a fi „ajutător celor în nevoi”.

Să *îl introducă* adică în Biserică…pentru ca *să crească* darurile din el spre folosul tuturor.

Pentru că Domnul de aceea ne dă *daruri duhovnicești*: ca să facem *lucruri minunate* cu ele și nu pentru ca *să le aruncăm la coș*.

Și Sfântul lui Dumnezeu *a coborât* din munte…și a mers *într-o oră*…o cale *de 3 zile de mers pe jos*…și l-a întâmpinat pe Fanurie.

Ce faci, dacă *nu te întâmpină* nimeni?

Dacă niciun Sfânt al lui Dumnezeu *nu te ajută* să crești, să înflorești duhovnicește?

Și de ce *nu te ajută* Sfinții *să crești*? Pentru că *nu vrei*…

Dumnezeu *îi trimite* pe Sfinții Săi acolo unde…trebuie. La cel *care trebuie*. La cel care are *nevoie*. La cel care trebuie *doar puțin*

ajutat…pentru ca *să se umple* de slava lui Dumnezeu și de multe daruri sfinte.

Și Fanurie a urcat, cu Sfântul lui Dumnezeu, *într-un ceas* în munte…o cale de 8 zile de mers.

Grabă…

Graba lui Dumnezeu ca s*ă înflorească* virtutea.

Există *o grabă proastă*, a celor care vor *să facă răul*…dar și *o grabă bună*: a celor care sunt *mistuiți* de dorul de *a cunoaște*, de *a fi*, de *a se umple de sfințenie*.

Pentru că atunci când *devorezi* cărți sfinte…te umpli *de înțelegeri sfinte*.

Trebuie să mănânci cărți *tari*, cu *oase dogmatice*, cu oase pline *de contemplații sfinte* pentru ca *să îți astâmperi* dorul cel mare de Dumnezeu.

Nu poți să bei *doar lapte*…ci și *hrană tare*.

Și Fanurie e dus *spre viața monahală*, aspră, spre *hrana tare*…pentru ca *să crească repede* întru *bărbat desăvârșit*.

Deci: la 12 ani.

La 12 ani începe *urcușul în cer*.

Fanurie, spune *Viața* lui, avea *o fire aspră*. Sfântul lui Dumnezeu *l-a domesticit* pe Fanurie, pe copilul de 12 ani.

L-a făcut *creștin* și l-a învățat *asceza ortodoxă*.

După ce s-a botezat…află, pe viu, că mama lui a murit și că frații lui au fost răspândiți pe la rude.

S-a întors la locul sihăstresc…a început *să lucreze* pământul…dar și *pământul inimii* prin milostenie, rugăciune, post și răbdare multă.

Mânca foarte puțin, din trei în trei zile…după care a început să mănânce numai din sâmbătă în sâmbătă.

Se împărtășea des cu Hristos Domnul, era *avid* să-i cunoască pe trăitorii pustiei, *muncea mult* în mod fizic, făcea *privegheri de toată noaptea*…și locuia într-o colibă…*fără acoperiș*.

Un copil bătrân…*prea bătrân* pentru a fi *înțeles* de cei care nu știu nici *să se lege* la pantofi…

Îi era *milă* de animale și *le îngrijea*…în așa fel încât a fost văzut de Părintele lui *culcat* lângă *un șarpe mare*, care *îl proteja* de fiare…pentru că Sfântul Fanurie *îi făcuse bine*…

Adică *nu schingiuia* animalele…

Nu le *fugărea*…

Nu *urla ca bezmeticul* prin pădure…și nici nu *le incendia*…ci *făcea bine* copacilor și viețuitoarelor pădurii.

O lecție pentru toate secolele…nu numai de *ecologie*…ci, mai întâi de toate, de *viață paradisiacă*.

Pentru că cel care *se umple* de slava lui Dumnezeu…e *prietenul* întregii creații…așa cum a fost *creat* omul, de Dumnezeu, la început…

Deci nu dacă *mergi la nudiști*…„te întorci la începuturi”…ci dacă *te curățești de patimi*, dacă te *umpli* de har, dacă ești *locuit din destul* de Dumnezeu…devii *prietenul întregii creații*.

Adică e vorba despre *ceea ce făcea* Sfântul Fanurie între 12 și 19 ani…

Pentru că la 19 ani *a fost martirizat*…

De aceea el *îi ajută* pe cei asupriți de fiarele sălbatice…însă *a primit*, încă din timpul vieții, *darul facerii de minuni*.

A coborât din *munte* în *cetate*…și a făcut *minuni*. Multe minuni…

Minuni care *l-au înspăimântat* pe Satana atât de mult…încât *a luat chipul* unui tânăr străin…s-a prezentat sub acest chip *la împărat*…și *l-a pârât* pe Sfântul Fanurie.

Adică a făcut ceea ce a făcut Satana *de la început* cu omul: *l-a invidiat* și *l-a vorbit de rău*. L-a atras *spre moartea păcatului*…

Dar prin propovăduirea și minunile lui…mulți s-au făcut *creștini*…

Și l-au chinuit *cu sălbăticie demonică*…până *i-au tăiat capul*. Și din rănile lui *a curs lapte*…și nu *sânge*…

La 19 ani, iubiții mei!…

La 19 ani, când mulți dintre noi credem că cea mai mare „ispravă" e *să dansăm* toată noaptea sau *să ne îmbătăm* ca porcii.

Și ultima sa rugăciune a fost: „Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai miluit pe aceștia care au făcut plângere și strigare, fă ca tot cel ce va face *o turtă cu ulei și zahăr*, sau *o plăcintă* și *o va da săracilor* să fie ascultat în orice durere dreaptă va avea. Aceasta zic să fie pentru *iertarea păcatelor* mamei mele, care a murit *păcătoasă*".

Lucru care…astăzi…mergând la mătușa mea…fără să știe că e *pomenirea* Sfântului Fanurie…mi-a dat, printre altele, *și două plăcinte*…și cred că ele sunt *spre iertarea* ei…astăzi, *de ziua lui*…

Dar Dumnezeu, la rugăciune, i-a răspuns dumnezeiește: „s-a făcut *tunet din cer* și *s-a auzit* glasul Domnului astfel: „Fie Fanurie după cuvantul tău și tot cel ce *te va chema pe tine* în ajutor să fie ascultat de Mine și *tu vei fi ajutorul celor din nevoi*".

Apropo *de delicatețea preadumnezeiască* a lui Dumnezeu cu Sfinții Săi, care *se bucură nespus* când ei *se roagă pentru lume*…

Se bucură *să îi asculte* rugându-se *pentru lume*…pentru că Dumnezeu *se bucură de dragoste*.

Și cine *nu se bucură* să fie *ajutat cu dragoste* de Sfinții lui Dumnezeu nu știe *cum iubește Dumnezeu*…cu ce *bucurie*…

Și înainte ca să fie omorât…mulți au vrut să fie *creștini*!

Au cerut Botezul!

Și pentru că nu era *apă*…Sfântul Fanurie *s-a rugat*…și *a plouat dumnezeiește* numai peste cei care *au cerut* Dumnezeiescul Botez!

Însă călăii lui, trei la număr, care erau desemnați *să îl martirizeze*...au fost și ei *botezați dumnezeiește*…de *ploaia cea de sus*!

După ce a fost *martirizat*…deși *îi vedeau* trupul jos…Sfântul Fanurie *a apărut* în fața tuturor.

Cum? „Într-o aureolă asemeni Sfinților celor din veacuri, îmbrăcat în armură de roman, cu părul creț și negru, iar în mână ținea *o făclie mare aprinsă*”.

Iar călăul care *îl omorâse* la comandă…deși el crezuse în Hristos…a fost și el martirizat…și din cer a coborât o cunună de trandafiri pe capul lui iar din trupul lui a curs *mir* în loc de *sânge*.

La fel s-au petrecut lucrurile și cu ceilalți doi „călăi” nominalizați…care *nu au participat* la omorârea lui…și care și ei *au fost martirizați*.

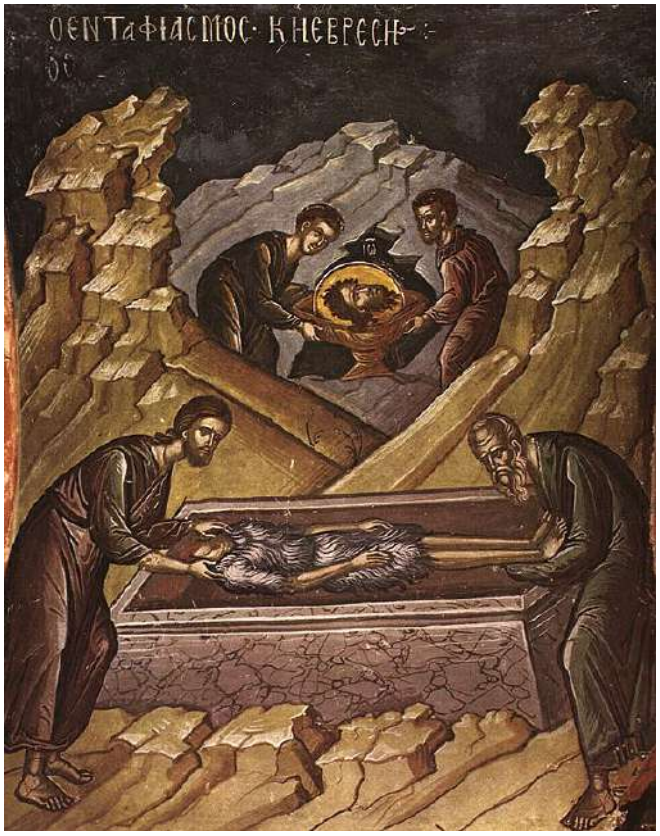
Și astfel vedem *un mort viu*…și niște *morți paradoxale*.

Morți *cu amprentă dumnezeiască*. Pentru că cei *martirizați pentru Hristos* se umplu *de slava Lui*.

Și noi, iubiții mei, fericiți suntem dacă suntem *plini de slava Lui* și dacă *flămânzim* după El!

…Și Sfântul Fanurie să ne învețe pe toți *să uimim frumos*…adică *să ne pocăim frumos* și *să ne schimbăm viața* cu *tinerețea veșnică* a harului Său. Amin!

Predică *la tăierea capului* Sfântului Ioan Botezătorul [29 august 2012]

Paradoxal, iubiții mei[76],

cel căruia *i s-a tăiat capul* în mod nedrept…își are sfântul său cap *într-o moschee* în Damasc[77]…după tradiția musulmană…

[76] Predică scrisă în data de 28 august 2012.
[77] A se vedea: http://www.flickr.com/photos/viajante/4628602184/.

Lucru care *nu îi împiedică* pe extremiștii musulmani…*să taie* capete de creștini…cu cuțite mari, late, ritualice…

Căci *crima* din *fanatism religios*…ieri și azi…e la fel de *odioasă*.

Oricât *am îmbrăca-o* noi în cuvinte…crima rămâne *tot crimă*…

Pe de altă parte, vedem *îngăduința enormă* a Sfântului Ioan Botezătorul, ca și a altor Sfinți, care deși își au Sfintele Moaște *la păgâni* sau *eretici*…ei *le fac bine*.

Ei *îi cheamă* spre *dreapta credință*…

Și așa trebuie *să înțelegem* lucrurile: ca pe *o mare îngăduință* a lui Dumnezeu, ca pe *o iconomie*/ ca pe *o lucrare tainică*, prea iubitoare, a lui Dumnezeu cu cei din afara Bisericii…pentru ca ei să aibă *motive întemeiate pe experiență*…pentru ca *să se convertească* la Ortodoxie.

Pentru că Sfinții îndeamnă la *dreapta credință* și nu *la erezie*!

Iar în lumea noastră de azi, unde totul devine foarte repede *bun public*…unde totul e aflat *imediat*…*reperele dumnezeiești* ale Bisericii, *Sfinții* Lui, sunt *tezaurul* întregii lumi, și al celor bine-credincioși și al celor rău-credincioși, pentru că informațiile despre ei, Sfintele lor Moaște, Icoanele lor…pot fi văzute de către toți.

Însă Biserica lui Dumnezeu, *Biserica Ortodoxă* din toată lumea, astăzi, 29 august 2012, prăznuiește *prin post*…martirizarea lui, a Sfântului Ioan Botezătorul…

Iar Irod, Irodiada și Salomeea, în toată slujba zilei, după cum ați auzit aseară și azi, au fost puși *la zidul infamiei*…pentru că ei *au pus la cale* și au dus *la rău sfârșit*…nelegiuirea imensă *a omorârii* Înaintemergătorului Domnului.

„Ziua naşterii lui Irod tuturor s-a arătat *necuvioasă*, când în mijlocul celor ce *se dezmierdau,* s-a pus înainte capul postitorului, ca o mâncare, cu bucuria *s-a împreunat* întristarea, şi cu râsul s-a amestecat amara plângere; căci capul Botezătorului ducându-l în tipsie, a intrat fata înaintea tuturor precum i s-a zis ei. Şi pentru *înfierbântarea desfrânării*, plângerea a căzut asupra tuturor celor ce se ospătau atunci cu împăratul, că *nu i-a veselit* pe aceia, nici pe însuşi Irod, căci zice: Şi s-a întristat cu întristare *nu adevărată*, ci *amăgitoare*, vremelnică" [*Minei*, luna august, ed. BOR 1929, p. 317, cu îndreptarea textului].

Conţinutul *Icosului* zilei…

Care tuşează *motivul* omorârii lui: *desfrânarea*…şi că moartea celui Drept nu e *bucurie* decât pentru *nebuni*…pentru cei care sunt *înnebuniţi de răutate*…

Căci împăratul Irod i-a promis Salomeei, aprins fiind *de poftă*, un dar.

Şi ea, fiind *sfătuită* de mama ei, a cerut…*omorârea* Sfântului Ioan.

Asta pentru ca să conştientizăm, în mod profund, ce înseamnă *să asculţi* sfaturi rele…lipsite de evlavie…hulitoare…

Ce înseamnă *să te lupţi* cu Sfinţii lui Dumnezeu…

Şi mai devreme sau mai târziu *vom înţelege*…cei care *nu vrem să înţelegem*…că *a ne lupta* cu Dumnezeu înseamnă *a ne omorî sufleteşte*…

Şi cine crede că poate trăi *fără Cap*, adică *fără Hristos*…aşa, în orice biserică eretică sau adunare păgână…va afla, mai devreme sau mai târziu, ce înseamnă *să fii lipsit de viaţă*…de *viaţa dumnezeiască*…

Pentru că viaţa aceasta, de acum, cu cât e *mai prosperă*, cu atât e *mai tristă*.

Te plictisești, te simți *rău*, te simți *gol*, te simți *nimeni*…fără viața dumnezeiască, fără slava Treimii în tine.

Și *mi se rupe* inima când văd *atâta plictiseală* peste tot…adică *atât de puțină* viață dumnezeiască în oameni.

Dar, pe de altă parte, cel care are *cap*, care are *minte*, care are *demnitate*…e *înconjurat* și *minimalizat*…de oameni *fără cap*, fără *coloană vertebrală*, fără…*rușine* de Dumnezeu și de oameni.

Căci omorârea lui…a Sfântului Ioan…a fost *un act de cruzime imensă*…și *de nerușinare*. De prostie plină de poftă…

Fiindcă el, cel prea ascetic, cel prea sfânt, Botezătorul Domnului, *e închis în temniță* pentru că *spunea adevărul* despre *cuplul împărătesc ilegitim*.

Îi mustra pentru *desfrânarea* lor…

Și de aceea, Irodiada, care trăia *în concubinaj/ nelegitim* cu Irod…s-a *răzbunat* prin fiica ei, nelegiuită ca și ea…și a cerut moartea lui…a celui care *îi mustra*.

…I s-a tăiat capul *în temniță*, noaptea târziu…și a fost adus pe tipsie în mijlocul oamenilor moleșiți de mâncare și băutură.

Iar *întristarea* celor de la banchet, despre care vorbește *Icosul* zilei pe care l-am citat, frica/ panica lor…a fost adusă de faptul că buzele Sfântului Ioan…din capul șiroind a sânge…îi spuneau Irodiadei: „*Nu ţi se cade* să ai *de soţie* pe femeia lui Filip, *fratele tău*!”[78].

Și auziți *răutate* de femeie nebună:

„Jucătoarea [Salomeea], luându-l în mâini, fără temere l-a dus la maică-sa [Irodiada].

Irodiada, luîndu-l, *înţepa cu acul* limba care *mustra* fărădelegea lor.

Şi, batjocorindu-l din destul, nu l-a dat *să-l îngroape* împreună cu trupul, pentru că se temea

[78] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-29-taierea_capului_sf_ioan_botezatorul.html.

să nu învieze când *se va lipi* capul de trup, şi *să nu-i certe* din nou.

Deci, ucenicii lui, luând în noaptea aceea trupul cel scos din temniţă, l-au îngropat în Sevastia; iar capul l-a îngropat Irodiada *în curtea sa*, în pământ adânc, la un loc *ascuns* şi *necinstit*. Iar cum a fost luat de acolo, s-a scris pe 24 februarie[79], când se prăznuieşte *aflarea cinstitului lui cap*".

Au îngropat *trupul* ucenicii lui…iar *capul*…Irodiada…

Și de ce *Icoana înmormântării lui*…nu respectă „veridicitatea istorică"…și îi prezintă tot pe ucenicii lui, ca pe unii care *au îngropat* capul Sfântului Ioan?

Pentru că s-a socotit că Irodiada nu este *vrednică*…să fie *inclusă* în Icoana înmormântării lui.

Apar în icoană *tot ucenicii*…pentru că ei erau singurii care *doreau să îl îngroape*.

Irodiada *i-a ascuns* capul…nu i *l-a îngropat*!

…Lucru din care înțelegem că *iubirea* e cea care *se ocupă* de înmormântări…și *de pomenirile* de după…

Cei care *te iubesc*…te și *îngroapă*…și tot ei *te pomenesc*…se roagă *pentru tine*.

De aceea trebuie să ai oameni care *te iubesc*, rude, prieteni, ucenici…pentru că ei sunt cei care *te poartă*…mai departe…

[79] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsfeb/02-24-aflarea_capului_sf_ioan_botezatorul.html.

…Trupul său a fost îngropat în Sebastia[80], o localitate din Palestina. Și mormântul său a fost aici[81]…în imaginea anterioară.

Salomeea a murit într-un mod cutremurător: a căzut în apa înghețată a unui râu…și după un chin prelungit…gheața *i-a tăiat gâtul*.

Capul a fost *adus* părinților ei…așa după cum ei *i s-a adus*, pe tipsie, capul celui preafrumos și preacurat.

Irod și Irodiada au avut parte, de asemenea, de o moarte înspăimântătoare: *i-a înghițit pământul de vii*.

Pentru că niciodată nu învinge *răul*, nu învinge *nedreptatea*…ci *voia* lui Dumnezeu!

Dumnezeu *îngăduie multe*…dar tot El și *pedepsește*.

Și *să ne ferească* Domnul de pedeapsa Lui în veci…pentru că ea este *preadumnezeiască*!

De aceea, în această sfântă zi, să postim fiind *plini de rugăciune* și *de durere* pentru păcatele noastre…și ale întregii lumi.

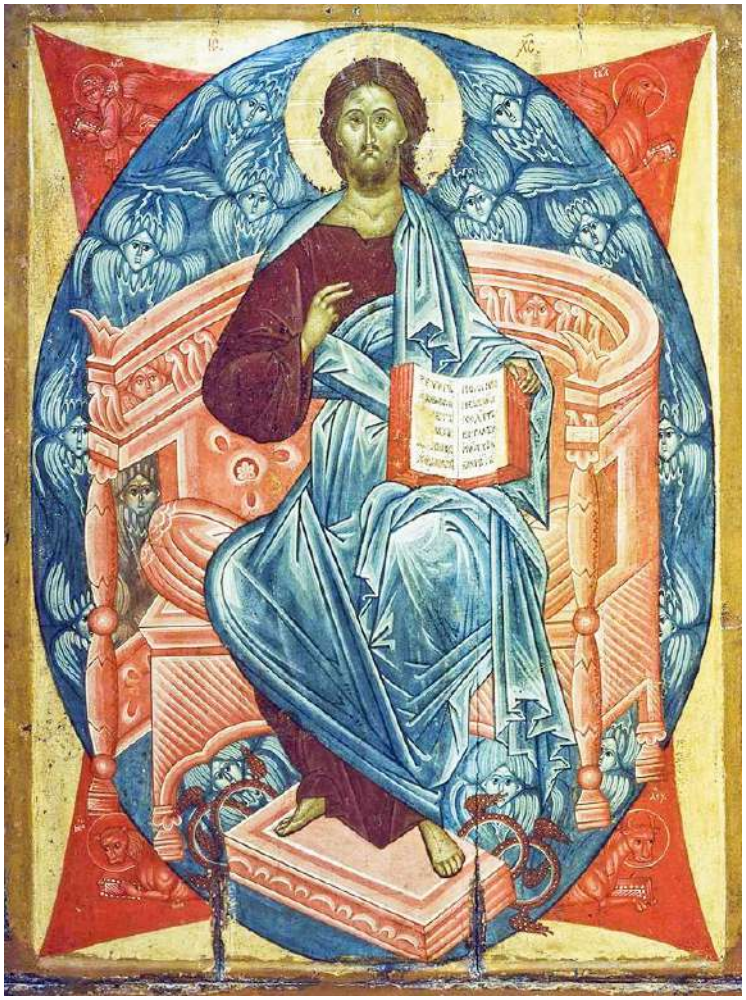
Pentru că rolul nostru în lume, al ortodocșilor, e acela de *a ne sfinți viața*…și de *a-i atrage* pe toți spre *experiența reală*, împlinitoare, a slavei lui Dumnezeu *în reala Sa Biserică*.

Fiindcă numai astfel, fiind *plini de har*, putem înțelege *ce e bine să facem* și cum *să trăim cu cuviință* în toate zilele vieții noastre. Amin!

---

[80] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Sebastia,_Nablus.
[81] Idem: http://www.seetheholyland.net/sebastiya/.

Predică la Duminica a 13-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[82],

abia am început *anul bisericesc 2012-2013*…și în loc *de relaxare*…de *luarea noastră cu binișorul*…Evanghelia zilei este despre *lucrători/ slugi rele* [Mt. 21, 33-44]…și despre *roadele ascetice* ale Împărăției lui Dumnezeu.

E o parabolă despre *muncă* și *nemuncă*…despre *lipsa de recunoștință*, despre *răutate*, moarte…dar și despre *judecată*.

Despre *judecata* lui Dumnezeu care *reașează* lucrurile în adevărul lor.

[82] Predică scrisă în data de 30 august 2012.

Pentru că *lucrătorii* suntem noi, cei puși *să slujim cele Sfinte* ale lui Dumnezeu. Dar și toți *creştinii ortodocşi* sunt *lucrătorii* lui Dumnezeu, pentru că toți trebuie să fim *muncitori* pentru Împărăția lui Dumnezeu și nu *leneși*!

Și am fost *puși* de Dumnezeu în *via* Lui, în *Biserica* Lui…pentru ca *să lucrăm*.

Și El așteaptă *roade* de la noi: adică *struguri mulți și mari de fapte bune*.

Pentru că *strugurii faptelor bune*, strugurii virtuților…puși în *teascul* vieții acetice…naște *vinul iubirii de Dumnezeu* şi *de oameni*.

Iar marii Sfinți ai Bisericii vorbind despre *vin* și despre *beție* în Sfânta Scriptură…într-o înțelegere mistică, dumnezeiască…au vorbit despre *vinul dragostei* de Dumnezeu, care *ne răpește* mintea, ne-o *îmbată* în vederea lui Dumnezeu.

Pentru că *bucurie imensă* este *curăția* sufletului și a trupului…curăția gândurilor și a mișcărilor inimii…iar mintea *îmbătată* de Dumnezeu…*se umple de vederea Lui*.

Căci *ce ne cere* Domnul aici, acum și în tot anul bisericesc? Să ne umplem de *roadele* faptelor bune…adică *de simțirea* și *de vederea* lui Dumnezeu.

Pentru că postul, rugăciunea, îngenuncherea, umilința, milostenia, iubirea de Dumnezeu și de oameni și atenția la întreaga făptură…trebuie să ne ducă aici: *la îmbătarea* de frumusețea și de milostivirea lui Dumnezeu.

Însă cum să ajungem *la atâta dor* de Dumnezeu…fără *să renunțăm* la propria noastră răutate, aroganță, nesimțire?

Pentru că viața evlavioasă nu e *cu jumătăți de măsură*…ci e pe *de-a-ntregul*…

Și Domnul, de la slujitorii Lui, așteaptă *roade*, adică *schimbări continue ale vieții*. Schimbări *în bine* continue…

Însă *a-L alunga* pe El, *a-L trata cu dispreț*, *a-L omorî* din nou și din nou în oamenii creați

după chipul Lui…înseamnă *a-i disprețui* pe oameni.

Și pe oameni *îi disprețuiești* când nu îi crezi…*buni* pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Te crezi numai pe tine *bun*…

Nu faci nimic pentru ca și alții să fie *buni*…*mai buni*…*și mai buni* pentru Împărăția Lui.

Și când ținem numai pentru noi *citirea*, când ținem numai pentru noi *banii*, când ținem numai pentru noi *luminarea lui Dumnezeu*…în jurul nostru este *un pustiu de frumusețe*.

Însă acolo unde stricăm „ordinea" nesimțirii…unde stricăm *lentoarea* minții…unde stricăm „buna încredere" în ei înșiși a oamenilor…vine *neliniștea*…vine *frica bună*…vine *căutarea iluminatoare*…

Pentru că omul *neafundat* în multe rele…înțelege, pricepe *repede* lucrurile…Se dezbracă repede de patimi…

Dar cel *perversizat*…cel care *a exersat* în sine și pe sine perversitatea…are o cutremurare mare…față în față cu oamenii verticali.

Nu poate să accepte că nu sunt toți „neam prost" ca el.

Nu poate să accepte că nu e întreaga lume „o albie de porci".

Și *îl cutremuri*, tu, ortodoxule, dacă ești *plin de har* și *de învățătura* lui Dumnezeu!

Ești *o cutremurare* și pentru oameni…și pentru demoni…dacă *îți plângi* păcatele…dacă *ieși* din rele…dacă *te luminezi continuu* cu teologia văzătoare de Dumnezeu…dacă *iradiezi* bunătate, înțelepciune, curăție, măreție dumnezeiască a conștiinței…pentru că *îi scoți* pe oameni și pe demoni…din „liniștea" lor.

Le dai frisoane…

De aceea…cel care *nu bagă în seamă* pe *Piatra credinței*, pe *Dumnezeul stabilității de acum și veșnice*…nu va putea *să cutremure* pe nimeni.

Pentru că *adevărata cutremurare* e *plină de har* și *de bucurie dumnezeiască*…și nu e *silă, lehamite, groază*…

Demonii *se îngrozesc* când *nu ești de groază*…ci *înfrumusețat de har*.

De aceea, Împărăția lui Dumnezeu nu este pentru *mimi*, pentru *actori*, pentru oameni care *joacă/ dramatizează* viața cuvioasă…ci pentru cei care *o respiră* în așa fel…încât e foarte *evidentă* în ei înșiși…

Pentru că *a avea roadele* Împărăției…înseamnă *a trăi* în ritmul Împărăției.

Înseamnă a fi *om al Bisericii*, om *al mărturisirii* păcatelor, *al împărtășirii* cu Domnul…*al atenției contemplative* și *al profundei străvederi* a teologiei dumnezeiești.

Înseamnă *a fi*…și nu *a mima ortodoxizarea ta*.

Iar din v. 34 nu trebuie să înțelegem că Domnul *ne ia* Împărăția…sau îi lasă *numai pe unii* să intre în ea.

Ci noi…*aruncăm* Împărăția *în mâna* altora…

Și dacă alții, acum *necredincioși*, acum *păgâni*, acum *schismatici*, acum *eretici*…își dau seama că *roadele Împărăției* sunt *sfințenie*…și vor deveni *ortodocși* pentru asta…ei *ne-o vor lua înainte*.

Ne vor lua Împărăția *din mână*…pentru că noi am găsit de cuviință că ea este „fără valoare”.

Căci cine sunt *ziditorii*…care nu pun *la temelia* vieții lor…pe *Piatra credinței*?

Noi! Cine alții?…

Noi…când *desconsiderăm* adevărurile Lui, poruncile Lui…frumusețile Lui…când *ne uităm de sus* la oameni…când *nu compătimim* împreună cu ei…când *nu ne pasă* de ei…*Îi dăm cu piciorul* lui Dumnezeu.

Și de aceea Domnul *ne atenționează*…de faptul că *judecata Lui este dreaptă*!

Căci dacă *cazi* pe Piatra-Hristos…*te sfărâmi*…

Dacă ai *o mare părere de tine însuți*…și El vrea să te facă *să îți vezi jegul*…atunci căderea ta va fi „din înălțime”…din *înălțimea* părerii deșarte de tine însuți.

Și bine e *să îți sfărâmi* tot orgoliul, toată încrederea în tine…pentru ca *să te reconstruiești/ să te rezideşti*, prin harul lui Dumnezeu, în faptele pocăinței.

Însă dacă *nu vrei*…și *nu vrei*…să renunți la păcatele tale, la buna plăcere de sine, la dezmierdările nesfârșite…mai devreme sau mai târziu *vei simți mâna* Lui/ *puterea slavei* Lui…care *te va zdrobi/ te va strivi pe tine*.

Și *a fi strivit* de Dumnezeu înseamnă *a fi lăsat în moarte veșnică*. În *chin nespus*…adică în ceea ce tu *ai vrut*…și *tot ai vrut*…toată viața.

De aceea, Împărăția e *pentru cine o dorește*…pentru cine *se zbate*…pentru cine *o propovăduiește din el însuși*.

Pentru că nu trebuie să spui că ești *ortodox* sau *teolog*…pentru ca oamenii să înțeleagă că *ești* acestea două…ci trebuie doar *să te vadă*…să te *privească* în ochi…și *să se cutremure dumnezeiește*.

Și cei care sunt *ai Lui* au *ce să spună*…au *cu ce să uimească*…au *cu ce să învolbureze* iubirea și cunoașterea lui Dumnezeu în oameni.

Un nou *an bisericesc*…și de fiecare dată trebuie *să ne precizăm* identitatea eclesială.

Adică suntem *oamenii lui Dumnezeu*? Suntem *plini de cuvintele* și *de slava Lui*…sau suntem niște *triști*, niște *ființe jalnice*, niște *rataţi pentru Împărăție*?

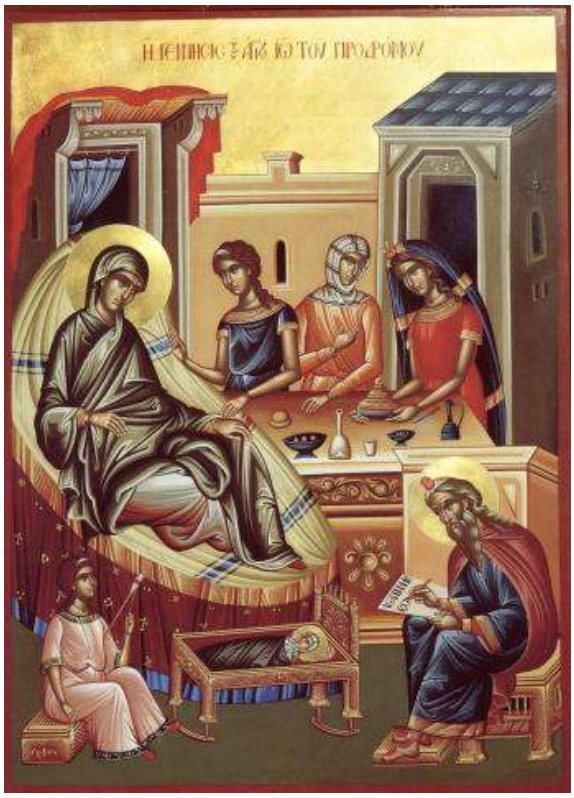
Acestea sunt *întrebările* de început de an…și pe ele trebuie *să le lămurim* prin *ce suntem* și *facem*.

Și fie ca Dumnezeu, Cel care *ne-a adunat* în Biserica Lui…și *ne poartă de grijă* fiecăruia în parte și tuturor la un loc, *să ne lumineze*

pentru *a şti* ce să facem, ce să vorbim, ce să căutăm…ce să transmitem şi altora!

Pentru că *bucuria de El* şi *frumuseţea Împărăţiei* trebuie *propovăduite* prin fiecare *mişcare* a vieţii noastre. Amin!

Predică la *naşterea* Maicii Domnului [8 septembrie 2012]

Iubiții mei[83],

Primul praznic al noului an bisericesc o are în prim-plan pe *începutul mântuirii noastre*, adică pe *Maica lui Dumnezeu*.

Pentru că viața și teologia Bisericii se sprijină pe *sinergia* dintre Dumnezeu și om, pe *împreună-lucrarea* lui Dumnezeu cu oamenii.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu acționează *discreționar* în relația Sa cu oamenii.

Nu e *un dictator soteriologic*…adică cineva care *îi mântuie pe oameni cu forța*.

El nu stabilește aprioric *cine se mântuie* și *cine nu*…ci e *Sursa/ Izvorul de viață* și *de împlinire* pentru întreaga umanitate și creație…ajutând întreaga creație să-și atingă *telosul/ scopul* existenței.

[83] Predică scrisă în data de 7 septembrie 2012.

Iar astăzi, în acest praznic mariologic, Îl vedem pe Dumnezeu *aşteptând* împlinirea lunilor naşterii Maicii lui Dumnezeu…după cum şi El, întrupându-Se din Maica Lui…S-a *supus* timpului celor *nouă luni* până la naştere…timp *stabilit* de El Însuşi pentru oameni.

De aceea noi trebuie să aşteptăm *timpul potrivit* pentru fiecare lucru.

După cum nu poţi *să culegi* pepeni în decembrie…tot la fel nu poţi *să înţelegi* teologia şi viaţa Bisericii doar cu *3 cărţi de teologie* citite toată viaţa.

Căci rezultatele rugăciunilor, ale posturilor, ale citirilor noastre teologice, ale vieţii noastre ascetico-liturgice vin *la timpul lor*…şi nu putem *să accelerăm* timpul coacerii…pentru că el e *unul personal*.

Noi strângem date, experienţe…Avem nădejdi, aşteptări, incertitudini, certitudini, lipsuri, îngrijorări…

Însă Dumnezeu *organizează* în noi înşine viaţa interioară…ne-o *simplifică*…atunci când ne luminează prin harul Său asupra *sintezelor de forţă* ale experienţei noastre.

Din *multul nostru*…prin slava Sa…Dumnezeu face *puţinul* de care avem nevoie…şi acela e *rodul mântuirii noastre*.

De acolo, din *seminţele de har* şi *de trăire sfântă* ale vieţii noastre se dezvoltă *mărul mântuirii*…adică *bucuria* şi *încredinţarea* şi *experienţa continuă* a Împărăţiei lui Dumnezeu *încă de acum*, din *această clipă*…

Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, Părinţii Maicii Domnului, *prăznuiesc* în Icoana pe care o vedem deasupra…*bucuria* naşterii celei *din făgăduinţă*.

Starea de cuviinţă şi de odihnă harică se observă în persoanele lor.

Sfânta Ana e întinsă pe pat, ca o lehuză dar într-o cuviinţă *abisală*…iar Sfântul Ioachim, pe scaun umil, scriind…are iconizat pe cap (acela de culoare roşie) *cornul experienţei mistice*…

Pentru că *văzătorii de Dumnezeu* sunt cei care *se împărtășesc* din viața necreată și îndumnezeitoare a lui Dumnezeu…și sunt călăuziți de El la toată *înțelepciunea* și *cuviința* vieții duhovnicești.

Doi oameni ai sfințeniei…dar care erau *nedreptățiți* la nivel social dintr-un singur motiv: *nu aveau copii*.

Bătrâni…și fără copii…

Iar *nerodirea* lor a devenit *un lucru scandalos* pentru arhiereul vremii…încât *nu i-a mai primit* darurile la Templu.

Însă tot *răul* a fost *spre bine*…pentru că Sfinții Ioachim și Ana, plini *de durere* pentru acest fapt…*s-au refugiat* în rugăciune și post.

Un motiv în plus de *atenție*…de *mare* atenție pentru noi…în raporturile cu oamenii.

Pentru că oamenii sunt foarte sensibili la *detalii*, la *nuanțe*…

La ce *emană* din tine…

Și o mie de vorbe și o mie de zile de stat împreună…se pierd *în două minute de adevăr radical*, tăios…când oamenii înțeleg că spui *una*…dar ești *altul*…

…Sfântul Ioachim a plecat de la Templu „*foarte întristat*, *ruşinat* şi *defăimat* şi i s-a întors lui praznicul acela *în plângere* şi *bucuria* praznicului aceluia *în tânguire*. Şi nu s-a întors atunci la casa lui, de mâhnirea cea mare, ci s-a dus în pustie, la păstorii turmelor sale, şi acolo *a plâns* pentru două lucruri: pentru *nerodire* şi pentru *defăimare* şi *ocară*”[84].

Căci *sminteala* începe din Biserică…din ce spun și fac preoții Bisericii, din ce spun și fac credincioșii Bisericii…și în loc *să te bucuri* de praznic…vii *mâhnit* de la Biserică…dacă vezi fapte *nelalocul* lor sau ți se spun lucruri *nefiltrate*…neatente…bădărane…

Bucuria se transformă în *dezolare*…atunci când te duci *cu inima deschisă*, când ești *sincer*

[84] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vssep/09-09-sf_parinti_ioachim_si_ana.html.

în manifestarea ta în Biserică…dar ești *etichetat,* în mod nedrept, pentru cuvinte și gesturi neînțelese în mod acurat…profund…

Și mulți dintre cei care *nu ne mai calcă pragul*…nu o fac pentru că ar fi *mari atei,* mari *necredincioși,* mari *păgâni* la suflet…ci pentru că *nu ne creditează* drept *oameni ai lui Dumnezeu.*

Nu au *încredere* în predica și slujba noastră…pentru că au auzit…sau au văzut…sau au înțeles…că avem diverse „apucături"…neconforme preoției.

Dar dacă ei *ne văd* onestitatea, râvna, dăruirea, competența, intransigența de conștiință dar și deschiderea și milostivirea față de toți…atunci slujba și predica noastră sunt *relevante.*

Sunt *de încredere*…

Pentru că *faima* are nevoie de *certificare* continuă.

Dacă te laudă lumea ca pe *un cal breaz*…care trage vagonul de tren după el…și oamenii vin *să te vadă*…ei vin să vadă *un om real*, autentic, care este cel…despre care *au auzit*…sau despre care *au niște detalii faptice.*

Și dacă *dezamăgești*…dacă *nu uimești* mereu…orice ai spune și ai face tu…e aproape degeaba.

Pentru că oamenii *nu te mai ascultă,* nu mai *reflectă* la ceea ce spui tu…și viața ta nu mai e *un dialog cu lumea* ci *o aiurare*…o vorbire *de unul singur*…

Însă durerea *nedreptățitului* Sfânt Ioachim *s-a sprijinit* pe o paradigmă/ pe o icoană/ pe *un exemplu de sfințenie* în acea clipă tensionată.

Căci *și-a adus aminte* de Sfântul Patriarh Avraam, de *exemplul* vieții aceluia…și a început să se roage și a postit 40 de zile…

Și *încrederea* lui, plină de sfințenie, se vede în acest *gând* al lui care *îi explică* asceza: „Nu voi da – zicea [el] – gurii mele *hrană*, nici [nu] mă voi *întoarce* la casa mea, ci lacrimile

mele să-mi fie mie *hrană* şi pustia aceasta *casă,* până ce *va auzi* şi *mă va cerceta* pe mine Domnul Dumnezeul lui Israel".

Pentru că Dumnezeu *îi aude* pe cei care *Îl strigă*. Care *Îl caută*…

Și cel care *Îl caută* fără încetare, cu toată *seriozitatea* de care e capabil, în mod indubitabil *Îl găsește*…

Pentru că Dumnezeu *iese* în întâmpinarea lui…îl luminează…îi trimite oameni Sfinți ca să îl ajute…și să îl călăuzească în viața de sfințenie.

Și viața rea, la întâmplare, tristețea vieții noastre, neîmplinirea noastră devin *motivele* unei *convertiri continue*…la care Dumnezeu *ne cheamă continuu*.

Adică la *o schimbare continuă*…la *o noutate* și *o bucurie continuă*…mereu *nouă* în fiecare zi.

Sfântul Ioachim *s-a încredințat* lui Dumnezeu.

El și-a pus viața *în mâna* Lui!

Și Dumnezeul nostru Cel *preadelicat,* Cel *preaatent,* Cel *preasimțit cu oamenii*…Care nu are *nimic* din mitocănia și superbia noastră…S-a arătat *preaminunat* în fața *așteptărilor* lui serioase, profunde, sfinte…

Ale lui și ale Sfintei Ana, care se ruga acasă…cu multe lacrimi…

Iar priveliștea din dafin…în care Sfânta Ana *a văzut* o pasăre hrănindu-și puii…a făcut-o să se roage cu aceeași rugăciune Dumnezeului Oștirilor cerești…cerând, ca și soțul ei, un copil.

Ca în mod minunat Dumnezeu să o ajute să odrăslească *stâlpare preafrumoasă* în pântecele ei sterp.

Pentru că credința nu cere *minuni spectaculoase*…ci *minuni sfinte, smerite, mântuitoare,* care *să îmbogățească*, să extindă credința.

Și rugăciunea, postul și lacrimile…*încredințarea* în Dumnezeu…*așteptarea* de la El *a rezolvării*

lucrurilor pe plan uman și social…au dus la *o vedere extatică* a fiecăruia în parte.

Pentru că Sfânta Ana *l-a văzut extatic* pe Îngerul Domnului, trimis la ea…și acela i-a spus că *va naște o fiică* și ea *va purta* numele de *Maria*.

Și primind *vestea dumnezeiască* prin Înger, imediat, fără să se gândească zile întregi, Sfânta Ana *a făgăduit-o* Domnului pe *prunca ei cea nenăscută*.

După care Îngerul i-a vestit marea bucurie și Sfântului Ioachim…Maica Domnului născându-se *din împreunarea trupească* a părinților ei…dar după ani întregi *de sterpiciune și nerodire*…și la *o vârstă venerabilă* a acestora.

Și *unde e* Maica lui Dumnezeu în Icoană, ea, cea abia născută?

E în pătuțul *de la picioarele* părinților ei…pentru că ea *le-a fost ascultătoare*.

Și *ascultarea duhovnicească* înseamnă *să creşti împreună* cu cei care *te povățuiesc*.

Să îți *ritmezi* creșterea duhovnicească *pe măsura* așteptărilor lor…dar, mai ales, *a darului* lui Dumnezeu cu tine.

Și Maica lui Dumnezeu, după cum observăm, este într-un giulgiu *alb* pe dedesubt și într-unul *negru* pe deasupra…pentru că a fost *prea plină de curăție*…dar de o curăție rezultată *din asceză*, din lupta cu păcatul.

Pentru că fiecare dintre noi *ne curățim* luptând cu păcatul…ajutați fiind în orice clipă de mila Lui…de întărirea Lui…de luminarea Lui…de *înfrumusețarea* noastră cu bucurie preasfântă.

O Icoană a familiei așadar…în care copiii sunt *daruri* ale lui Dumnezeu și în care părinții nu sunt *decorativi*…ci *exemple de sfințenie* și *de coeziune familială*.

Însă acolo unde părinții nu sunt *exemple*…ci *contra-exemple*…nu e *de mirare* că

fiii și fiicele lor *nu le stau* la picioare, nu le *sorb* cuvintele de pe buze…și nici nu le ascultă *glasul inimii*.

Pentru că *iubirea* copilului pentru părinții lui se naște din *îmbrățișarea cu preamultă iubire* a lui de către ei.

Și vedem *cât de mult* ne iubește Dumnezeu…și cât de puțin *Îl iubim* noi.

La fel stau lucrurile și cu părinții…în *relația* lor cu copiii pe care îi nasc.

Trebuie să le dai *prea multă iubire*, prea multă *atenție*, prea multă *încurajare*, prea multă *încredere*…pentru ca în ei, firav, apoi din ce în ce *mai mult*, să crească iubirea, respectul, recunoștința, chiar *jertfirea de sine*…pentru tine, ca *părinte*.

Dacă *dați puțin* sau *deloc*…atunci nu vă mai *mirați*…că *vă drăcuie* mult…

Copiii nu pot fi *mințiți* cu *surogate de iubire*!

Cei care *nasc* copii din *luminare dumnezeiască*…și pentru care *s-au pregătit* din primii ani ai vieții lor pentru a fi *părinți*…știu *să găsească* în orice clipă, în relația cu copiii lor, cuvintele *care trebuie*…gesturile *neapărate*…smerenia care *copleșește*…încrederea care *bulversează*…lacrimile care *te cutremură*…

De aceea am văzut *prea puțini* părinți *reali*, adică *Sfinți*…cu copii *Sfinți*.

Pentru că Sfânta Căsătorie nu este *o fabrică de copii legitimi*…ci e *o Taină a iubirii și a comuniunii dumnezeiești*…în care părinți *învățați* și *sfințiți* de Dumnezeu se pregătesc, zămislesc, așteaptă, nasc, cresc și educă copii *plini de har* și *de sfințenie*.

Și când vorbim despre *drame* în familie…despre *certuri*…despre *acte reprobabile*…e pentru aceea că familia s-a format fără *fundament*, fără *conținut*, fără *traiectorie*.

Care e motivul pentru care *te-ai căsătorit*? Pentru ca *să trăieşti sfânt*…sau pentru ca să ai *cu cine te culca*…şi *cu cine mânca la masă*?

Care e *conţinutul* căsătoriei voastre? V-aţi căsătorit pentru *un scop duhovnicesc*, acela de *a vă sfinţi împreună*, de a lucra şi crea duhovniceşte…sau pentru că *aşa face toată lumea*?

Unde *se termină* Căsătoria: *în Împărăţia lui Dumnezeu*, unde *nu se termină* niciodată…sau *la tribunal*?

Pentru că în Ortodoxie, *lucrurile profunde*…se fac *cu Dumnezeu* şi *cu ajutorul* multor oameni ai lui Dumnezeu.

Iar anul bisericesc începând, ca *prim-praznic*, cu *naşterea Maicii lui Dumnezeu* ne pune în faţă şi *familia* şi *asceza* şi *comunitatea eclesială* şi *monahismul*…adică *viaţa Bisericii în diversitatea ei sfântă*…pentru că fiecare trebuie *să ne împlinim* viaţa *aşa cum ne luminează* Dumnezeu.

Şi dacă *nu înţelegem* viaţa cuiva…de ce, cineva, *trăieşte* şi *face* anumite lucruri…nu trebuie să *îl mai întristăm* ca arhiereul pe Sfântul Ioachim…atunci când *nu i-a primit* jertfa la Templu.

O pledoarie pentru *acceptarea* diversităţii vocaţiilor…a chemărilor oamenilor.

Unul e chemat să fie *monah*, altul să se *căsătorească*, altul să rămână *fecior*…

Dar fiecare *vom da seama* de faptele noastre.

De aceea să nu judecăm…*în locul* Judecătorului a toată făptura!

Să nu ne *ante-pronunţăm*…în ceea ce priveşte oamenii…adică *să nu îi minimalizăm*.

Pentru că Dumnezeu *îi ridică* şi *îi conduce continuu* pe cei care *se lasă modelaţi* de către El, adică *schimbaţi continuu*…şi *îi coboară*…pe cei care *se încred* doar în puterea lor de a gândi şi de a acţiona…primite *tot de la El*…

Dumnezeu *să ne umple* în acest an bisericesc 2012-2013 de multă înțelepciune și pace, de bucurie dumnezeiască și de încredere în mila și ajutorul lui Dumnezeu!

Pentru că numai El este *fundamentul*, *conținutul*, *scopul* și *împlinirea* vieții noastre…El, Dumnezeul nostru treimic…care ne umple de slava Sa…acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica *dinaintea* Înălțării Sfintei Cruci [2012]

Iubiții mei[85],

Evanghelia zilei [In. 3, 13-17] este despre *oboseală* și *chin*.

Despre *chin* și *oboseală*…și *suferință*…și *alergare*…din *dragoste nesfârșită* pentru oameni.

Pentru că slujirea preoțească este pentru *curățirea* și *sfințirea* oamenilor.

De aceea atâtea slujbe, atâtea drumuri, milioane de vorbe și zeci de mii de ore de slujbă

[85] Predică scrisă în ziua de 8 septembrie 2012.

și de predică…într-o viață preoțească…pentru ca cei care *aud*…care *încă aud*…să se *pocăiască* și *la cunoștința dreptei credințe* și *a dreptei viețuiri să vină*.

Căci suntem *îndreptare* pentru unii…*bucurie* pentru alții…și *urâciune* pentru cei care *nu ne vor*.

Pentru cei care *nu vor* preoți…Pentru cei care *nu le suportă* existența.

Și trebuie *să ne familiarizăm* cu această *durere*…durere *vie*…cum că *nu toți* vor *să ne primească* cuvintele și slujbele…pentru că *nu toți vor mântuirea*.

Dar viața ortodoxă e *o continuă ascensiune*, o urcare *în bine*, o sporire *continuă* în sfințenie și cuviință…și nu *o aruncare în prăpastie*.

Și aceasta, pentru că viața ortodoxă e *o suire continuă* în cer…împreună cu Cel care *S-a coborât* din cer, cu Hristos Dumnezeu, Care a venit la noi tocmai pentru ca *să ne urce în cer* (v. 13).

A venit *să ne schimbe* conținutul interior al vieții noastre.

Să ne *transfigureze* ontologic.

Dacă ar fi venit numai ca *să dea satisfacție* Tatălui pentru păcatele noastre…ar fi fost ceva între El și Tatăl…care *nu ne-ar fi atins* pe noi.

Dacă ar fi venit *Fiul omului* numai pentru Satana…ca să îi dea *o lecție dură*…mântuirea ar fi avut tot *o amprentă negativă*…care nu ne-ar fi *atins* personal.

Dar dacă El, Cel ce S-a coborât din cer, fără *să se despartă* de Tatăl și de Duhul Sfânt, a venit la noi *pentru noi*, oamenii, din *mare iubire pentru noi*, cei căzuți în păcate multe…pentru ca să ne dea *putere de viață*, adică *putere dumnezeiască în lupta cu păcatul*…pentru ca să devenim *Sfinți*…atunci mântuirea e *extrem de pozitivă*, are *conținut ontologic*, atinge *toată* persoana noastră…și *restabilește viața divino-*

umană a oamenilor, adică pe aceea a Sfinților noștri Protopărinți Adam și Eva.

Numai că *iubirea prea mare* (v. 16) a Fiului lui Dumnezeu pentru noi înseamnă faptul că El *a acceptat/ a luat firea umană* și tot ceea ce *decurge* de aici…pentru ca *să se lupte* cu păcatul. Cu orice păcat. Și asta *din interiorul* persoanei Sale.

Tocmai de aceea, fiind plin de slava dumnezeirii Sale în umanitatea Sa, Fiul lui Dumnezeu întrupat *a biruit* păcatul…orice păcat în trupul Său…arătând în umanitatea Sa transfigurată *cum arată omul*.

La ce stare *de desăvârșire* e *chemat* omul, adică *la îndumnezeire*.

De aceea nu trebuie să ne minunăm *excesiv de mult*…de oamenii cu diverse calități și cu șuvoi de creații…dacă datorită lor nu ajung niște *oameni plini de har*…ci tocmai niște *anti-Sfinți*.

Pentru că eroismul, genialitatea, excelența nu sunt *de ajuns* pentru om.

Nu sunt *împlinirea* omului.

Ci *împlinirea* omului începe *cu pocăința*, care ne face *tot mai frumoși* și *mai plini de sfințenie*.

De aceea v. al 16-lea ne spune că *iubirea* lui Dumnezeu, manifestată *în* și *prin venirea* Fiului în lume, la noi…e *fundamentul* credinței, implicit și *al vieții*.

Și am experimentat cu toții viața ca *rod al iubirii* celor care ne-au născut și crescut…dar, în primul rând, ca *dar* al lui Dumnezeu.

Pentru că El *ne-a iubit mai întâi*.

El *ne-a dăruit* viața și ne-o păzește nevătămată…pentru ca noi *să credem* întru El și *să trăim* viața Lui.

Și dacă noi suntem *conștienți* de acest *dar imens*…știm să dăruim din el tuturor…prin cuvintele, prin gesturile, prin faptele, prin

atitudinile noastre față de toți oameni și față de întreaga existență.

Dar *a dărui* înseamnă *a te obosi enorm*.

Pentru că *dăruirea* din cele ale sufletului, ale simțirii, ale cunoașterii, ale întrajutorării faptice…înseamnă *deșertare de sine*…epuizare enormă…*sleire* a minții, a inimii și a trupului…

Și asta pentru că trupul nostru nu poate *să suporte*, la nesfârșit, incandescența enormă a vieții duhovnicești, care coboară de la Dumnezeu în sufletul nostru și din suflet iradiază în trup.

Teologia grea…*epuizează* mintea.

Caști…pentru că nu mai ai *energie* mentală.

Te copleșește bucuria și frumusețea slavei Sale…și te simți *mic* și *plăpând*…dar *bucurat* de Dumnezeu. *Fericit* de către el.

Fiindcă aceasta e *fericirea*: slava Lui care *se coboară* în noi…și care ne umple de recunoștință doxologică. De *cântare veselă*…și *înveselitoare*…

Da, ieșeau *cu picioare vesele* din Iad Sfinții Vechiului Testament…împreună cu Domnul, cu Cel care *a biruit* moartea și pe diavolul l-a surpat din *puterea* lui asupra lumii căzute *în rele*.

Și noi *ne veselim*, ca și ei, când *ne umplem* de cunoașterea Lui și de bucuria Lui, de pocăința Lui și de oboseala Lui *slujitoare*…de oboseala prin care *ne săpăm interior* ca niște *fântâni adânci*…din care țâșnește apa vieții, harul bucuriei, încântarea dumnezeiască.

Iubire…cu cruce. Adică *iubire suferindă*.

Căci suferința *cea bună* a ascezei produce, împreună cu Dumnezeu, *dulceață dumnezeiască* în noi înșine și nu *distrugere,* nu *dezolare*…

Iubire *lângă* Cruce. Iubire *plină* de Cruce. Iubire *plină* de Înviere.

Pentru că Crucea noastră, adică Jertfa lui Hristos, e plină de *îndumnezeire*, de *transfigurare*.

Și noi, cei care *ne umplem* de slava Lui, ne umplem de puterea de *a purta* Crucea, adică de *a ne răstigni interior* gândurile și poftele și simțirile și așteptările și neîmplinirile…pentru ca El s*ă ne învieze* la viață.

Pentru că El dorește *să ne mântuiască* și nu *să ne judece* (v. 17).

El dorește să ne dea *aripi* pentru *a zbura* spre cele sfinte…spre *curăție* și *teologie*…

Pentru că *judecata de sine*…înseamnă *recunoașterea* tuturor păcatelor, a greșelilor, a lucrurilor *împlinite prost* sau *neîmplinite deloc*.

Iar Domnul venind *plin de dragoste* la noi…tocmai de aceea nu ne bagă *bețe în roate* pentru micile slăbiciuni…ci *ne convinge prin iubirea* și *măreția slavei Sale* ca *să-I urmăm Lui*…Adică să dorim, pe fiecare zi, *să învingem*, împreună cu El, *tot păcatul din noi*…

Toată *prostia* din noi…

Toată *nesimțirea* noastră…

Toată *mânia* și *desfrânarea* noastră.

Toată *aiurarea minții* și *înălțarea gândurilor*.

Iar *cunoașterea teologică* și *lupta cu patimile* înseamnă a călca *pe o bârnă foarte îngustă*, aflată deasupra unei *prăpăstii fără fund*…și, în același timp, *să te baţi* cu tine și cu demonii și cu o întreagă mentalitate și cu un mod de viață teluric și distrugător…care *te pot arunca*, în orice clipă, *în abis*…

Și de aceea *atâtea răni* și *atâtea căderi*, atâtea *opintiri*…în care *ne ajută* Domnul!

Pentru că El ne ajută să ne ducem crucea *în noi înșine*, să fim niște ființe *răstignite*, zdrobite continuu…tocmai pentru că nu suntem *iubiți*, ajutați, înțeleși, încurajați.

De aceea, iubiții mei, să nu ne facem *și mai grele* sarcinile/ datoriile unii altora!

Să nu fim *poveri* unii pentru alții!

Ci să trăim *cu bucurie*, cu inimă deschisă, cu simplitate, cu gândul cel bun, cugetând și lucrând, scriind și citind, dăruindu-ne și *odihnind* cu pacea noastră…pe toți cei care *ne cunosc* și *ne întâlnesc*.

Pentru că Biserica lui Dumnezeu are nevoie de *exemple vii*, marcante, care *să entuziasmeze* și *să educe* pe oameni spre *efortul curățitor* al ascezei și al teologiei ortodoxe.

De aceea, *înainte* și *după* Cruce…după *Înălțarea Crucii*: pentru că trebuie *să trăim* semnificația teologică *a actului istoric* pe care îl prăznuim.

Căci nu suntem chemați să arătăm că *avem cruci* de lemn, de aur sau cu pietre scumpe pe ele…ci că avem *fapte și cuvinte teologice*, prin care se arată *puterea de viață* a Crucii Domnului, întru care *noi trăim* și *suntem*.

Iar Domnul să ne umple de bucurie și de frumusețe dumnezeiască pe noi, pe toți, cei care ne umplem de harul Crucii și al Învierii Sale, prin care viața noastră e *mereu nouă* și *mereu tulburătoare*! Amin.

Predică la *Înălțarea* Sfintei Cruci [14 septembrie 2012]

Iubiții mei[86],

praznicul de astăzi – zi de post în orice zi ar cădea – ne vorbește despre *asceză*, despre *nevoința ortodoxă*, ca despre adevărata cale spre *împlinirea* omului.

Pentru că *împlinirea* omului, adică *înduhovnicirea* lui, se dobândește nu *prin relaxare*…ci prin *eforturi ascetice*. Printr-o *încordată* și *continuă atenție* și *lucrare/*

[86] Predică scrisă în ziua de 12 septembrie 2012.

prelucrare ascetică a sufletului și a trupului nostru.

Dacă trupul devine din ce în ce mai *delicat* și mai *transparent*…sufletul devine din ce în ce mai *curat* și mai *plin* de lumina dumnezeiască…pe măsură ce noi *ne crucificăm* interior, prin asceză, întreaga ființă.

Și toată *teologia mistică* a Bisericii vizează tocmai această *crucificare/ răstignire interioară* a sufletului și a trupului nostru…pentru ca ieșind din *noaptea* neștiinței și a nevederii lui Dumnezeu…să vedem *slava* Lui cea pururea fiitoare.

Din acest motiv, asceza ortodoxă nu are drept scop *istovirea extremă* sau *mutilarea trupului*…sau *epuizarea mentală*…ci *supunerea* trupului, prin lucrarea *interioară* a minții noastre luminată de har, sufletului tot mai înduhovnicit, tot mai *transparentizat* prin și pentru har.

Asceza face trupul *un mediu pașnic* și *personalizat* pentru suflet…sau *armonizează* sufletul cu trupul.

Îl face să aibă *același țel*…și aceeași *dorință* cu sufletul.

Și de aceea oricând vorbim despre *post* sau despre *rugăciune* sau despre *metanii* sau despre *munca în folosul* Bisericii sau a aproapelui nostru…vorbim despre lucruri care *ne întineresc* și *ne înfrumusețează interior*…pentru că le facem *pe măsura* puterilor noastre trupești și sufletești…și aceasta *ne întărește* persoana.

Adevărata asceză *personalizează*…adică *ne întărește* la nivel personal…și nu ne *extremizează*, nu ne *isterizează*, nu ne transformă în oameni *resentimentari* sau *bogați în complexe* de tot felul.

Pentru că asceza *ne simplifică*, ne face *mai atenți* cu oamenii și cu întreaga creație, mult mai *disponibili* pentru dialog, pentru ajutor reciproc, pentru ascultare, pentru muncă intelectuală, pentru slujire bisericească.

Și aceasta pentru că asceza *ne organizează* interior…ne adună *din risipirea* minții și a sentimentelor…risipirea fiind *o obosire suplimentară* a persoanei noastre.

Cum *înălțăm* Crucea Lui în noi înșine? Pentru că purtatul *la gât* al Crucii…nu înseamnă, în mod neapărat, și *a înălța*…*a preaslăvi* Crucea…*a o pune în evidență*…

Prin aceea că luptăm, în noi înșine, împotriva *tuturor păcatelor*…suportate de Domnul pe Cruce.

Și Fiul lui Dumnezeu întrupat *a suportat* pe Cruce toate păcatele lumii…și nu doar pe unele. Nu *preferențial*…

De aceea *a înălța* Crucea Lui în noi înșine…înseamnă *a curăți din noi tot păcatul*.

Tot păcatul pe care-l *conștientizăm*, care *ne doare*, care *ne deformează* frumusețea chipului lui Dumnezeu din noi înșine.

Și pe cât *ne umplem* de slava Lui…pe atât suntem niște *crucificați*, care am înviat *din moartea păcatelor*.

Pentru că aici ne duce asceza: *la vederea* slavei Lui. La a fi *plini de har* și *de adevăr* și *de frumusețe dumnezeiască*.

Și când observ, adesea, tot felul de *rigori* neconforme cu asceza ortodoxă…la credincioși ortodocși…înțeleg, pentru a nu știu câta oară, că nu știu *pentru ce se nevoiesc*.

Pentru că nevoința *reală* nu te face *atotștiutor*.

Nu te face *dictator*.

Nu te face *nesimțit*.

Nu te face *tăietor al firului în 14*…și nici un *indiferent la detalii*.

Ci, dimpotrivă, te face un om care *străvezi* adâncul oamenilor. Care vezi *enormul bine* din oameni. *Potențialul* oamenilor…pe care ei *nu-l folosesc*.

Înțelegi de ce *cred* una sau alta…de ce *trăiesc* într-un fel sau altul…pentru că ei îți devin *expliciți*…

Iar astăzi, când, în mod explicit ni se cere să fim *oameni ai Crucii*, să *înălțăm* Crucea în noi înșine…sau *să ne ridicăm* la exigențele Crucii…ni se cere, de fapt, să trăim *la exigențele Învierii Lui*.

Pentru că în Ortodoxie Crucea e *plină* de Înviere.

Asceza e *plină de har*…adică *de rezultatele luptei* cu patimile.

Și de aceea spun că asceza care *nu ne despătimește*…care nu ne *luminează*…care nu ne *înfrumusețează*…ne *urâțește*, ne taie *zborul* către *slava* Prea Sfintei Treimi.

Pentru că noi spre *slava* Treimii *zburăm*…și nu spre *o sfințenie filosofică*, strict mentală, în care nu există nicio *imperfecțiune*, nicio *cădere*, nicio *impuritate*…pentru că, în fapt, e *o abstracțiune*.

Sfințenia la noi e *concretă*: e *umplerea de har*.

Și *a fi plin de har* nu înseamnă *a nu mai putea să păcătuiești*…ci aceasta e *starea omului normal*, așa cum *l-a creat Dumnezeu* pe om, de la care se poate *înainta* la nesfârșit *în bine*, adică *în sfințenie*.

Iar asceza și viața noastră liturgică nu fac altceva decât *să spele* ființa noastră…să o spele *de păcate* și să *o umple de har*, adică *de normalitate*.

Pentru că noi ne nevoim tocmai pentru ca să ajungem să trăim *normalitatea* lui Dumnezeu, adică viața *în har* și *în adevăr*…dezicându-ne pas cu pas de *anormalitatea* pe care *am respirat-o* încă de la începutul vieții noastre pământești.

Și *faptele evanghelice* ale ascezei ortodoxe sunt faptele care *ne fac normali*.

Pentru că postul, rugăciunea, închinăciunea, metania, facerea de bine, citirea teologică, slujirea liturgică ne fac *tot mai*

normali…tot mai aproape de *simplitatea* și *curăția* lui Dumnezeu…pe care El *ni le cere* de la noi.

De aceea, pe fiecare zi, vedem *gânduri* și *simțiri noi* în sufletul nostru, *mișcări noi* ale trupului, *tendințe duhovnicești* ale trupului nostru…pe care trebuie *să le urmăm*…după cum urmăm *indiciile* spre un oraș.

Și ele ne vor duce tot mai mult *spre noi înșine*…spre *zidirea nouă în Hristos*, care e *omul plin de har*.

De aceea noi suntem *pe drum*…pe drumul spre *a înălța* Crucea Lui în noi înșine…pentru că suntem *pe drumul înduhovnicirii*.

Și la orice *victorie* asupra patimilor…ne va *inunda* har și mai mult…dar și ispite *mult mai grele*.

Însă la orice etapă *a creșterii* noastre duhovnicești, *victoriile* și *înfrângerile interioare* trebuie trăite *pașnic*…pentru că ambele sunt *spre folosul nostru*.

Așadar: mai multă pace, tot mai multă *pace* în noi înșine și între noi!

Pace între *suflet* și *trup*.

Pace între *credincioși*.

Pace între cei care vor *aceeași Împărăție* și *aceeași slavă netrecătoare* a Treimii.

Pentru că numai El, Dumnezeul nostru treimic, ne poate *umple* de pacea și de bucuria Lui, care nu au sfârșit. Amin!

Predică la Duminica *după* Înălțarea Sfintei Cruci [2012]

Iubiții mei[87],

Evanghelia de azi [Mc. 8, 34-38; 9, 1] ne subliniază faptul că viața ortodoxă nu este *o victorie lejeră* ci *o pierdere/ o omorâre* a sufletului pentru Hristos și Evanghelia Sa (v. 35).

Lucru care, la prima vedere, pare *negativist la culme*.

Sau pur și simplu *absurd*…dacă ne gândim la faptul că sufletul e *spiritual* și *nemuritor*…iar aici, prin verbul ἀπόλλυμι

[87] Predică scrisă în ziua de 15 septembrie 2012.

[*apollimi*] se vorbește despre *distrugere, pierdere, ruinare, omorâre* a…sufletului.

Mai pe scurt: cum *să îți omori* sufletul…sau *să îl pierzi* pentru Hristos și pentru Evanghelia Lui? Cum să fie pierderea *un câștig*…și nu *victoria fără drept de apel*?

Însă lucrurile sunt *uluitor de frumoase* în acest caz.

Pentru că aici Domnul ne cere nu *să ne sinucidem*…ci *să omorâm* sau *să pierdem* sau *să distrugem* din noi orice *păcat* și *patimă* care *omoară* în noi…*viața duhovnicească*. Adică *dragostea de El* și *de Evanghelia mântuirii*.

Și astfel un suflet și un trup *ascetizate/ pline de nevoință duhovnicească* sunt tocmai *împlinirea* cerinței Domnului: renunțăm la *viața pentru noi*…pentru *viața cu* și *pentru El*.

Așadar *scopul* vieții ortodoxe e acela de *a-L face pe Dumnezeu centrul vieții noastre*. Ca *în jurul* Lui și *cu* El și pentru El să trăim toate acțiunile, gândurile și sentimentele noastre.

Dar până acolo…trebuie *să ne descentrăm* din *iubirea de sine*.

Trebuie să ieșim *din buna impresie* pe care o avem *despre noi înșine*.

Adică *să renunțăm* la faptul de *a mai gândi lucrurile pur uman*, egoist, mărginit ci, mereu, *divino-uman*, lăsându-L pe Dumnezeu, prin harul Său, să ne inunde ființa, să ne curățească, să ne îndrepte, să ne lumineze spre tot lucrul bun.

Pentru că asta e *pierderea/ omorârea de sine* pe care *ne-o cere* Domnul: *renunțarea* la modul nostru de a gândi, de a simți, de a acționa, care e *bădăran* și *necizelat*…pentru *un mod paradoxal de existență*, duhovnicesc, care e plin *de profunzime mistică*.

Căci fără această *renunțare* la tot ce e urât, plictisitor, obscen, diform, grețos, păcătos, neconform cu Dumnezeu din gândurile, sentimentele și viața noastră…nu putem trăi, cu adevărat, nicio stare *reală*, adică *duhovnicească*.

Pentru că omul e chemat *la viața în har*, la viața cu Dumnezeu…și tot ce nu e *din viața cu El* e *o non-viață*.

Acesta e motivul pentru care Domnul ne pune în prim-plan *renunțarea/ negarea sinelui fals*, care înseamnă *asumarea Crucii*, adică *a nevoințelor duhovnicești*, ce ne creează *un nou sine*, sinele *duhovnicesc*, pentru a putea *să Îi urmăm Lui* (v. 34). Sau să trăim o viață *proprie* Lui.

Pentru că viața divino-umană pe care noi *o trăim* în Biserică, adică *cea plină de har*, e *viață nouă*, viață *de la zero*…adică *răsărită/ zidită/ fundamentată* pe *pogorârea harului Treimii în noi la Botez*.

Botezul e nașterea noastră *de sus*, dumnezeiască…și de aici încolo începe *viața bisericească*, divino-umană, mistică/ tainică, în care Dumnezeu e *în noi* prin harul Său *ridicându-ne continuu* la comuniunea cu Sine.

Și orice *ieșire* din voia lui Dumnezeu e *păcat*…și pe el *îl spovedim* și pentru el *ne nevoim*.

Pentru că *nevoința noastră* e tocmai pentru *a păstra* și *a intensifica lucrarea harului* lui Dumnezeu în noi înșine, prin toată fapta cea bună și frumoasă, plină de har, pe care o facem în viața noastră bisericească.

…Însă în v. 36, în c*utremurătoarea întrebare* a Domnului, avem un verb la infinitiv oarist pasiv, ζημιωθῆναι [*zimiotine*] de la ζιμιόω [*zimioo*], care vorbește despre *pierderea* sufletului…atunci când vrem *să câștigăm/ să obținem* „τὸν κόσμον ὅλον [ton cosmon olon]” [lumea întreagă, *cf*. GNT].

Și cu toate că e vorba tot despre *o pierdere* a sufletului…aici, la v. 36, avem vorbire despre *pierderea dureroasă* a sufletului…în comparație cu *pierderea evanghelică a sufletului* din v. 35, unde *pierderea* înseamnă *curățirea de patimi*.

Pentru că în v. 36, omul care vrea *să câștige/ să atragă de partea sa întreaga lume*, care vrea să fie *iubit* și *apreciat* de toți…se comportă în așa fel încât *să placă tuturor*…dar nu și *sieși*.

De aceea, pe cât e *un icon/ un chip reperabil* pentru mulți, *un star*…pe atât *se îndepărtează* de scopul lui: *despătimirea* și *umplerea de slava lui Dumnezeu*.

Asta nu înseamnă că dacă suntem *persoane notorii/ cunoscute* de foarte mulți…*ne periclităm* mântuirea. Ci aici se pune problema omului care face *un scop* din faptul de a fi *cunoscut* și *apreciat* potrivit unei *imagini retușate* despre el însuși.

Și, după cum se observă, Domnul ne-a atenționat cu peste 2.000 de ani mai înainte asupra *inutilității* imaginii *artificiale de sine*.

Că orice am face noi, oricum *ne-am cosmetiza trupul* sau *orice limbaj* am folosi în expunerea vieții noastre interioare…noi, *cei adevărați*, suntem cei care *iradiem* prin faptele, gândurile, sentimentele noastre.

Așa că *nu putem minți pe nimeni* lucid la minte, împodobit cu înțelepciune duhovnicească și o viață sfântă…asupra *interiorității* noastre.

Dacă avem *un sine netransfigurat*, un interior *lipsit masiv de adevăr* și *de har*…alergăm după *himere*…după *o împlinire iluzorie*…pentru că *împlinirea reală* e *înăuntrul nostru*, e *în relația* și *prezența* energetică/ harică a lui Dumnezeu în noi înșine.

Iar *rolul absolut* al Părintelui duhovnicesc, al omului harismatic/ plin de experiențe mistice și de teologie în viața noastră constă în aceea de *a ne ajuta* să distrugem *falsul sine* și, totodată, de a ne ajuta *să ne rezidim/ să ne creăm/ să ne construim ca oameni duhovnicești*…în contagiune/ în iradiere cu viața și experiența lui.

Căci Părintele duhovnicesc nu e, în primul rând, *un demolator* al omului celui vechi…ci *un împreună-ziditor* cu noi *a omului celui nou*,

duhovnicesc…el *ajutându-ne* și *purtând cel mai adesea* sarcinile neînțelegerilor, ale nedumeririlor și ale ispitelor de tot felul…prin care noi trecem *alături* de el.

În lipsa unui astfel de om, de *înaintemergător* al vieții duhovnicești…cuvintele Scripturii și ale Părinților sunt *uși închise*.

Pentru că viața bisericească/ ortodoxă/ mistică e *un nou mod de a trăi existența* de aici și pe cea din veșnicie…și pentru ea ai nevoie să vezi, să simți, să auzi…pe cineva care *o întrupează deja*.

Ultimul verset al Evangheliei ne vorbește tocmai despre *noul mod de a trăi*, adică despre *trăirea Împărăției lui Dumnezeu*, care vine în noi „ἐν δυνάμει [en dinami]" [în putere] (9, 1, *cf.* GNT).

În și *prin puterea* harului dumnezeiesc.

Și tot ceea ce nu facem *în* și *prin puterea* lui Dumnezeu – după cum subliniam anterior – înseamnă *o vânare de vânt, o non-posesiune*.

Căci *tot binele făcut cu harul lui Dumnezeu* înseamnă *creștere duhovnicească*, personalizare duhovnicească…pe când tot ce e *îndrăzneală păcătoasă*, vicleșug, ipocrizie, dezordine, extremism înseamnă *ruinare de sine*, urâțire a sufletului.

De aceea, fiecare dintre noi suntem chemați la *a nu gusta moartea*…până ce *nu vedem* Împărăția lui Dumnezeu venind *în putere*…în *putere dumnezeiască* în noi înșine.

Și *vederea Împărăției* înseamnă, de fapt, *vederea lui Dumnezeu*, a slavei lui Dumnezeu.

Căci suntem chemați la *a ne despătimi*, la *a ne simplifica interior* și la *a ne umple de har*…pentru ca să *Îl vedem*, încă de aici, *pe Împăratul slavei*, pe Dumnezeul nostru treimic.

Tocmai de aceea *a alerga* după imagine, după funcții, după onoruri, după *ocuparea*

întregii lumi e *un eșec*…pentru că *adevăratul eroism* e *să te învingi pe tine însuți*.

Și pentru ca *să te învingi*…trebuie *să îți omori* patimile, să îți *modelezi* caracterul, să îți *schimbi* purtările.

Iar asta înseamnă *să Îi urmezi* lui Hristos întru *înnoirea vieții*, a vieții duhovnicești, care *nu are sfârșit*. Amin!

Predică *la 7 ani* de *Dumnezeiască Preoție* [17 septembrie 2012]

Iubiții mei[88],

mă simt *împlinit* că *pot sluji* Domnului…și, în același timp, *nevrednic*, datorită patimilor, a căderilor mele și a insuficientei mele lucrări pastorale!

Mă simt *împlinit*…pentru că Dumnezeu e Cel care *lucrează prin mine* Sfintele Taine și tot lucrul preoțesc.

Mă simt *împlinit*…și *prea bucuros*…când văd câte *minuni* și *luminări dumnezeiești* face Dumnezeu cu mine, preotul Său…și, prin mine, cu cei cărora *le slujesc* și pentru care *mă rog*.

Mă simt *împlinit* și nu îmi doresc *altceva* decât *bucuria aceasta preadumnezeiască* de *a-I*

[88] Predică scrisă în data de 16 septembrie 2012.

sluji Lui, de a fi *în intimitatea Lui* și de *a mă umple de descoperirile* și *îndreptările Lui*.

Pentru că toți avem nevoie de *îndreptările Lui*…de *luminările Lui*…de *ajustările Lui*…pe care El, prin tot ce trăim, vedem, simțim, înțelegem…*ne întoarce spre Sine* și *ne conduce la El.*

Însă cum aș putea să nu mă simt *nevrednic* în fața Lui…a Celui Preasfânt și Preacurat?

Cum aș putea să nu am *pete* și *neștiințe* și *nevoie de ajutor* și *de întărire* în fiecare clipă…când sunt *supus* oboselii, stresului, orbirii aduse de păcat, neputințelor de tot felul?

Dar de fiecare dată, la fiecare slujbă, la fiecare rugăciune…pentru că *nu-mi mai aparţin* de la hirotonirea mea întru preot…simt…văd…mă înfior…sunt *pătruns* de bucurie…de tăria puterii Lui care *sfințește* Darurile, care *sfințește* apa, care îmi dă *cuvânt cu putere dumnezeiască*, care *mă scoate* din ispite, care *mă ridică* din căderi, care îmi dă *putere* și *gând* și *bucurie* să mă rog, să scriu, să slujesc pentru oameni…

Pentru toți oamenii…

La început simțeam că trebuie să intru *în logica* pomenirilor *atente*…așa cum sunt ele *prescrise* în cărțile noastre de cult…

Dar, pe fiecare zi, am simțit *să includ*…din ce în ce mai mult…rugăciuni și mijlociri *pentru întreaga lume*, vie și adormită…și să nu mă opresc…*doar* la ortodocșii mei…

Pentru că simt, cu o durere *vie*, profundă, că *toți avem nevoie* de slava Lui…și că nimeni nu trebuie să fie lăsat *în afara* rugăciunii noastre…ci pe toți să îi punem *înaintea* Domnului.

El știe, mai bine decât noi toți, *ce să facă* cu fiecare în parte…

Apoi, la fel, *m-a biruit*, în mod frumos, *adâncul* oamenilor.

Pe măsură ce *mă tot umplu* de Hristosul nostru euharistic…și *mă spăl* prin pocăință…și prin mărturisirea păcatelor…și prin dorul de a fi mereu *nou*…mereu *altul*…înțeleg…văd…simt tot mai *profund* oamenii…și nu mai am *chef* să le dau *lecții*.

Îmi place să vorbesc cu oamenii, să îi ascult, să îi simt, *să învăț* de la ei…și mai puțin *să îi învăț*.

Asta nu înseamnă că *nu predic*, că nu vorbesc oamenilor, că nu dau explicații…

Ci vreau să spun faptul că *în adâncul meu*…eu *îi accept așa cum sunt* și *îi înțeleg* și *îi văd mai profund*…pentru că nu mai vreau *să îi judec*…nu mai cred că *îi înțeleg de la sine*…și, mai ales, nu mai vreau *să îi duc unde vreau eu*…ci *unde vrea* Dumnezeul nostru…

Cu alte cuvinte, *m-am îmbolnăvit duhovnicește* de *paradoxurile* și *de neașteptatul* oamenilor.

M-am îmbolnăvit de dragostea de *a-i vedea* în adâncul lor…în firescul lor…și de a le fi *prieten* pe cale…și nu *stăpân*.

Pentru că *spovedind* oameni, coborând în sufletul lor…am învățat să fiu *prietenul* lor.

Să nu îi mai *scot* din mine…să îi *port* cu mine peste tot…așa cum și Dumnezeu *ne poartă*, pe toți, în slava Sa.

Am învățat să ascult, să aștept, să nu mă grăbesc, să nu mă înspăimânt, să fiu delicat, să fiu clar, să fiu duios, să fiu hotărât…să fiu determinat.

Pentru că veșmintele, modul nostru de a fi, slujbele noastre, cei care te cunosc și te așteaptă…m-au făcut *responsabil* în modul profund și delicat al preoției.

Însă, în același timp, nu sunt *pe atât de responsabil* pe cât mi-aș dori.

Nici atât *de atent* cu oamenii. Nici atât *de calm* cu oamenii. Nici atât de *clar*, de *frumos*, de *binevoitor*, de *încrezător*, de *deschis* cu oamenii.

…Ziua de 17 septembrie 2005, când am fost *hirotonit* preot și *hirotesit* duhovnic de către Prea Sfințitul Galaction Stângă era o zi de sâmbătă…călduță…frumoasă…cu soare…

…Și am primit Dumnezeiasca Preoție…după multă căutare, rugăciune…clarificare de sine…și, mai ales, iluminări dumnezeiești.

Cu vreo 2-3 înainte au început *semnele minunate* de la Dumnezeu…prin care eram *chemat* spre acest pas…

Și, la primele, când am vrut *să le îndepărtez*…să nu le iau *în seamă*…am simțit, tot mai mult, *abundența* harului…*chemarea* spre Sfântul Altar…care, deși la început era *numai duhovnicească*, numai *în inima mea*…în *sufletul meu*…mai apoi a început să fie și *fizică*.

Pur și simplu eram *atras*…chemat…îmbiat de către harul lui Dumnezeu spre *a sta* în fața Sfintei Mese…

Doamnei preotese i-am spus despre ele după vreo doi ani…

Adică eu nu am *plecat* la Seminar și nici nu am făcut Facultate, Master și Doctorat pentru ca…*să mă fac preot*.

Ci am plecat pentru ca *să studiez*, să mă *umplu* de credința…la care fusesem chemat *în mod dumnezeiește* odată *cu convertirea mea*…

Și am făcut studii teologice…*împotriva* familiei, a rudelor și a prietenilor mei…care *m-au disprețuit* și *mă disprețuiesc*, mulți dintre ei, tocmai pentru că sunt…*preot*…și nu *inginer*, *avocat* sau *artist*.

Acesta a fost motivul pentru care *nu m-am preoțit* atunci când s-au preoțit *foarte mulți* dintre colegii mei: odată *cu terminarea* Seminarului…

Însă Prea Curata Stăpână, Stăpâna/ Doamna/ Stareța vieții noastre, m-a condus și mă conduce spre cunoașterea mistică/ tainică a credinței și a vieții ortodoxe…

De aceea, când, în mod minunat, am înțeles că e *clipa*…hirotonirii mele…am acceptat-o…pentru că am înțeles că trebuie să fac *ascultare* de Maica lui Dumnezeu…care *a mijlocit* pentru mine acest lucru în fața Prea Sfintei Treimi.

…Și acum 7 ani, în ziua *hirotonirii* mele…pe planul *nevăzut* și *adânc* al ființei mele…s-au întâmplat minuni cutremurătoare.

Pentru că atât la *hirotonirea întru preot* cât și la *hirotesirea întru duhovnic*…am avut parte de două mari *vederi dumnezeiești*…în care am văzut *cum s-a coborât* harul Preasfintei Preoții a lui Dumnezeu, în mine, netrebnicul, și cum *m-a pus în slujirea* Bisericii Sale.

De aceea…*îmbrăcarea întru putere de sus*/ *dintru înălțime*…la mine a fost *întru vedere* și *conștiență*.

Bineînțeles că nu puteam *aproxima/ intui/ prevede* ce se întâmplă *în clipa hirotonirii*…pentru că eu atunci eram…*hirotonit*…

Și acum, la 7 ani de zile, e pentru prima dată când *o spun* în mod public…tot pentru că *simt* să fac acest lucru…oricum ar fi *interpretat* el…

Pentru că simt *să mă bucur* de minunile lui Dumnezeu față de care, fără doar și poate, nu mă simt *deloc vrednic*…

Și ele, minunile acestea *prea mari* și *incalculabile,* care sunt rodul *milei infinite* a lui Dumnezeu față de noi toți, s-au înmulțit…s-au tot *înmulțit* în acești 7 ani…încât…ce s-a petrecut atunci a fost *doar începutul*…

Asta nu înseamnă că nu am umplut *sute de hârtii* cu păcatele mele…pe care le-am spovedit…sau că am conștiința *împlinită* în ceea ce privește *responsabilitățile mele*.

Nu, nicidecum!

Ci nu cred să fi împlinit *nici 1%* din *îndatoririle* și *starea preaminunată* pe care

Preamilostivul și Preafrumosul Dumnezeu le cere de la noi, preoții Săi.

Și pe zi ce trece…simt că nici 1% *nu cred să fi făcut*…

…Însă am avut *ajutători* ai preoției mele pe Sfinții lui Dumnezeu…printre care și pe cei pomeniți astăzi.

Pentru că Sfânta Sofia[89], din Icoana de deasupra, o italiancă rămasă văduvă, și-a văzut fiicele schingiuite în chip și fel…după care au fost…*omorâte prin tăierea capului*.

Sfânta Pistis avea 12 ani…Sfânta Elpis avea 10 ani…Sfânta Agapi avea 9 ani…

Și în anul 137 după Hristos, aceste patru femei cu nume teologice, au ales *moartea pentru Hristos* decât *să jertfească* zeiței Artemis[90], zeiței vânătorii.

Iar înțelepciunea, credința, nădejdea și dragostea…cele *4 nume* ale lor…sunt *dorul* inimii mele în mod zilnic.

Tot azi e pomenită și Sfânta Muceniță Agatoclia care a fost arsă în foc. Sfânta Muceniță Teodota, în secolul al 3-lea d. Hr., a fost omorâtă cu sabia în Niceea. 156 de ortodocși au fost martirizați în Tir, în Fenicia, în sec. 3-4 d. Hr., fiind aruncați în foc.

Și iarăși *focul*…care *se leagă* de numele meu…*Dorin*…care în greacă vine de la un substantiv care înseamnă *dar*…ca parte componentă a sintagmei *darul lui Dumnezeu*.

Adică *nu la întâmplare*…ne naștem…și *nu la întâmplare* ne cununăm…și *nu la întâmplare* ne hirotonim…

Ci Dumnezeu, prin întreaga *alegere* a zilei…și a locului…și a oamenilor care *participă* ne vorbește despre *noi*…și despre *vocația noastră*.

Despre ce *așteaptă* de la noi…

---

[89] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vssep/09-17-sf_pistis_elpis_agapi_sofia.html.

[90] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Artemis.

Și pe fiecare zi Dumnezeu așteaptă de la noi să fim *foc*…

Să fim *înfocați* pentru iubirea Lui și pentru iubirea oamenilor.

Iar eu nu mă simt „un exemplu” la aceste *două mari capitole* ale vieții ortodoxe: *iubirea de Dumnezeu* și *de oameni*.

Am multe *restanțe* aici…

Trebuie să mai învăț *foarte multe lucruri*…pentru ca *să simt* că *Îl iubesc* pe Dumnezeu și…*îi iubesc* pe oameni.

Așadar, *bucurați-vă împreună cu mine* de Dumnezeul nostru!

Și *să vă încredeți* tot mai mult *în purtarea Lui de grijă*…în milostivirea Lui…în atenția Lui față de noi…care niciodată nu ne face de rușine!

Pentru că *darurile Lui*, cele *mari*, sunt *înăuntru*…sunt *ascunse*…sunt *tainice*…și acelea sunt *adevărata noastră împlinire*.

La mulți ani!…și Dumnezeu *să ne umple pe toți* de slava Sa, El, Dumnezeul nostru Cel preaslăvit în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 18-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[91],

sunt *puțini* cei care s-au lăsat *prinși* de Dumnezeu *din prima*!

Care au acceptat, *dintr-o dată*, chemarea Lui.

Însă cu astfel de oameni Dumnezeu *a făcut istorie*…adică *a creat* Biserica Sa. Cu oameni *cu totul dedicați* slujirii Lui.

Tocmai de aceea sunt *puțini* cei care au trecut *printr-o convertire radicală*…Fulminată. Care au trecut de la o viață *aiurea*…la una *eclesială*.

Aceia știu diferența între *înainte* și *după*…dar și *bucuriile* și *riscurile* de *a fi ortodox*.

Pentru că Evanghelia zilei [Lc. 5, 1-11] este despre ascultarea *din prima*…despre *urmarea Lui imediată*…și nu despre *tatonări*, schimbări în ani, diverse eschive…

[91] Predică scrisă în data de 19 septembrie 2012.

Sfinții Apostoli Petru, Iacov și Ioan, după pescuirea preaminunată, „au lăsat toate [și] i-au urmat Lui" (v. 11, *cf*. GNT). Tocmai de aceea au fost *singurii* care L-au văzut pe El *în slavă,* pe Tabor…pentru că erau oameni *dintr-o bucată*.

Energici, hotărâți, *determinați* spre lucruri mari.

Căci cine poate *sluji* și *predica* lumii cu relevanță, cu patos, în mod convertitor…decât oameni care *ard ca niște torțe*?

Și la ce altceva suntem *chemați* cu toții decât *la sfințenie*?

Și cum *să arzi* pentru Dumnezeu *ca o lumină pusă în sfeșnic*…dacă nu te-ai făcut *propriu* umplerii tale cu lumină de sus, dumnezeiască, adică *cu lumina Lui*?

De aceea, Biserica are nevoie de oameni prin care *să cutremure* lumea…să vorbească lumii *pe înțelesul ei*…și *împotriva* obiceiurilor ei proaste.

Pentru că *adevărurile* lui Dumnezeu, propovăduite de Biserică, *schimbă radical* pe omul credincios.

Ele sunt *adevăruri vii*, transfiguratoare și nu *oratorie goală*.

Ele sunt adevăruri care devin *propria noastră interioritate*, propriul nostru *mod de-a fi*. Sunt adevăruri care *ne reconfigurează* existența și nu *simple informații*.

Tocmai de aceea trebuie să fie *vestite* adevărurile lui Dumnezeu și *crezute*…pentru a fi *alții*. Mereu *alții*…

Iar ascultând Evanghelia de astăzi, poate că v-ați pus întrebarea: ce-are *peștele prins*, fie el și *în exces*, până la ruperea mrejelor (v. 6)…cu *convertirea*?

Însă Sfinții Apostoli, cei trei, văzuseră *puterea* Lui…și *roadele ascultării* față de El (v. 5-6)…și tocmai acest lucru *i-a uimit*.

I-a uimit *exemplul viu* al Domnului.

Acela *i-a convertit*…

…În ediția sinodală din 1988, la v. 9, se vorbește despre *spaima* lor, a celor 3…la vederea minunii prinderii atâtor pești…încât *se scufunda* ambarcațiunea.

Însă în GNT avem substantivul θάμβος [*tamvos*] care înseamnă *uimire, minunare, surprindere*…

Pentru că nu te poate *converti* ceva *negativ*, adică o spaimă, o frică neînțeleasă.

Spaima, frica, cutremurarea panicardă, stările interioare care nu sunt *pline de pace* și *de bucurie dumnezeiască* sunt stări pe care le trăiești atunci când *te străbat* demonii.

Dar pe Apostolii noștri *i-a schimbat/ i-a convertit* tocmai *o stare duhovnicească,* una *foarte pozitivă*: *minunarea* de puterea și de milostivirea lui Dumnezeu.

I-a biruit *mila* și *puterea* Lui.

Puterea milei Lui față de ei…

Lucru pe care *l-a trăit* și Sfântul Pavel, pe drumul spre Damasc, când *s-a văzut umplut de slava* Celui pe care el Îl prigonea…Pe Care *Îl considera neavenit*…

Pentru că ei, fiind *pescari*, știau *cum se prinde* peștele. Iar de peștele acela *depindea* viața lor…

Ei *nu se puteau juca*…cu hrana și cu banii zilei de mâine…lucru pe care îl știm și noi *din destul*…

Viața te face să fii *serios*.

Și ca să fii *serios* trebuie să fii *profesionist* în munca ta…pentru că altfel *nu ești băgat în seamă*.

Însă ei se munciseră *din greu* toată noaptea și *nu prinseseră nimic* (v. 5)…în ciuda experienței lor profesionale.

Și când au văzut peștii…veniți *în același loc* unde ei pescuiseră toată noaptea…au înțeles, dintr-un foc, că peștii au venit *la porunca Lui*, a Celui care *le poruncise să pescuiască*…și Care știa că ei *nu prinseseră* nimic…și că aveau *nevoie* de acel pește…*ca de aer*.

Păstrând proporțiile, Domnul a venit la niște oameni care *își căutau de lucru*…dar nimeni *nu îi angaja*.

Sau a venit la unii care *își văzuseră,* cu vârf și îndesat, *neputința*…deși știau tot ce trebuia pentru *a prinde* pește.

Cu alte cuvinte, fără *ajutorul* lui Dumnezeu nu putem *să facem* nici ceea ce *știm foarte bine* să facem.

Nu Îl putem exclude nicio clipă din viața noastră…pentru că El este Cel care *ne luminează* mintea oriunde mergem și orice facem noi și *ne umple* de înțelegeri și de sentimente bune…ca pe năvod de pește.

Da, *năvodul cu pești* este *icoana Bisericii, a Împărăției lui Dumnezeu* dar și *a interiorității noastre*!

Toți cei care *intrăm* prin Botez în Biserică suntem *peștii milei* lui Dumnezeu, pe care El *ne-a strâns* la un loc, pentru ca să ne nevoim pentru *a fi împreună* și în Împărăția Lui.

Dar în același timp toate virtuțile noastre, pline de harul lui Dumnezeu, sunt ca niște năvoade care *dau pe afară* de mulțimea peștilor.

Trebuie *să strângem virtuți multe în noi înșine* pentru *a dărui* și altora din pacea și din bucuria și din frumusețea noastră duhovnicească.

Și oricând…și oriunde am fi…*frumusețea dumnezeiască* a vieții curate și plină de teologie…va fi *o comoară rară,* iluminatoare pentru toți.

Iar dacă Apostolii *au venit* după Domnul, pentru că au fost *răniți* de iubirea și de mila Lui…toți cei care ne vor vedea pe noi că *urmăm* lui Dumnezeu se vor *răni la inimă* de frumusețea acestui exemplu.

Numai că exemplul nostru trebuie să fie unul *real*, categoric, nefățarnic…prin care toți să vadă că noi suntem *plini de râvna* lui Dumnezeu, de *dorul* de Dumnezeu, de *bucuria* de a fi cu El.

Acesta e motivul pentru care *a fi ortodox* nu înseamnă *a avea un serviciu* de la ora 7 la ora 16…după care te poți *deroba* de *haina creştinătății* și să-ți vezi…*de postmodernitate* mai departe.

Ci Ortodoxia pentru noi este *haina dumnezeiască de orice clipă*, cu care *ne-am îmbrăcat ființial*…și de care nu mai vrem *să ne dezbrăcăm niciodată*.

Pentru că *a fi cu Dumnezeu*…e *uimitor*.

E *uimitor* nu numai când *te convertești*…și înțelegi că trăiai *mai rău* decât animalele…pentru că *nu Îl cunoşteai* pe El…ci e *uimitor* în orice clipă.

E uimitor și când *te lasă să suferi*.

Când te lasă să fii *ispitit*, rănit, îndurerat, neiubit, hulit, dat de toți pereții.

Nu mai spun *cât de uimitor* e când *te umple de har*, de minuni, de descoperiri dumnezeiești, de înțelegeri înalte.

E *uimitor* pentru că nu e *plictisitor*. Și nici *repetitiv*.

Cu Dumnezeu nu ai timp *să caști*…pentru că El îți mai dă *încă ceva* de *făcut* și de *înțeles*.

Tocmai de aceea eu *nu înțeleg* creștinii ortodocși care nu au *căutări*, care nu au *griji evlavioase*, care nu au *neputințe*, care nu au *bucurii cerești*.

Nu știu cum e *să nu ai bucurii cereşti*…pentru că din clipa convertirii mele…și cu mult înainte…eram plin de bucurie, de căutare, de înțelegeri, de faptul de *a merge mai departe*…

Cum să nu vrei *să mergi mai departe* în cunoaștere, în bucurie, în sfințenie?

Cum *să abandonezi* drumul spre Împărăție pentru un cuvânt, pentru o cădere în păcat, din cauza unei alte persoane?

Bucuria, împlinirea, frumusețea sunt *înăuntrul nostru*…și orice *cădere* din ele trebuie *îndreptată* prin pocăință.

Iar și iar să ne întoarcem la *pocăință* și la *mărturisirea păcatelor noastre*!

Iar și iar să ne întoarcem la *o înțelegere profundă a teologiei* și la *o asceză echilibrată*, împlinitoare!

Iar și iar să ne întoarcem *la noi înșine*, la modul nostru *personal* de a fi, la capacitățile și darurile pe care le avem…și să fim *mulțumitori* pentru ele!

Pentru că lucrurile lui Dumnezeu *vin de la sine*…dacă suntem cu totul concentrați *în minunarea* de El.

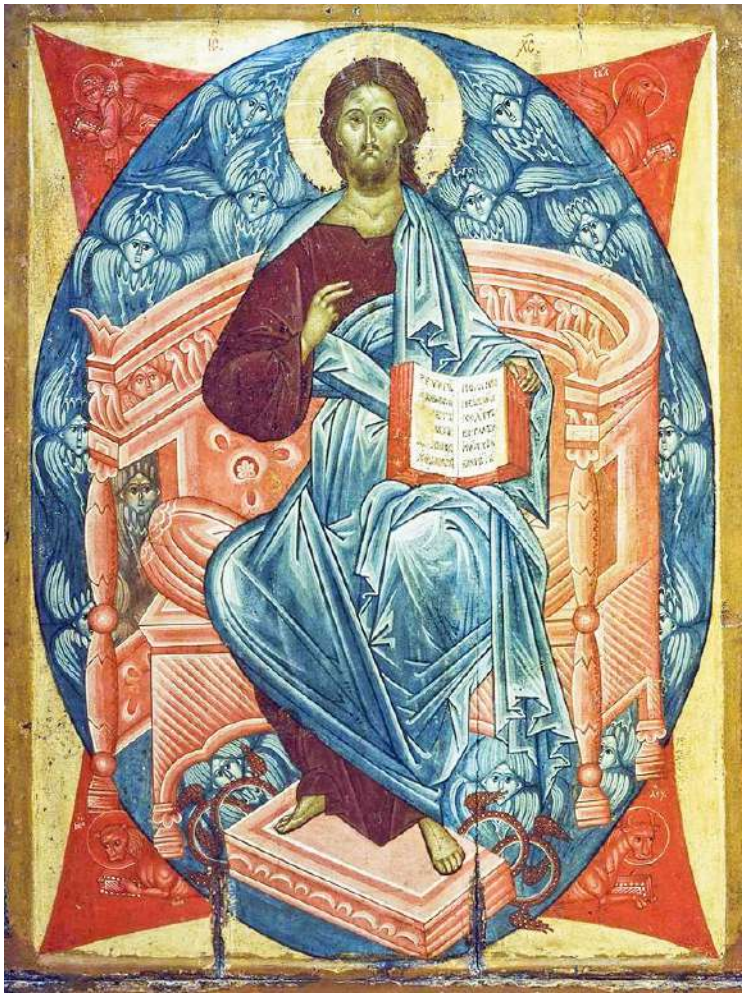
Așadar, *să ne minunăm* de iubirea și de frumusețea Dumnezeului nostru treimic, de Tatăl și de Fiul și de Sfântul Duh Dumnezeu!

Să ne minunăm de creația Lui și de cultura întregii lumi!

Să străvedem *diferența* dintre frumusețea *de aici* și cea *de dincolo*, a Împărăției Sale, care nu are asemănare!

Și pe noi, pe toți, Dumnezeu *să ne umple* de bucuria de *a ne minuna* de tot ce e frumos și profund în această lume, pentru ca *să ne ridicăm* spre *înțelegerea slavei Lui în mod continuu*, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 19-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[92],

ca să faci gesturi *surprinzător de frumoase*…trebuie să fii *bogat*.

Adică *plin de har*.

Să fii *un năvod cu virtuți dumnezeiești*…sau o inimă *bună*, încăpătoare…înțelegătoare…atentă…

Pentru că Evanghelia de azi [Lc. 6, 31-36] ne cere *să ne iubim vrăjmașii* și *să fim milostivi*.

Iar ca să fii *milostiv*, ca *să dărui*…trebuie să fii *bun* în primul rând și nu *să ai bani*…Pentru

[92] Predică scrisă în data de 27 septembrie 2012.

că milostivirea nu se reduce *la bani*…ci *la gesturile de conştiinţă*.

Pentru că şi sfatul, şi rugăciunea pentru altul, şi lacrima pentru altul şi faţa bucuroasă vizavi de altul, prietenia dezinteresată sunt *acte de iubire*.

Şi nu poţi să fii *bun* până când *nu ierţi* şi *nu te rogi*, cu durere, pentru cei care nu cunosc…*bunătatea* inimii.

Şi când îţi pare rău că oamenii sunt *strâmbi*, că sunt *jalnici* din cauza păcatelor lor…atunci *durerea* pentru ei…e *un avertisment* pentru tine.

Văzându-i…nu vrei să fii *ca ei*…pentru că, aşa cum sunt ei, sunt *jalnici*.

Sau ei, cei *de azi*, sunt ca tine, *cel de ieri*, care mergeai anapoda…şi *nu cunoşteai* calea cumineţeniei.

Şi din durerea *pentru ei*…se naşte *grija* faţă de tine. Grija de *a nu păcătui*…sau grija de *a te ridica* din boala păcatului imediat, prin pocăinţă, prin durere, prin încredere…în milostivirea lui Dumnezeu.

Căci poruncile lui Dumnezeu nu sunt pentru mintea omului *neîndreptat*, neplin de har. Ci ele *se înţeleg duhovniceşte*. Se înţeleg când *te umpli* de realitatea lor divino-umană…când ele te zidesc duhovniceşte.

De aceea, v. 31 nu vorbeşte despre *ceea ce vrem noi în general*…ci despre ceea ce vrem noi *în mod fundamental*.

Cu alte cuvinte, „şi precum voiţi *ca să vă facă* vouă oamenii, faceţi şi *voi asemenea*” [*cf.* GNT] se referă la ceea ce vrem, *în mod fundamental*, de la viaţă şi de la relaţiile cu oamenii.

Şi când întrebi pe cineva *ce vrea* de la viaţă, îţi spune, în mod invariabil, că vrea să *trăiască,* să fie *împlinit*, să fie *bucuros*, să fie *sănătos*, să nu se *îmbolnăvească*…şi să nu aibă *probleme* la nivel social.

Vrem *lucruri fundamentale*…pe baza cărora le putem *realiza* și pe celelalte.

Și dacă *îți știi nevoile* și înțelegi că ele sunt *universal valabile*…înțelegi că durerea, împlinirea, bucuria, tristețea, păcatul, moartea etc. …sunt peste tot la fel…și că ceea ce ție *nu-ți convine*…nu *convine* nici altora…dar că ceea ce *te bucură* și *te împlinește* pe tine…*bucură* și *împlinește* pe toți ceilalți.

Iar viața ne învață ce e *bine* și ce e *rău* în mod continuu.

Cât de exagerată este *exagerarea*, atât cea *în bine* cât și cea *în rău*, și cât *valorează* sănătatea, prietenia, cunoașterea, vocația, banii, bunurile, speranțele…

Domnul ne cere să creăm *ambianța mântuirii* pentru toți…după cum o creăm *pentru noi*.

Să dăm tuturor posibilitatea să fie *buni*, umani, credincioși, *duhovnicești*.

Și prin asta știm să fim și *oameni sociali* și oameni care *ne ținem cuvântul* și oameni *de bun simț* și oameni *împlinitori* ai poruncilor lui Dumnezeu.

Pentru că vrem ca *împlinirea noastră* să fie *împlinirea tuturor*.

Vrem ca *binele* să îl trăiască toți…dar nu și *tristețea*, păcatul, dezamăgirea.

De aici *milostivirea* pe care ne-o cere Domnul…

Pentru că iubirea între părinți și copii, între rude, între prieteni, între cunoscuți, între conaționali, între creștini e *normală*. Se bazează *pe niște lucruri comune*.

Însă Domnul ne trimite spre ceea ce nu e *comun*, spre ceea ce *nu se cam face* în societatea umană: adică spre *a-i iubi* și *a-i ajuta* și pe cei care *nu ne ajută* și *nu ne vor*.

Și *iubirea pentru vrăjmași/ pentru neprieteni* și *milostivirea ca bunătate/ ca revărsare a inimii* sunt *harisme dumnezeiești*.

Nu sunt *însuşirile* unui om oarecare…ci a unui *bogat în sfinţenie*.

Şi spunând acest lucru Domnul nu a vrut să ne facă *inactivi*…ci să ne facă să ne simţim întotdeauna *inconsistenţa*…când vine vorba *de fapta bună*.

Pentru că omul care *lucrează* binele şi e *viu* prin binele făcut cu Dumnezeu nu consideră niciodată că e…*de ajuns*. Că *a făcut destul*. Sau: *mai mult decât trebuia*.

Şi *fapta bună*, care e *asceză*, care e *renunţare la tine*…e expresia *normalităţii* umane.

Aşa arată omul: *plin de atenţie* faţă de toţi!

Şi grija lui *bună*, grija lui *sănătoasă* pentru alţii…îi însănătoşeşte sufleteşte pe oameni…pentru că oamenii au nevoie de *prieteni*, de încurajare, de ajutor, de sprijin, de *eleganţă*…şi nu de *mojicii*.

Căci ce înseamnă, de fapt, să fii *duşman*? Să fii *împotriva* cuiva?

Înseamnă să îl consideri drept *obstacol* al tău în calea fericirii. A *împlinirii* interioare.

Însă această perspectivă *exterioară* asupra împlinirii…e *o eroare de gândire*.

Pentru că nu el *îţi stă în cale* ca tu să fii *fericit*…ci tu *îţi închizi* inima în faţa fericirii lui Dumnezeu, care e *umplerea de slava Lui*.

Da, există şi momente în viaţă, când cel care *îţi stă împotrivă*…îţi stă *împotriva* fericirii tale interioare.

Însă Dumnezeu ne cheamă la un mod paradoxal de *a vedea* lucrurile: acela de *a accepta nefericirea* pentru ca ea să se prefacă *într-o fericire ascetică*.

Fiindcă nu-l putem *alunga* de lângă noi pe cel care *ne nefericeşte*…pentru că el poate fi părintele, soţul, fratele, duhovnicul, colegul de serviciu, prietenul, vecinul…

Şi când Domnul vorbeşte despre *vrăjmaşi* nu se referă doar la cei care *luptă* împotriva Bisericii sau sunt „elemente sociale scandaloase”

ci și la cei *de lângă noi*, care ne urăsc, ne invidiază, ne discreditează, ne vând…deși sunt „casnicii noștri”.

Fapt pentru care auzim în unele rugăciuni…cum că Domnul trebuie să ne scape de „vrăjmășia casnică”…Adică de aceea care e chiar *în inima* familiei noastre.

Și când soțul sau soția sunt *vrăjmașul*, mama sau tatăl, bunicii sau rudele, colegii sau prietenii…unde *mai fugi* de ei?

Așa cum l-am întrebat pe un coleg preot, care *militează* pentru *neacceptarea* actelor biometrice sau „a cipurilor” de orice fel, fie că sunt în computer, telefon sau document electronic: unde *le propuneți* oamenilor *să fugă*, să se refugieze? În ce munți, în ce deșerturi, pe ce planete…unde sateliții agențiilor de tot felul *să nu-i poată detecta*?

La fel și aici: unde *fugi* de acasă, dacă ești *copil* sau dacă *depinzi* de banii părinților tăi?

În ce altă România vrei *să scapi*, dacă și în Grecia, și în Spania, și în Irlanda…și oriunde…sunt „aceleași probleme fundamentale” ca și aici?

Pentru că *salariul mare* și *o casă confortabilă* nu te scapă nici de *păcat*, nici de *boală*, nici *de teamă*, nici de *griji*, nici de *insatisfacții*, nici de *hoți*, nici de cei care *te detestă*, nici *de legile* statului respectiv, nici de faptul că ai *o familie proastă*, nici de *puțina cultură* pe care o ai…nici *de moarte*.

Doar *în aparență* lucrurile stau *mai bine*.

Însă *binele adevărat*, cel *interior*, adică curățirea sufletului de păcate, umplerea ta de gânduri sfinte și de adevăr, se dobândește *prin fapte bune* și printr-o *continuă asceză ortodoxă*.

Și oriunde poți *să te umpli de împlinire*…dacă *Îl lași* pe Dumnezeu *să te umple*, să te *împlinească*.

Și te poți *împlini* și când toți *te urăsc*.

Și când toți *îți bagă bețe* în roate.

Pentru că *împlinirea* noastră, a tuturor, constă în aceea că *ne dorim* voia lui Dumnezeu și că *ne nevoim*, după puterea noastră, pentru ca să ne facem *proprii Lui*.

Însă *cum scăpăm* de vrăjmași? *Nu scăpăm*!

Căci dacă unul devine *prietenul* nostru…îi poate lua locul *altul*…care crede că stăm „în fața"…fericirii lui.

Și chiar dacă nu am avea niciun *vrăjmaș*, lucru *cam greu* de realizat, avem unul care *nu doarme* niciodată…și are *o nesimțire clasică*, cunoscută de către toți Sfinții Bisericii, împotriva noastră: *Satana*.

El și demonii lui *ticluiesc* tot timpul, *se frământă* cum să ne arunce în păcat și ridicol…fac și desfac la planuri…și *ne amărăsc* toată viața.

Căci, de fapt, în spatele *vrăjmașilor umani* de tot felul…sau a animalelor care *se pornesc* împotriva noastră…stă Satana și îngerii lui nefericiți, neîmpliniți, aroganți, răi, invidioși…și ei se fac *părtași* la răutatea acelora.

După cum spune românul: *se înfrățesc cu dracu*…pentru că astfel consideră că trec *puntea*…adică *necazul/ greutatea/ problema avută*…

E ușor *să ierți*? La început *nu*…mai apoi, *da*…

Și trebuie să te silești *să ierți*…după cum te silești *să postești* sau să te *înfrânezi* de la poftele desfrânate sau de la mânie.

Și *a ierta* înseamnă *a nu mai dori să ai* gânduri rele, disprețuitoare, arogante, trageri *la rost* ale altora.

Să nu ne mai *certăm*, în inima noastră, cu alții.

Să nu îi mai *judecăm*…și să nu îi mai *minimalizăm* în noi înșine.

Iar din *iertare* țâșnește *o mare experiență duhovnicească*.

Și anume: începem să îi vedem pe toți oamenii *egali* și *buni*. Nu mai vorbim cu oamenii având gânduri *ascunse* sau *neserioase*. Gândurile *ni se limpezesc*…inima *ni se umple* de delicatețe și de atenție. Vedem tot felul de *detalii frumoase* în oameni și în lucruri…pe care mai înainte *nu le observasem*. Nici măcar nu știam că există.

Și toate acestea și multe altele se nasc din dorința de *a nu-i mai minimaliza* pe oameni, din hotărârea de *a nu ne mai certa* sau de *a nu mai avea gânduri rele* împotriva cuiva…și de *a ierta* tot timpul, în lăuntrul nostru, mâhnirile, durerile, răutățile pe care ni le fac oamenii, animalele, insectele, dracii în chip și fel.

Așa că *iubirea* și *milostivirea* vin, *în mod firesc*, după *pescuirea minunată*.

Pentru că atunci când Domnul *ne umple* de harul întoarcerii la El, de harul convertirii spre El…ne învață *primii pași ai iertării* și *ai bunătății*.

De la Dumnezeul nostru treimic *învățăm* ce e *iertarea*, cum se manifestă ea, ce libertate interioară ne aduce, ce înțelepciune și frumusețe…și de aceea *milostivirea noastră* e tocmai *revărsarea milostivirii Lui în noi*.

Întru lumina Ta, Doamne, vom vedea *lumină*!

Întru smerenia Ta vom învăța *milostivirea*, iubirea Ta de oameni.

Pentru că acestea toate, Tu, Tu Însuți *le reverși* în noi și prin ele ne faci *vii* cu adevărat. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Sfințit Mucenic Dionisie Areopagitul [3 octombrie 2012]

Iubiții mei[93],

în această preabinecuvântată zi de 3 octombrie 2012, Biserica Ortodoxă de pretutindeni face pomenirea *unui Sfânt Părinte apostolic*[94], trăitor în secolul I d. Hr., ucenicul

[93] Predică scrisă în ziua de 3 octombrie 2012.

[94] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsoct/10-03-sf_dionisie_areopagitul.html.

Sfântului și Marelui Apostol Pavel, despre a cărui convertire vorbește F. Ap. 17, 34.

E vorba despre Sfântul Sfințit Mucenic Dionisie Areopagitul, Episcopul Atenei și care a fost *martirizat* în Galia/ Franța de azi, la Lutetia[95]/ Parisul actual. De aceea el este *Sfântul patron/ ocrotitor al Franței* iar impunătoarea catedrală romano-catolică *Saint Denis din Paris*[96] îi poartă numele.

Însă *cine* e Dumnezeiescul Dionisie?

Care e *viața* lui pe care *o cinstim* și vrem *să o urmăm*?

S-a născut la Atena, fiind grec de neam și păgân. A primit o educație grecească clasică, foarte serioasă, încât, la 25 de ani, *îşi întrecuse* concetățenii în cunoașterea filosofică.

De aceea a plecat *să studieze* în Egipt. Și a studiat *astronomia* în Egipt, în cetatea Heliopolis[97]/ Iliupolis, care, după cum îi spune numele, era *închinată soarelui*.

Însă aici, în Egipt, Sfântul Dionisie a învățat *să citească* stelele…timp în care *a trăit* eclipsa totală de soare, de trei ore, de la Răstignirea Domnului.

Și, în mod profetic, el, astronomul păgân, *a intuit* că eclipsa aceasta cutremurătoare, care era *mai presus de fire,* e legată de Dumnezeu, de *suferința* Lui sau de *sfârşitul* lumii.

Și-a terminat studiile în Egipt, s-a întors în Atena lui și acolo s-a căsătorit cu Damaris, amintită și ea în F. Ap. 17, 34, și a avut mai mulți fii.

În Atena a fost ales *membru* al Consiliului Areopagului, adică *al Înaltei curți de Justiție* a Atenei.

De aceea, când Dumnezeiescul Pavel a venit și a propovăduit în Areopag, Dionisie era acolo și *a crezut* cuvintelor lui de la Domnul.

---

[95] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Lutetia.
[96] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Basilica_of_St_Denis.
[97] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Heliopolis_%28ancient%29.

Din *Viața* sa aflăm că Dionisie *a dialogat* cu Pavel în Areopag, lucru pe care Luca nu îl spune în *Fapte* ci ne oferă numai *predica* Sfântului Pavel din Areopag [F. Ap. 17, 22-31].

Și Sfântul Pavel i-a vorbit Sfântului Dionisie, ca un văzător cu duhul, și despre *întunecarea soarelui* la Pătimirea Sa…lucru de care *și-a amintit* Sfântul Dionisie *crezând îndată* în Domnul.

Adică cât de importante sunt *detaliile* experienței noastre în convertirea noastră.

Și cum, oamenii lui Dumnezeu, legându-se de ele, pot *să sădească* în noi viața cea veșnică.

Sfântul Dionisie *a crezut îndată*…pentru că era plin de dorința de *a cunoaşte adevărul deplin*. Căci *cunoașterea adevărată* este *existențială*, e *totală* și nu se mărginește doar la *cunoştințele intelectuale*. Ea *îl împlinește pe om* cu totul, atât în sufletul cât și în trupul lui.

Pentru că adevărurile lui Dumnezeu sunt pline de har și ele *ne umplu* de viața lui Dumnezeu.

Sfântul Dionisie a crezut în *Dumnezeul necunoscut* [F. Ap. 17, 23], *Care i S-a revelat* lui prin propovăduirea lui Pavel.

De aceea e *la fel de important* și să propovăduim *cu curăție* cuvintele lui Dumnezeu…dar și să ne pregătim *ca să le ascultăm.*

...A cerut rugăciunea lui Pavel. Și apoi *l-a cunoscut* pe orbul din naștere pe care l-a vindecat Pavel la Atena. Și atunci, Dionisie, Damaris, fiii și toată casa lor au făcut ceva radical: au venit la Pavel și s-au botezat.

Cuvintele și minunea le-a schimbat viața.

Pentru că harul lui Dumnezeu te face *să vezi*, dincolo de toate cele create, pe *Dumnezeul a toate*.

Însă de acum începe desăvârșirea duhovnicească a Dumnezeiescului Dionisie!

Își lasă familia și casa și devine ucenicul Sfântului Pavel.

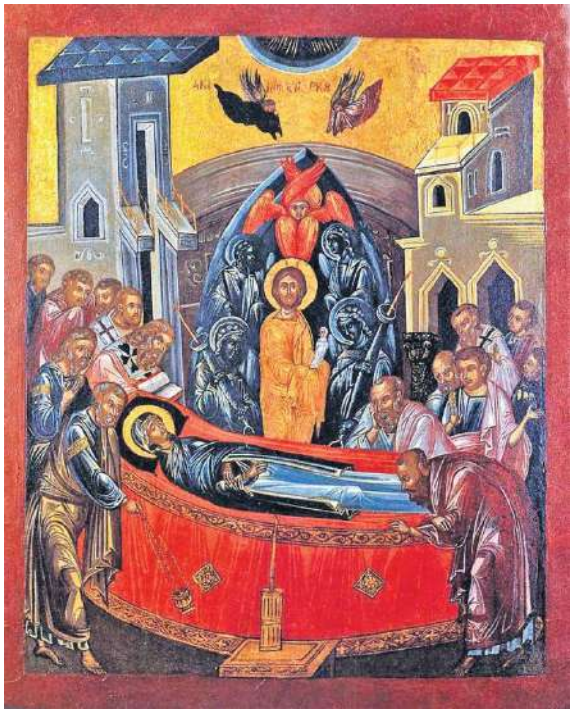
Ucenicia lui față de Pavel a durat *3 ani de zile*.

Timp *imens* pentru *schimbări interioare* și *înțelegeri dumnezeiești*! Iar preasfintele sale cărți dovedesc din plin *experiența sa mistică* și *teologică uluitoare*.

Sfântul Pavel, după 3 ani, l-a hirotonit *episcop al Atenei*.

Și el i-a cunoscut pe Sfinții Ierotei și Timotei, cărora le-a scris, pe Sfântul Iacov, fratele Domnului, mergând în Ierusalim și la Sfântul Mormânt, dar și pe Sfântul Apostol Petru și pe ceilalți Sfinți Apostoli…împreună cu care, în anul 57 d. Hr., a fost *la înmormântarea* Prea Curatei Fecioare.

Și Icoana Adormirii Maicii Domnului *îl cuprinde* între ierarhii care au prohodit-o.

Și Sfântul Dionisie e unul dintre ierarhii cu veșmânt alb, din spate, cu cruce mare, neagră, pe umăr.

Pentru că a vrut *să propovăduiască credința* și altora și *să moară mucenicește*, Sfântul Dionisie a hirotonit un alt episcop pentru Atena și a plecat la Roma, la Sfântul Clement al Romei, care l-a primit cu multă bucurie.

După o perioadă petrecută la Roma, Sfântul Clement l-a trimis să propovăduiască în Galia/ Franța actuală…unde a plecat împreună cu episcopul Luchian, cu preotul Rusticus și cu diaconul Eleutherius.

Dintr-o altă sursă teologică aflăm că Sfântul Dionisie a predicat și în Germania și în Spania, înainte de a ajunge în Galia să propovăduiască și să fie martirizat.

Ajungând însă în Galia a găsit-o *idolatră* și a devenit *Apostolul Galiei*.

A zidit la Paris o Biserică și slujea acolo cele Sfinte, însă a fost prins și martirizat în anul 96 d. Hr., în timpul lui Domițian, care a împărățit până în 96 d. Hr[98].

Sfântul Dionisie era „*foarte bătrân* și *prea obosit* de propovăduirea Evangheliei" dar a fost „legat cu frânghii, târât", împreună cu Sfinții Rusticus și Eleutherius astăzi *împreună pomeniți* cu el.

Și fiind adus la judecată a vorbit despre credința lui care *înfloreşte* în ființa sa, mărturisind pe Dumnezeul nostru treimic.

A fost *dezbrăcat* și *bătut cu frânghii fără milă*.

Fără *compasiune* pentru bătrânețea lui venerabilă…

A fost *aruncat în temniță*, împreună cu ceilalți doi, care au pătimit și ei multe dureri.

A doua zi l-au întins *pe un pat de fier* și *au aprins focul* dedesubtul patului. Stare în care, Sfântul Dionisie cânta psalmi…

A fost dat *spre mâncare* animalelor sălbatice…dar Domnul *le-a închis* gurile.

[98] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Domi%C8%9Bian.

După care l-au aruncat *într-un foc mare*…din care *a ieşit nevătămat*.

Şi el, împreună cu cei doi ucenici ai lui, au fost reînchişi în temniță.

Câtă *atenție* ca să chinuie oameni şi câtă *orbire*!

Ce *chinuri oribile* poți *să provoci altora* din *fanatism religios*!

Sau ce fel de *Dumnezeu* trebuie să ai în cap şi în inimă…încât să crezi că *o să-I placă* să *ucizi* oameni pentru El?

…Şi credincioşii au venit *să se împărtăşească* la Liturghia slujită de Ierarhul Dionisie în temniță…aceştia văzând cum Sfântul Dionisie slujea *într-o mare de lumină dumnezeiască* şi la slujba Lui participând Domnul şi Puterile cereşti, pe care *le-a văzut extatic* şi pe care *le-a descris* atât de *magistral* în cartea lui.

A fost bătut, împreună cu cei doi, *fără cruțare*…

Asta după ce slujise *dumnezeieşte* şi era *plin* de slava lui Dumnezeu.

Şi după ce i-au bătut ghiolbăneşte…i-au condamnat la *moarte prin decapitare*.

A fost decapitat în muntele Arei. Şi după rugăciune…i-au tăiat capul cu o secure *neascuțită*…ca să sufere şi mai mult. Ceilalți doi au fost decapitați *cu sabia*.

Însă *prima mare minune* post-mortem a Sfântului Dionisie a fost aceea că trupul său, decapitat, *s-a ridicat în picioare*, şi-a luat capul şi a mers…două stadii până la Catula, o femeie credincioasă, căreia dăruindu-i capul său…trupul *a căzut* la pământ.

Iar stadiul grecesc (unitate de măsură) era între 147 şi 192 de metri.

Vă dați seama *ce cutremurare* i-a cuprins pe toți văzând o astfel de *imensă* minune!…

În locul unde *a căzut* trupul lui, după atâta mers preaminunat, creștinii au zidit o Biserică și acolo i-au îngropat Sfintele Moaște, care au făcut multe minuni.

Mulți păgâni au crezut în Hristos văzând minunea…și mulți creștini au fost martirizați din această cauză.

Și Sfântul Dionisie a suferit toate aceste chinuri în Galia nu la 30 de ani…ci *la vârsta de 90 de ani* – lucru cutremurător! – și, așa cum spuneam, în anul 96 d. Hr.

Iar acum, auzind toate acestea, nu ne mai *îndoim* că a scris *Despre Ierarhia cerească*, pentru că am auzit, în parte, despre vedeniile sale uluitoare și nici că a fost *în stare* să scrie *Despre Ierarhia bisericească*, *Despre numirile dumnezeiești*, *Despre teologia mistică*, *Epistolele* și *Liturghia* sa, care se regăsesc cu toatele în PG 3[99], când a fost *ucenicul* lui Pavel și omul cu o asemenea *experiență mistico-teologică colosală*.

A scris, a trăit, a slujit și a murit *dumnezeiește*…pentru că a vrut să lase și a lăsat *o lucrare apostolică* și *tradițională de primă mărime*.

El, alături de Sfinții Apostoli, de Sfântul Clement al Romei[100], de Sfântul Hermas[101] și de alți Sfinți ai secolului I au arătat că Biserica era *deplină* și *funcțională*, că slujirea ierarhiei bisericești se desfășura *în deplină ordine* și *ascultare* și că viața liturgică și ascetică și imensul efort predicatorial al Bisericii în secolul I au fost *uluitoare*.

Tocmai de aceea, în mod cu totul *incalificabil*, se încearcă astăzi *o simplificare* și *o*

---

[99] Idem: http://archive.org/stream/Patrologia_Graeca_vol_003/PG003#page/n3/mode/2up.

[100] Idem: http://archive.org/stream/Patrologia_Graeca_vol_001/PG001#page/n3/mode/2up.

[101] Idem: http://archive.org/stream/Patrologia_Graeca_vol_002/PG002#page/n3/mode/2up.

denaturare voită, planificată a vieții liturgice și predicatoriale din secolul I al Bisericii pentru ca *preaminunata* viață a Bisericii să pară mai puțin „cuceritoare”.

Însă ea, sfințenia Bisericii, *sfințenia* și *mărturia* oamenilor Bisericii din primul secol și din secolele ulterioare *au zguduit* din temelii lumea, au schimbat-o, *au prefăcut-o* într-o lume *creștină* dintr-o lume *păgână* și *barbară*.

Da, nu ne mai putem imagina ce însemna *lumea idolatră*…cu care *s-a confruntat* Sfântul Dionisie!

Însă putem să constatăm *ce înseamnă* lumea noastră, lumea în care *valorile* sunt *îndepărtate* din prim-planul vieții sociale (adică tot ceea ce ține de *viața teologică* și de *sfințenia ortodoxă*) și „le iau locul” non-valorile: banii, sexul, distracțiile, experiențele egoiste.

Numai că viața *nu se mulțumește* cu surogate…după cum nici trupul nostru nu e prea *entuziast* de mâncarea *non-naturală*, chimizată.

Și pentru ca *să trăim frumos*, să ne simțim *împliniți*…trebuie să trăim *sfânt*.

Adică *în același mod* ca Sfântul Dionisie și ca toți Sfinții, care *s-au împlinit* în viața cu Dumnezeu fără ca prin asta *să se rupă cu totul* de lume.

Așadar, *să aprofundăm* teologia Sfântului Dionisie Areopagitul, Părintele nostru și să o vedem *organic,* ca parte *componentă* a Tradiției Bisericii!

Căci anghelologia sa este peste tot în cultul nostru, la fel și eclesiologia sa și teologia vederii lui Dumnezeu…iar fără el nu putem înțelege *multe falduri* din teologia mistică a Bisericii.

Să fim *credincioși* Tradiției Bisericii și nu *speculațiilor eterodoxe* de tot felul, pentru că *viețile* Sfinților și *cărțile lor* nu se schimbă peste noapte ci, se pare, că noi suntem tot mai

improprii receptării lor…dacă nu le primim cu inimă curată, plină.

Dumnezeu *să ne întărească* întru toate, El, Dumnezeul nostru treimic, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh Dumnezeu, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 20-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[102],

este evident faptul că stăm foarte bine la capitolul *îmbătrânire*, îmbătrânire a populației. Și la diminuarea relațiilor *reale* dintre noi…Cât și la capitolul *moarte*, pentru că peste tot auzim că *a mai murit cineva*…și moartea *s-a banalizat* cu totul…Dar nu și la capitolul *înviere*.

Învierea *iese* din discuțiile zilnice pentru că nu trecem prin *învierea de zi cu zi* a sufletului, prin *continua convertire* a noastră de la *viața trupească* la *cea duhovnicească*, înviere care *o pregătește* pe cea a trupului…în ziua învierii de obște.

Și la fel ca atenienii Sfântului Dionisie Areopagitul, care *vânau noutăți* [F. Ap. 17, 21] dar nu așteptau *noutăți reale*, ca *învierea din morți* [F. Ap. 17, 32]…și pentru noi *învierea* e ceva *comic* sau *prostesc*.

[102] Predică scrisă în data de 4 octombrie 2012.

Motiv pentru care Evanghelia de azi [Lc. 7, 11-16] este catalogată ori în termenii *curiozității utopice* ori în *termeni satirici*.

De ce? Pentru că trebuie să ai în tine *harul* lui Dumnezeu pentru ca *să înțelegi* și *să te bucuri* de minunile Lui.

Dacă nu-l ai *te bucuri* de povești fantastice, diabolice sau pornografice pentru că regăsești în ele *patimile din tine*.

Însă cei care sunt plini *de dorul* de Dumnezeu și *împlinesc* poruncile Lui înțeleg din *învierea din morți* a fiului văduvei din Nain că *puterea preamilostivă* a lui Dumnezeu este cea care *ne ridică* din boală și din moarte.

Și că numai relațiile *bazate* pe înțelegere, pe dragoste, pe compasiune și respect sunt relații *reale*, durabile.

Însă, în termeni anticipativi, *mama văduvă*…cu *fiul mort*…este *o imagine* a zilelor chinuirii Lui, când Maica lui Dumnezeu a fost *străpunsă de durere* văzând pe Fiul ei și Dumnezeul nostru umilit, batjocorit, omorât cu atâta cruzime.

Și ne plângem adesea de *neiubirea*…de *neînțelegerea* noastră…de *desconsiderarea* noastră…

Care sunt *reale* și *foarte dureroase*.

Dar în același timp e nevoie *să îi privim* și pe cei care, tot din *neiubire*…tot din faptul că nu se simt *înțeleși* și *apreciați*…se comportă *haotic*, inuman, execrabil.

Pentru că trebuie să descoperim *rădăcina neînțelegerilor* dintre noi în fiecare dintre noi…și nu să le vedem *exclusiv* în celălalt.

Adică cât *ne asumăm* pe celălalt?

Cât ne e *milă* de celălalt, când îl vedem în patimi grele, decăzut, *amestecat* cu rușinea…și cât *ne bucurăm* și suntem *demni* de cel care *ne arată* în el și în opera lui *verticalitate* și *grijă* pentru toți?

Cât *compătimim* și cât *ne bucurăm* cu ceilalți?

Pentru că Domnul, înainte de *a-l învia* pe tânăr, a arătat, față de mama lui îndurerată…*multă atenție* și *multă milă* (v. 11-12).

Nu a făcut minunea pentru *a-i subjuga* cu puterea Lui…ci pentru *a alina durerea*…durerea singurătății…a neiubirii…a lipsei de sprijin.

Și „Nu plânge!" al Domnului față de mamă (v. 13) înseamnă tot atâtea cuvinte ale noastre și scrisori și alinări ale celor care sunt triști, ispitiți, neajutorați, marginalizați, *uitați*.

Pentru că *evlavia* pentru Dumnezeu *poartă în ea* atenția și mila și respectul față de condiția omului și față de viața lui.

Și nu ne putem *afișa* ca oameni *credincioși*, ca oameni *sensibili*, ca oameni *atenți*…dacă nu dovedim *atenție* la sufletul omului…și la relația *de conștiință* cu el.

Da, ne putem *teme* de unul sau de altul, în lumea de azi, căci nu știm „ce hram poartă". Putem fi *suspicioși*, și pe drept motiv, față de larghețea unora de *a ne aborda*.

Însă când oamenii se dovedesc *maturi* și *capabili* pentru *un dialog profund*…a-i *neglija* sau a-i *alinia* cu toți ceilalți înseamnă *a nu vedea omul*, nevoile lui…și ce poate face acela.

Și suntem *responsabili* față de *toate eșecurile* sau *neîncrederea* sau *neurnirea din loc* a celor care, văzându-ne, au înțeles că viața ortodoxă nu e „o minune transfiguratoare" ci „o șarlatanie".

Pentru că, pe cât *mimăm* viața ortodoxă, pe cât *mimăm* evlavia, pe atât suntem mai respingători, penibili la culme.

Și oamenii care ne văd trag *concluzii dramatice* pentru viața lor.

Pentru că noi, oamenii Bisericii, suntem cei care *deschidem* Biserica în inima oamenilor, suntem cei care *îi umplem de dor pentru sfințenie* sau *o închidem cu lacăte*, pentru ca nimeni *să nu mai caute calea* spre ea.

De aceea, tot mai marea *inapetență* pentru înviere…înseamnă tot mai multa *discreditare* a pocăinței reale, a schimbării de ansamblu a vieții noastre, a convertirii.

Pentru că de aici, de la *învierea primă*, a sufletului, începe *învierea a doua*…de la venirea Domnului întru slavă, ca să judece întreaga umanitate.

Și *învierea primă*, a sufletului…ieșirea lui *din groapa* patimilor la *simțirea* și *vederea* lui Dumnezeu este *o ridicare a noastră* dintre morți, de către Domnul, dintre morții *cu sufletul*…dintre cei care *nu văd nimic* în afară de lumea de aici.

Pentru că *învierea sufletului* deschide *perspectiva veşniciei* în lăuntrul nostru, coboară Împărăția lui Dumnezeu în noi…pe când *baricadarea în lume prin patimi*…ne face lipsiți de orice bucurie, de orice transparență, de orice frumusețe curată, dumnezeiască.

Domnul *i-a poruncit* tânărului mort *să se scoale/ să se ridice* din moarte (v. 14).

Poruncă pe care ne-o dă și nouă în fiecare clipă: Ridică-te din *moartea păcatului*! Ridică-te din *mințirea de sine*! Ridică-te din *erezii* și *erori de tot felul*! Ridică-te din *patimile tale de rușine*!

Și câți auzim, *înviem*!

Și câți auzim *chemarea* Lui, devenim *alții*!

Pentru că *a-I urma* Domnului înseamnă *să fii mereu altul*, mereu deschis spre *noutatea* faptei bune, mereu deschis spre *reconsiderarea de sine*, mereu deschis spre *a-ți finisa/ șlefui* viața interioară după voia Lui.

De ce nu vorbim despre *înviere*? Pentru că suntem *morți*.

Și păcatul e *un fel de beție* care te face să crezi că ce trăiești acum, în stare de turmentare, *de năclăire* a gândurilor, e *singura realitate*.

Însă *realitatea* începe când *te dezbeți de păcat*.

Și pe cât *îți vezi* păcatele, pe cât *le plângi*…pe atât orizonturile *frumoase* și *reale* ale vieții cu Dumnezeu îți devin *tot mai largi*…tot mai largi…și mai cuceritoare.

Așadar, ceva cu adevărat *actual* e *învierea*!

E *o noutate ontologică* și nu…*mediatică*.

Pentru că orice *înfrumusețare prin bine* și *prin pocăință* a vieții noastre e o tot mai mare *regăsire de sine*, o tot mai mare *întoarcere la sine*…pentru a fi proprii *relației firești*, deschise, cu alții.

Și de aceea, cei care *se despătimesc*…vorbesc despre *patimi* și *virtuți* și, în primul rând, despre *teologia* care stă *la baza înțelegerii lor,* ca despre *subiectul continuu de discuție*.

Vă doresc tuturor să discutați *despre înviere*!

Despre întoarcerea de la rău la bine, despre bucurii de conștiință, despre compasiune, despre înțelegeri teologice și duhovnicești, adică despre *subiectele vieții înviate*, transfigurate.

Pentru ca *bucurându-vă zilnic* întru Domnul, să vă rugați pentru mântuirea tuturor, pentru relații *reale* și *plenare* între oameni, pentru *fericirea care nu se mai termină*. Amin!

Predică la Duminica a 21-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[103],

la prima impresie, dacă așteptam doar *feedbackul imediat* la acțiunile noastre publice, puteam trage concluzia *nerealistă* că prin ele *nu am atins* pe nimeni.

Că muncim *în zadar* la nivel online. Sau că dăm orzul pe gâște…

Însă *un șir de cărți dăruit altora*, un spațiu online *creat zilnic*, o acțiune milostivă continuă, o lucrare bisericească responsabilă pentru mântuirea oamenilor…nu îi lasă *indiferenți* pe oameni.

Da, nu pe toți *îi mișcă* în același fel…dar nu îi lasă *indiferenți*!

Și observăm cu toții cât de *ne-indiferenți* sunt oamenii când e vorba de *ceva rău* despre un preot…o Biserică…o comunitate. Știrea negativă se dezvoltă, capătă amploare…devine *cancan*.

Însă și știrea bună, fapta bună, omul care se dăruie și comunică pe un anume *canal* cu oamenii…*sădește* adevărul în inimile oamenilor. Le dă *nădejde*. Îi ridică la o altă *perspectivă* asupra existenței. Îi face să vadă *altfel* oamenii…sau că oamenii sunt și *altfel*.

[103] Predică scrisă în ziua de 10 octombrie 2012.

Că există și oameni ai lui Dumnezeu care trăiesc, văd, pun problema *altfel* decât majoritatea…

Și acest mod de *a persevera* în *a semăna sămânța*, conform Evangheliei de azi [Lc. 8, 5-15], înseamnă modul *cel mai viu* și *mai direct* că noi credem *în schimbarea* oamenilor.

Iar *schimbarea* vine de aici: de la *a dărui* adevărul, de la a dărui *adevărul mântuitor* oamenilor, de a le dărui accesul la *profunzimile* vieții cu Dumnezeu, care schimbă *radical* viețile oamenilor.

Da, nu orice cuvânt al predicii e *înțeles* de toți!

Nu oricine e *dispus* să aștepte și să citească predici.

Dar cineva care face și azi, face și mâine, face și după 5 ani, și după 10 același lucru: predică…pentru *luminarea* oamenilor…nu-i lasă *indiferenți* pe oameni…pentru că-i *contrariază* prin *organicitatea frumoasă* a vieții lui.

Și oamenii *ciulesc* urechile la adevăruri…și când nu vor *să audă*…

Pentru că cel mai *dureros* lucru la mulți oameni e că nu au *crezuri* și *proiecte* pentru toată viața…

Nu cred *în ceva*.

Nu *se consumă* pentru un plan, pentru o idee, pentru o vocație…

Și când întâlnesc pe cineva care *se îmbogățește continuu* prin ceea ce face…văd diferența între *discontinuitatea în creație* și *continuitatea care dezvoltă, pe fiecare zi, personalitatea*.

Pentru că, prin tot ceea ce facem, *ne construim* pe noi înșine.

Așadar, semănătorul nu seamănă *în afara*…ci *înăuntrul* oamenilor.

Intră în mințile și în inimile lor prin *adevăruri* și *atitudini ortodoxe* reliefate în mod constant.

De aceea e nevoie de *a fi una* cu adevărurile pe care le spui, de a vorbi despre adevăruri care *au trecut prin tine* și *te-au schimbat*…pentru că altfel cuvintele tale sună ca o melodie *fără ureche muzicală*.

Dar și comportamentul nostru este *dezaxat* și *stereotip*…dacă vrem *să imităm* sfințenia numai din afară, prin modul cum arătăm, ne îmbrăcăm, ne închinăm, zâmbim…

Și când suntem *taxați* ca „impostori", suntem taxați pentru *ce emană* din noi…și nu după ce spunem…sau vrem să părem că suntem.

Însă cum am putea *să îi vedem* pe alții…fără să ne fi *văzut* pe noi înșine?

Și cum am putea *să-i vedem* pe alții și să ne vedem și pe noi, fără *adevărurile* lui Dumnezeu care *ne spală* inima și ne dă *să vedem* cu ochii sufletului?

Pentru că *rădăcinile* predicii sunt acolo: *în adâncul* sufletului.

Și de aceea e nevoie *de mai mult timp* pentru unii, ca să își dea seama că ei sunt *rodul* predicilor tale…și să îți dea *feedbackul/ cuvântul de recunoștință* înapoi.

Pentru că *luminarea* oamenilor e *învierea lor* din morți.

Și dacă știi *să mulțumești* pentru *un pansament* și pentru *luarea tensiunii*…trebuie să înveți *să mulțumești* și pentru lucrurile *cu adevărat importante*, pentru cele care țin de *vindecarea* sufletului, de *învierea* dintre cei morți.

Numai că ceea ce *se întoarce* de la ascultător…nu e numai *cuvânt*…pentru că nici noi nu am dăruit *numai cuvinte*.

Predicile noastre se transformă în uimire, în recunoștință, în pocăință, în bucurie, în rugăciune, în luminare, în enervarea care este *o sumă de întrebări*, o neliniște, o punere a degetului pe rană…

Pentru că tot ce nu e *adevăr* și *liniște* în noi…ci *păcat*…te *enervează* când este *evidențiat*.

Și nu e de vină *cel care predică* despre rănile tale…ci ele sunt cauzate *doar de tine*.

Acesta e motivul pentru care păcătoșii notorii *fug* de predici, de Biserică, de Tainele ei: pentru ca *să nu își vadă* și *să nu își recunoască* goliciunea lor, frica lor în fața veșniciei, lipsa lor de sens…

Pentru că predicile *au sens*…dar păcatele *n-au consistență ontologică*…

Păcatele sunt *anti-semințe*, anti-adevăruri, care *destructurează* persoana. Care *o uzează*…

Însă Domnul, în Evanghelia de azi, ne spune să fim *semănători continui* ai adevărurilor Sale, prin tot ceea ce spunem și facem, pentru ca să le facem *cărămizi durabile* ale persoanei noastre.

Pentru că noi *existăm* în măsura în care *existăm în adevăr, în frumos, în coerență, în har.*

Dar atunci când ne lăsăm *ciuguliți* de adevăruri…devenim *struguri fără boabe*.

Iar când adevărurile *se usucă* în noi e pentru că le-am lăsat *nelucrătoare*, le-am lipsit de dinamismul lor…și ne-am *anchilozat* cu păcatul…care e *pas pe loc*.

Ortodoxia însă e *surpriză continuă*.

Pentru că ea mizează pe *sămânța* care *sporește continuu* în noi.

Și cuvintele lui Dumnezeu cele pline de har și exemplele Sfinților cele pline de har și slujbele Bisericii cele pline de har sunt mărturii *irepresibile* ale *prezenței* lui Dumnezeu.

Iar astăzi, pomenindu-i pe Sfinții Părinți de la Sinodul VII Ecumenic (787 d. Hr.)[104], pe

[104] A se vedea: http://www.basilica.ro/ro/stiri/sfintii_parinti_de_la_sinodul_vii_ecumenic_5401.html.

alți 4 Sfinți Mucenici[105]…și fiind *cu prezența* sau *cu gândul* la Iași, la Sfânta Cuvioasă Parascheva, vedem că *persistența în bine* sau cuvintele lui Dumnezeu *crezute* și *trăite* îi *înveșnicesc* pe oameni, îi fac *netrecători*.

Și că ceea ce nu pare „bun" pentru unii…pentru alții e *bunul real*, adevărat.

Iar lucrul *adevărat*, netrecător, e *viața cu Dumnezeu*, pentru că e viața care se umple mereu de viața Lui cea îndumnezeitoare.

De aceea, să nu ne temem *să îi bucurăm* pe oameni!

Să nu ne dăm înapoi de la *a face bine* oamenilor…pentru că binele acesta e *netrecător*, e *personalizant*, e cel care *ne schimbă pentru veșnicie*.

Să nu ne temem să fim *noi înșine*, adică niște *înviați din morți*, care *au cunoscut* mila lui Dumnezeu și marea Sa iubire de oameni și vor *să o împărtășească* și altora!

Iradiați împrejur!

Dăruiți *din harul* lui Dumnezeu tuturor!

Invitați pe toți *cu cuvântul* și, mai ales, *cu exemplul* vieții dumneavoastră, la *a se bucur*a de Dumnezeul slavei, de Cel care *înviază din morți* pe cei păcătoși și *îi umple de nemurire*.

Multă pace și bucurie în tot ceea ce faceți! Amin.

---

[105] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsoct/10-14-sf_nazarie_ghervasie.html.

Predică la *pomenirea* Sfintei Prea Cuvioasei Parascheva [14 octombrie 2012]

Iubiții mei[106],

după cum[107] spuneam și anul trecut[108], pentru că-i *minimalizăm* pe Sfinții *contemporani* cu noi, tocmai de aceea nu prea lăsăm *multe lucruri scrise* despre ei.

Nu prea *ne pasă* de posteritatea lor…

Lăsăm Sfinții *să treacă* pe lângă noi…sau noi trecem, cu autosuficiență, cu aroganță…dar și cu cecitate pe lângă ei…și nu ne folosim de prezența lor.

Însă prezența lor este *luminătoare*, este *înveselitoare*, e *captivantă* și acum…și după trecerea lor în veșnicie.

Iar dacă despre Sfânta Parascheva[109] știm *puține lucruri* din timpul vieții ei pământești, viața *de după moarte*…viața ei *mereu vie*…scrie *istorie* în continuare!

---

[106] Predică scrisă în data de 13 octombrie 2012.

[107] A se vedea: http://www.doxologia.ro/hramul-sfintei-cuvioase-parascheva/2012.

[108] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2011/10/12/predica-la-pomenirea-sfintei-maicii-noaste-parascheva-14-octombrie-2011/.

[109] Idem: http://www.sfantaparascheva.com/viata.php.

Tocmai de aceea *Vieţile Sfinţilor* au două părţi…*legate* între ele: *viaţa istorică*…şi minunile şi vedeniile şi ajutorarea multora după *adormirea* lor.

Şi trebuie să adăugăm mereu, la vieţile lor, *noile binefaceri* ale lor din viaţa Bisericii şi a lumii întregi.

Spre exemplu, în *Acatistul* Sfintei Parascheva aflăm date din *posteritatea ei* plină de minuni. Acţiuni *verificate*, trăite de către oamenii credincioşi.

Şi aflăm că ea *îi mângâie* pe oameni, *îi întăreşte*, *îi ascultă* pe preoţii cucernici, ne *vindecă* de răni, *stârpeşte* insectele care ne vatămă, *ne fereşte* de năluciri, *ne aduce* ploi mănoase, *îi alungă* pe cei care ne ispitesc, *împreună-lucrează* cu noi…pentru ca să ne strângem banii pentru existenţă…

Cu alte cuvinte, *o imagine vie* a unei Sfinte care *munceşte zilnic* pentru noi, care e într-o *continuă atenţie* faţă de noi, pentru că e *roaba* Stăpânului ei, a Celui *întotdeauna atent* la întreaga făptură şi Care *susţine în viaţă* toată făptura creată de El.

Şi aşa stând lucrurile…cum e *moartă* cea *vie*…şi cum *să-i întoarcem* spatele celei care *ne doreşte* tot binele?!

Cum să ne facem că *nu avem nevoie* de ajutorul ei?!

Şi cum să nu o avem *prietenă de conştiinţă* pe o astfel de Sfântă preafrumoasă şi preabună, care *nu uită lumea*, e mereu cu ea, ca şi Domnul ei, pentru ca toţi *să se îndrept*e prin pocăinţă şi *să moştenească* Împărăţia lui Dumnezeu?

Şi vă rog să observaţi diferenţa *diametral opusă* dintre *imaginea* pe care o au unii în cap, cum că Raiul ar fi „plin de plictiseală”…şi această continuă şi imensă *bucurie de a ajuta* a Sfinţilor, dinamismul lor, venirea lor *mereu* la

noi, ca să ne ajute, ca să ne întărească, să ne aline inima…

Unde e *plictiseala* în minune?

Unde e *urâțenia* în vederea *atotiluminatoare* și *sfințitoare* a lui Dumnezeu?

Cum să fie *o pierdere de timp*…lucrurile care ne fac *să trăim veșnic* în bucuria comuniunii cu Sfinții, cu acești Sfinți *mai iuți ca gândul* în a-L slăvi pe Dumnezeu, în a-i ajuta pe oameni, în a face binele?…

Sfânta Parascheva cea mult *sărutată*…de inimile și de buzele celor credincioși!…

Zeci de mii, sute de mii de oameni care vin *să soarbă* har, să soarbă viață, să primească alinare…de la rămășițele trupești îndumnezeite ale Sfintei Parascheva…

Adică e *icoana noastră vie* în ceea ce privește *îndumnezeirea omului*…dar și icoana care prevestește *învierea de obște*. Învierea tuturor celor adormiți…

Și care e *diferența* între *stârv*…și *Sfinte Moaște*?

O știm cu toții: cu mortul în casă nu poți sta *prea mult timp*…pentru că vine sanepidul și poliția și *te bagă la nebuni*…Dar cu Sfinte Moaște *poți sta în casă*…pentru că ele te sfințesc pe tine și casa ta, te umplu de har prin simpla lor prezență…și te fac *să te trezești*.

Să nu crezi că poți *să-i diblezi*, la infinit, pe oameni…și *să calci*, pe fiecare zi, răbdarea infinită a lui Dumnezeu.

Ele ne trezesc…*la responsabilitate*.

Ne trezesc *din uitarea* care ne face să ne credem „veșnici”.

Însă, în același timp, ne umplu de *veșnicia bucuriei* lui Dumnezeu, de veșnica dorință de *a face binele* și de a ne bucura de bine, de curăție, de sfințenie…și ne dau *să ne întristăm* de tot ce e *maladiv*, de tot ce e *urât*, de tot ce e *obscen*…

Da, fiecare vine la Sfinți după *vârsta* lui și după *mintea* lui…

Și Sfinții *nu se supără* dacă *nu le cam avem* cu rugăciunile…ci *se întristează* dacă spunem una *din gură*…și alta avem *în inimă*.

Pentru că ei, ca niște oameni *simplificați de har* și *plini de bucuria comuniunii*…nu suportă pe cei care *nu știu să se bucure* cu altul, nu știu *să frângă pâinea* cu altul, nu știu *să aibă nevoie* de altul.

Iar la cozile acestea *interminabile* de la Sfinți…sau când stăm în pat și ne uităm la 4 kilometri de șiruri, de oameni, care stau la Sfânta Parascheva ca să *o sărute*…ne putem regăsi *frați* și *surori* între noi…adică tocmai ce *uităm* noi că *suntem*.

Pentru că *slujba împreună* și *călătoria împreună* sunt momente *de regăsire* și *de înțelepțire reciprocă*.

Iar dacă știm *să ne bucurăm* de ele…învățăm *să respectăm* oamenii, să îi luăm *așa cum sunt*…și să le dorim *toată înaintarea în bine* de care sunt capabili.

Învățați *de la Sfinți*, iubiții mei!

Învățați *tot ceea ce puteți*…și lucrați în viața dumneavoastră *tot ceea ce puteți*!

Pentru că ei, cei care *împodobesc* obiceiurile oamenilor, ne învață să fim *tot mai oameni*, tot mai supli, tot mai frumoși în sufletele și în trupurile noastre. Amin!

Predică la Duminica a 23-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[110],

cred că trebuie să vorbim *mult mai direct*, foarte *concret* și *simplu* în același timp, despre *realitățile* și *înțelegerile* noastre teologice.

Pentru că viața noastră cu Dumnezeu, *viața bisericească*, se bazează pe *realitatea* prezenței, a relației și a acțiunii directe *continue* a lui Dumnezeu în viața noastră.

[110] Predică scrisă în data de 18 octombrie 2012.

Pe intimitatea, pe prietenia cu Dumnezeu…

De aceea orice dogmă și învățătură ortodoxă trebuie înțeleasă și tratată ca *realitate*, ca realitate care *ne vizează* și care *ne transfigurează* existența.

Adică ori dacă vorbim despre Dumnezeul nostru treimic, despre Sfinți, despre Îngeri sau despre demoni (ca în Evanghelia de azi, de la Lc. 8, 26-39), despre prezent și viitor trebuie *să pornim întotdeauna* de la ce spun Tradiția și Scriptura despre toate aceste *realități bisericești*.

Pentru că *învățătura de credință mântuitoare* face parte din *tezaurul de viață divino-uman* al Bisericii și numai *în* și *pentru* Biserică se gândește și se acționează teologic.

Adică nu putem vorbi despre viață, vindecare, boală sau moarte fără să le înțelegem *eclesial*. Ca având relație *cu viața* Bisericii și *cu teologia* ei.

Din acest motiv *orice* Evanghelie duminicală tematizează/ propovăduiește lucruri pentru *întreaga* comunitate a Bisericii. Cu toate că *nu toți* pot să înțeleagă lucrurile *la un nivel înalt*…

Și dacă astăzi avem un pasaj evanghelic care ne vorbește despre *demonizare*, *exorcizare* și *puterea suverană vindecătoare* a lui Dumnezeu asta înseamnă că toți membrii Bisericii sunt chemați astăzi *să reflecteze/ să cugete/ să aprofundeze* aceste realități eclesiale.

Iar a reflecta la ceea ce *te invită* Biserica înseamnă *un act de ascultare* și *de cugetare continuă*, pentru că te invită la *un ritm*/ la *un traseu* al cugetării teologice care are de-a face *cu tine*, cu viața ta…

Și trebuie să căutăm *în noi înșine*…și să vedem *ce legătură* are Evanghelia duminicii cu propria noastră viață…

Adică ce am eu *de-a face* cu demonii…sau cu demonizații? Trec demonii prin viața mea?

Am văzut vreunul? Mi-a făcut vreo „problemă” vreun drac vreodată?

Iar dacă i-am văzut *vorbind* și *lucrând* prin oameni…ce am *simțit*?

Ce am făcut în momentul când *m-au înspăimântat* în somn, pe cale, noaptea sau ziua?

Și cum L-am *simțit* pe Dumnezeu în ecuația asta/ în situația asta concretă de viață?

Pentru că tot ceea ce citim și trăim *teologic* și devin *una* cu noi înseamnă modul *cum ne raportăm* la ce se petrece cu noi.

Așa că predica și comentariul teologic trebuie *să explice* Scriptura și pe Sfinții Părinți ai Bisericii și pe teologii ei în modul acesta *foarte direct*…care să aibă legătură cu noi.

– Adică, există demoni?

– Da! Sunt ființe spirituale…

– Cine i-a creat?

– Dumnezeu! Numai că nu i-a creat *demoni/ potrivnici* Lui, ci *Îngeri plini de slava Lui*.

– Atunci El e *de vină* pentru *relele* pe care ni le fac demonii?

– Nu! Pentru că demonii sunt persoane care *acționează potrivit voii lor*…și sunt *responsabili* pentru ceea ce fac…după cum suntem și noi, oamenii…

Trebuie să ajungem la *concluzii clare*.

Iar concluziile clare ne dau *o imagine simplă* dar *bogată* în profunzimea ei despre *realitățile* discutate.

Tocmai de aceea trebuie *să cunoaștem* și *să trăim*, la nivelul nostru, *realitățile* dogmelor și învățăturilor ortodoxe pentru ca să le putem *expune* cu acuratețe, cu maximă atenție la detalii și pentru a cânta și a ne bucura de aceste detalii în toată ființa noastră.

Și cum *să trăim*, mai concret, *dogma* Prea Sfintei Treimi?

Învățând, mai întâi de toate, cum *au tâlcuit/ comentat/ înțeles* Sfinții Părinți ai

Bisericii Scriptura și cum au dogmatizat-o la Sinoadele Ecumenice.

Și pe baza acestei învățături clare și cu totul ortodoxe, revelate, trăind o viață liturgică și ascetică continuă…învățăm pas cu pas *cum e* Dumnezeul nostru treimic, cum *Se dezvăluie* El în viața noastră, *ce vrea* El de la noi, unde vrea El *să ne îndrepte*.

Și astfel Dumnezeul despre care spun cărțile sfinte ale Ortodoxiei…devine *Dumnezeul nostru*, care *împodobește* ființa noastră, Care e *mereu* cu noi, Care *locuiește* în noi prin slava Sa și ne sfințește continuu.

Pentru că orice *relație* și *experiență de viață duhovnicească* începe cu *întâlnirea cu Dumnezeu* (întâlnire convertitoare/ care ne schimbă/ ne dă viața peste cap) și care ne face *avizi* de orice *a spus* și *a făcut* Dumnezeu *către* și *în* Sfinții Săi și *în viața* întregii creații.

Motiv pentru care *viața ortodoxă* e *întâlnire* și *relație* cu Dumnezeu…și a*profundare continuă* a relației cu El.

Iar în orice predică și întâlnire duhovnicească aprofundăm *detaliile* relației cu Dumnezeu. Ale relației fiecăruia dintre noi cu Dumnezeu…

Așa că slujba și predica Bisericii ne interesează *în mod direct*.

Ne interesează…pentru că de teologia și practica bisericească *se leagă* întreaga noastră sănătate și bucurie duhovnicească de *aici*…și *veșnică*.

Iar dacă vrem *să Îl cunoaștem* pe Dumnezeu…trebuie să apelăm *la toți* Sfinții Lui din veșnicie sau din această viață…care ne pot da *detalii practice* despre ce înseamnă a gândi, a simți, a iubi, a transpira, a munci, a spera cu Dumnezeu.

Adică *sursele de teologie* și *de viață* ale Bisericii sunt imense.

Avem de studiat non-stop!

Și de la orice Sfânt *am porni* cu cunoașterea lui, a teologiei și a vieții lui…trebuie să ajungem, trecând prin toți, la lucrurile *constante*. La lucrurile care *se intersectează* cu voia lui Dumnezeu…și care sunt *proprii* și exigențelor noastre.

Dacă nu ajungem la *a-i armoniza* pe toți Sfinții în mintea și în inima noastră…e semnul că undeva, pe drumul cunoașterii lor, am devenit *prea încrezuți* pentru…sfințenia și frumusețea lor.

Prea încrezuți…și n-am mai putut să le observăm *măreția lor smerită*.

Însă haideți *să prelungim* Evanghelia de azi până în viața noastră…și în societatea postmodernă!

Demonizatul de azi e un exemplu de *izolare* (Lc. 8, 27) și de *agresivitate* (Lc. 9, 29).

Și pentru că demonii îl împingeau *spre pustiu* (Ibidem) el este corelativul unui *excentric ideologizat* al postmodernității.

Un filosof ateu și disprețuitor, care scrie și conferențiază cu mult zel împotriva lui Dumnezeu…un inițiator de nouă biserică, care caută continuu un public pentru enormitățile lui…un artist avid de celebritate…un extremist religios care înțelege credința ca *teroare* și *crimă*…pot să facă tot felul de gesturi *bătătoare la ochi*…prin care să devină *celebri*.

Mediatizați și, în același timp, *periferizați*…

Arătați ca exemple *șocante*, neasimilabile…

Pentru că *gesturile agresive* cât și *publicitarea agresivă* prind la *publicul infantilizat*.

La publicul care vrea să vadă *goliciunea umană*…în suflet și în trup…până la cotele ei cele mai *degradante*.

Nuditatea nu ca *nuditate*…ci ca *desfigurare umană*.

Și fie că vorbim de ideologie, de extremism, de violență, de pornografie, de manipulări genetice, de ură inter-rasială sau de războaie religioase…prin toate acestea ne referim la *exclusivism,* la *inapetența pentru dialog,* la *neasumarea celuilalt.*

Demonizatul nostru acționa *negativ* datorită *manipulării lui* de către…mulți demoni (Lc. 8, 30).

Iar dacă nu *admiți* existența demonilor…cu atât mai mult nu accepți existența *a multe ființe* într-una singură. Locuirea *parazitară* a mai multe ființe spirituale în persoana unui om.

Însă dacă *a-i purta* pe mulți oameni în mintea și în inima ta înseamnă *a păstra* memoria lor și a relației cu ei…a fi *posedat de demoni,* fără să poți opune *prea multă rezistență*, de către multe ființe spirituale rele, ranchiunoase, violente, înseamnă a avea în tine *o junglă fără cuști*.

Și acum credeți că e *fără rost* Evanghelia de azi…când lumea noastră e *în fierbere*, când oamenii nu se mai pot *opri* din *a-și lucra patimile*?

Ne luăm pachetul de țigări fără de care nu putem „trăi". Băutura aia tare și bună, care ne face „prăștie". Drogul ăla care *ne înlocuiește* realitatea dramatică cu himere.

Apelăm la „dragostea" ei vandabilă. Nu prea mai știm *să comunicăm* dar drăcuim „cu mare poftă".

Ne facem *că muncim*. Ne facem că *ne facem treaba*. Ne facem că ne pasă de noi, de familia noastră, de lumea asta, mare și largă…și atât de zgomotoasă în ambițiile ei imunde.

Și toate acestea, pentru că demonii care-l *împingeau* pe demonizatul nostru în pustiu…și care n-au „murit" între timp, ci s-au „specializat" și mai mult în rele…*ne împing* și pe noi spre *a*

ne face de cap, spre *a ne izola*, spre a fi *o povară pentru alții*.

Și e normal ca o societate cu oameni *închiși în sine*, necomunicabili, egoiști, care „își văd numai de interesele lor" să fie considerată o societate de *anonimi* și de *singuratici*.

Iar creștinii ortodocși, care mizează pe *relație*, pe *comuniune* și *comunicare*, pe o viață *deplin introdusă* în viața Bisericii și în relație cu Dumnezeu…trăiesc într-o lume *fără simțul* adevăratei vieți. A vieții îndumnezeitoare.

De aceea, pe lângă problemele noastre, *problemele mântuirii noastre*…sunt și problemele lumii în care trăim. Sunt obstacole *duble*…

Motiv pentru care și *fapta bună* și *viața curată* și *sfințenia* sunt *atât de copleșitoare* când sunt *mediatizate*.

Ce să facem? Să fim *grădinarii* lui Dumnezeu…care plantează câte *o floare*…în fiecare parcelă de pământ pe care o văd.

Adică plantează, peste tot, adevărurile lui Dumnezeu, frumusețea Lui, rugăciunea Lui, dreapta Lui închinare și doxologie…și prin toate acestea *se plămădesc continuu*, în interiorul lor, *oamenii* Împărăției lui Dumnezeu.

Demonii *au intrat* în porci după ce Domnul *le-a îngăduit* [Lc. 8, 32].

Și *îngăduința aceasta pedagogică* a lui Dumnezeu trebuie văzută oricând avem de-a face cu cutremure, cu boli în masă, cu incendii, cu războaie, cu nedreptăți strigătoare la cer…

Pentru că Dumnezeu *le îngăduie*…pentru a redeveni *responsabili*…de tot ceea ce facem…dar și pentru *a limita păcatele* celor care *nu se sinchisesc să facă rău*. Rău, rele de proporții…

Iar *vindecarea de demoni*…înseamnă *venire în sine*.

Înseamnă să fii σωφρονοῦντα [*sofronunta*] [Lc. 8, 35, *cf*. GNT]/ *întreg la minte*.

Iar în viața ortodoxă *întreg la minte* e omul despătimit, e omul curățit de păcate, iluminat și plin de har, care se umple pe fiecare zi de sfințenie…și nu *un absolvent de studii superioare* sau „un intelectual".

Intelectualul *neinițiat*, adică fără cunoaștere și viață teologică, e omul care poate *să acceadă*, în principiu, la înțelegerea *literală* a textelor sfinte dar, în fapt, nu poate trece de acest stadiu literalist, pentru că teologia Bisericii e plină de viață, e *o existență totală*…și nu o reflecție teologică *ruptă* de viața noastră cotidiană.

De aici și multiplele concluzii *fanteziste* despre teologia și viața Bisericii Ortodoxe, pentru că intelectualii *neangajați* în ritmul Bisericii consideră că totul se reduce *la simple constatări*, de pe *mal*…fără să *te arunci* în oceanul de sfințenie și de schimbare ontologică al vieții Bisericii.

Însă viața Bisericii e *dinăuntru*…e din apa harului…e din bucuria postului…e din asceza înțelegerii teologice…e prin împărtășirea euharistică cu Domnul…e rugăciune continuă…e cu tot ce înseamnă *transfigurare*.

Oamenii *nu se liniștesc*, nu se fac *întregi la minte* cu sloganuri, cu rețete non-bisericești, cu moduri de a fi *neconforme* cu rațiunea…ci tocmai printr-o tot mai personalizatoare rațiune/ mod de gândire și de viețuire divino-umană.

Da, omul s-a vindecat, oamenii au fost uimiți…dar cu toată uimirea și spaima lor…au rămas *tot nerecunoscători*. L-au rugat *să plece* pe *Făcătorul de bine* (Lc. 8, 37).

Nu s-au crezut buni pentru *sfințenie*…ci doar pentru *o viață porcească*, adică *nerațională*.

Și observăm de aici că nerecunoștința vine tocmai din *neînțelegerea* binelui ce ți s-a făcut. Sau din *neparticiparea* la binele altora.

Minimalizezi darurile lui Dumnezeu din viața ta…și *nu îți pasă* de bucuriile altora.

Însă *bucuriile noastre* nu pot fi *bucurii* fără *bucuriile lor*!

Bucuriile noastre solipsiste, neîmpărtășite, care nu ne fac *mai oameni*, mai *frumoși* sunt *ridurile* bătrâneții noastre sufletești, sunt dovada a cât de…*triști*…și de *neinteresanți* suntem.

Și asta e întrebarea: cât *de trist* vrei să fii…sau cât *de vesel* aici și în Împărăția lui Dumnezeu?

Vrei să fii *o caricatură „frumoasă”* sau *o frumusețe ascetică*, plină de slava Lui?

Și răspunsul ni-l dăm…în *tăcerea* a ceea ce facem. Amin!

Predică la Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir [26 octombrie 2012]

Iubiții mei[111],

cei care *îi cinstesc* pe Sfinți…cunosc *ce fac* Sfinții pentru oameni. Ce *minuni* fac Sfinții pentru oameni…când oamenii *își deschid* inima către ei. Când li se roagă cu inimă pocăită, plină de durere pentru păcatele lor…dar și ale întregii lumi.

Pentru că atunci când *îți pasă de tine*…începe *să îți pese* și de ceilalți. Iar dacă îți pasă de ceilalți…înțelegi *sensul* pelerinajului: acela de *a ne uni* în jurul unui Sfânt pentru *a ne bucura* împreună cu el…și între noi.

Însă cine nu înțelege *bucuria* pelerinajului…e atent doar la *câți bani* strânge Biserica de la pelerini…la cine s-a mai îmbrâncit…și la câți li s-a făcut rău.

Dar e bine să ți se facă rău…*la Sfinți*…decât să ți se facă rău de atâta băutură…sau de atâta plăcere…

Nevoința de *a veni* și *a te ruga* la Sfinți e una *cuvioasă*, una care te liniștește și te umple de pace…pentru că *venitul rău* ți se putea întâmpla oriunde.

Și acum, la sărăcia noastră, poți muri oriunde…sau oriunde ți se poate face *rău*…chiar dacă te văd sau nu te văd camerele de luat vederi.

Cu alte cuvinte: ce rost are *să mergi* spre Sfinți? Și de ce Sfinții nu au pur și simplu niște „rămășițe pământești" ci *Sfinte Moaște*?

Pentru că venirea spre Sfinți e *învățarea comuniunii*, învățarea lui *a fi împreună*…iar Sfinții nu au niște „cadavre" pe care le sărutăm

[111] Predică scrisă în data de 25 octombrie 2012.

ci niște „comori de har” prin care *mirosim*…Împărăția lui Dumnezeu.

Iar dacă ei sunt *martorii* Împărăției…atunci *marile vedete/ noutăți* ale lumii sunt *Sfinții*…pentru că ei ne vestesc prin viața, cuvintele și Sfintele lor Moaște…*Împărăția lui Dumnezeu/ lumea ce va să vină*.

Pentru că nu căutăm noi *noutatea*? *Altfelul zilnic*? Atunci asta e noutatea: schimbarea zilnică *în bine*. Transfigurarea noastră!

Și dacă vrem să vedem dacă *suntem în bine*…trebuie să fim mereu *cu Sfinții Lui*, să *ne vedem* prin vorbele și viața lor viața noastră…să îi rugăm pe ei *să ne dea lecții de viață*.

Tocmai de aceea un pelerinaj ne face întotdeauna avizi de *a citi* teologie și de *a ne ruga*…și nu de *a căsca*.

Ne *trezește*.

Ne face să fim *atenți*…

Și să înțelegem de ce Sfântul Dimitrie din Tesalonic[112] privește din Icoanele lui spre noi *cu arma în mână*.

Da, el a fost militar…și a fost *străpuns* cu sulițele pentru credința în Hristos Dumnezeu…în primii ani ai secolul al IV-lea d. Hr.

Însă Sfintele Icoane nu ne îndeamnă *la război între națiii*…ci la *un război duhovnicesc*, cu demonii și cu păcatele.

De aceea trezvia, privirea lui *sigură* înspre noi dar plină *de cuviință*…e un îndemn spre *a îndrăzni în Hristos*, spre a îndrăzni *să facem binele* și *să ne bucurăm* dar și *să suferim* pentru binele pe care îl facem.

Pentru că, în mod inevitabil, făcând binele vom stârni *reacții adverse* de la demoni și de la oameni…

Nu însă și de la Sfinții lui Dumnezeu…

---

[112] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Dimitrie_Izvor%C3%A2torul_de_Mir.

Ei ne vor ajuta să înțelegem ceea ce *doar intuim*…să prețuim *calea* spre El…să o vedem *tot mai clar*…

Însă, au dreptate și cei care văd *doar afaceri bisericești* în jurul pelerinajului. După cum și cei care văd doar *mersul* la Sfinți…

Primii văd, în mod preponderent, latura *văzută* a lucrurilor…pe când ultimii, pelerinii, accentuează latura experimentală, *duhovnicească*, a întâlnirii cu Sfinții.

Însă pelerinajele se fac *cu bani*…și Bisericile se întrețin *cu mulți bani*.

Da, dar *nu* numai *cu bani*…ci și *cu mult har* și *cu multe eforturi duhovnicești*…

De aceea trebuie să împletim întotdeauna *văzutul* cu *nevăzutul* la un pelerinaj…cât și în percepția noastră despre Biserică.

Pentru că, dacă *reducem* Biserica la afacerile și păcatele ei nu mai *Îl vedem* pe Dumnezeu lucrând în ea…sau dacă vrem să Îl vedem *doar* pe Dumnezeu lucrând în ea și pe toți Sfinți…nu mai găsim *slujitori* care să fie „atât de Sfinți" pe cât ne trebuie.

Dar adunându-ne la un loc, văzându-ne unii pe alții, ne cunoaștem *bunele* dar și *limitările* noastre…

Pelerinajul și slujba, venitul la conferință sau colocviu, oriunde suntem împreună *revelează* adâncul nostru…dar și *suspinul* nostru.

Pentru că și *neîmplinirea*, păcatul nostru…e *comunitar*, afectează comunitatea…chiar dacă l-am făcut *în ascuns*.

Iar priveliștile acelea *dramatice*…în care…au fost martirizați Sfinții lui Dumnezeu erau tablouri *vii* ale *măreției* umane…dar și ale *josniciei* umane.

Pentru că torționarii și cei avizi de cruzimi *se bucurau*…iar creștinii erau siderați. Erau plini *de durere* pentru ce puteau să facă unii oameni…*semenilor lor*.

De aceea am accentuat faptul că *armele* Sfinților noștri militari nu apar în Sfintele lor Icoane pentru *a îndemna* la vreun „război sfânt" împotriva păgânilor și a ereticilor…ci la unul duhovnicesc: împotriva *propriilor noastre patimi*.

De ce? Pentru că scopul vieții noastre e de *a scoate păcatul*, pornirea *spre rău* din noi și de *a ne umple de iubirea Lui*.

Pentru că semnul de *identificare* al creștinilor nu este doar *râvna pentru Ortodoxie*…prin care vrem *să îi mitraliem* pe alții…ci *râvna care iubește*.

Râvna care *îl iubește teologic* pe celălalt.

Care îl iubește *delicat*.

Care îi arată *în ea însăși* pe Dumnezeu, Care *cheamă*…dar *nu forțează* oamenii spre *a face binele*.

Și de ce *râvna care iubește*, care *îl iubește pe celălalt* cu *iubirea lui Dumnezeu*, e *semnul Ortodoxiei*?

Pentru că *iubirea* e *relație* și *râvna pentru adevăr* trebuie să fie *în relație*…și nu doar *o asumare a unor lucruri scrise*.

Căci dacă ne uităm *cu atenție* la altfel de „credincioși", în istoria trecută și recentă, care i-au omorât, i-au ars, i-au jupuit de vii pe cei care nu avea „râvna lor"…înțelegem ce pericole ne pasc și pe noi…dacă vrem *să îi ortodoxizăm cu forța* pe alții.

Însă *râvna reală*, teologia reală e aceea care *nu face binele cu forța*…chiar dacă are *binele care te sfințește*.

E cea care *acceptă* capacitatea celuilalt de a înțelege, de crea, de a se ruga, de a posti…și care *îl sprijină cu iubire* spre o tot mai mare înțelegere.

Acesta fiind motivul pentru care *am pledat* și *voi pleda* pentru *delicatețe* în relații, pentru *cunoaștere continuă* a credinței noastre dar și *a neputințelor noastre*, pe *comunicare* și *respect reciproc*, pe *asumarea a ceea ce ești*.

Fără acestea toate suntem niște *ortodocși aroganți* și *autosuficienți*, care nu au timp *de detalii*…tocmai pentru că nu sunt *oameni ai detaliilor*.

Însă sfințenia e formată *din detalii*…

Din momente fără de care nu poți merge *mai departe*…ci te întorci *ca racul*…

Și în momentele *de cumpănă*, în momentele când trebuie *să alegi*…ai nevoie de *ajutor*, de luminare, de sprijin…și din partea Sfinților…dar și din partea slujitorilor Bisericii.

Ai nevoie de cuvântul și de fapta venite la…momentul potrivit.

De aceea în pelerinajele, în orele noastre de citire și de rugăciune, în odihna noastră…nu trebuie să uităm că ne pregătim pentru *a da răspunsuri*…și pentru noi…și pentru confrații noștri.

Iar Sfântul Dimitrie din Tesalonic, care *izvorăște mir* dar și *multe minuni* și *întrajutorări* a dat și dă *răspunsuri* pentru noi…pentru că *și-a asumat* viața și veșnicia cu Dumnezeu.

Fapt pentru care suntem îndemnați să luăm *foarte în serios* viața și relațiile noastre…pentru că ele trebuie să fie răspunsuri *clare*, fără echivocuri, pentru veșnicie.

Pentru că el luând *în serios* grija pentru alții și *purtând/ răbdând chinuri* pentru Stăpânul Bisericii a devenit „mare apărător întru primejdii”, după cum spune troparul său.

Mai ales în *cutremurele înfricoșătoare* de pământ…dar și *în cele sufletești*…

Pentru că *a ieși biruitori* în luptele noastre interioare e tot la fel *de important* ca și *pacea lumii*.

Căci doar atunci când ești *împlinit* și *plin de har*…pacea lumii e o bucurie peste bucuria din tine. Dar când ești *asediat* și înăuntru și în afara ta…viața e *un chin*.

Iar noi venim cu chinurile noastre la Sfinți, ca la niște *prieteni*, și vedem cât *de folositori* sunt pentru noi!

Ce doctori, ce psihologi, ce prieteni, ce povățuitori de nota *o mie* sunt Sfinții.

Dar numai atunci când *renunțăm la buna părere* despre noi, la orgoliu, la superbie, la vanitățile de tot felul…și ne umplem de *bunătatea* și de *frumusețea* Sfinților.

Iar de Sfinții lui Dumnezeu și de Sfintele lor Moaște și Icoane trebuie să ne atingem mai întâi *cu sufletul*, prin rugăciune…pentru ca să simțim apoi…și *prin trupul* nostru bucuria *întâlnirii* cu ei.

Și Dumnezeu să ne dea tuturor *să ne întâlnim* cu Sfinții Lui…și *să învățăm* de la ei, de la toți, cum *să Îl cinstim* pe Dumnezeu Cel în Treime închinat și slăvit, pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh Dumnezeu, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Preacuviosului Dimitrie Basarabov [27 octombrie 2012]

Iubiții mei[113],

mă jignește creștinul și, cu atât mai mult, teologul, care ia lucrurile *minore* sau *slabe* de la Sfinți drept *exemplu de urmat* pentru viața lui. Sau, și mai grav, cel care *își găsește scuze* pentru păcatele lui…prin aceea că și unii Sfinți au avut *greșelile* lor.

Însă, dacă vrei *să înveți* de la Sfinți sau dacă vrei să îi iei *de exemplu*…ia-i în acele lucruri cu care *te întrec enorm de mult*…și prin

[113] Predică scrisă în data de 26 octombrie 2012.

care te fac și pe tine *ager*/ mereu *preocupat* spre *mai mult*.

Adică nu trebuie să îl luăm pe Sfântul Dimitrie Basarabov drept paradigmă pentru *a nu face studii*…pentru că el era *văcarul satului*…ci să îl luăm paradigmă *de asceză* și *de încredere* în Dumnezeu…și *de delicatețe* față de făpturile lui Dumnezeu…încât și-a pedepsit trei ani de zile piciorul cu care *a omorât* păsările.

Cu siguranță, el nu e *teolog* ca Sfântul Atanasie cel Mare sau ca Sfântul Fotie cel Mare…dar e Sfânt pentru *smerenia* lui, pentru *cuviința* lui, pentru *iubirea* lui de Dumnezeu și de oameni.

Și Dumnezeu așa *Își iubește* Sfinții: după *măsura lor*…și nu după *una standard*!

De aceea am tot zis și o să o repet până *intră* în toate urechile și inimile: Nu-i *separați* pe Sfinți sau nu căutați ca toți să fie *la fel*! Nu căutați să îi cunoașteți și să îi iubiți *doar pe unii*…ci puneți-i pe toți în inima dumneavoastră pentru că numai *împreună*, numai *ucenicind* la toți…învățați să fiți *diversificați interior*…adică *personali*!

Pentru că Sfântul Dimitrie de ieri, din Tesalonic, e *altcineva* decât cel de azi: Preacuvios Părinte, adică *monah*…slujind și în lume și la mănăstire ca *păstor de vite*.

E un altul și după *viață* și după *loc* și după *secol* și după *intensitatea trăirii*.

Însă tocmai pentru că e *altul*…pentru că Sfinții sunt *diferiți*…trebuie să le înțelegem *unicitatea lor*…și *pe a noastră*.

Și să luăm de la fiecare ceea ce *ne împodobește* ființa…și nu ceea ce *ne umflă* orgoliul.

Iar ceea ce ne *împodobește* ontologic e *teologia* și *experiența duhovnicească*. Pentru că cercetând/ examinând *cu atenție*, cu finețe de conștiință viețile și teologiile lor…ne umplem de bogăția lor de har și de sinceritate.

Dar numai dacă îi vedem pe toți *împreună*…și dacă ne pregătim *împreună*…de *împreuna locuire* cu Sfinții.

La o primă vedere pare foarte „orgolioasă”, „elitistă” rugăciunea Bisericii…aceea prin care ne dorește tuturor să ne…*bucurăm*, pentru veșnicie, *împreună* cu Sfinții.

Însă dacă nu ne bucurăm *cu Sfinții*…ne întristăm *cu demonii*…

Adică altă soluție nu e decât *să ne sfințim viața*.

Dar pentru că *sfințirea vieții* nu e cunoscută în parametrii ei *normali*…mulți își fac tot felul *de complexe* față de sfințenie.

Însă sfințenia e *simplă* și *la vedere*…așa cum mergem la Sfântul Dimitrie Basarabov la Sfintele Moaște.

Fiecare vine *cu cine este* și *cu ce face* toată ziua…

Vine, se roagă, se atinge de racla lui, de Sfintele lui Moaște…și pleacă cu starea pentru care *s-a pregătit*…

Adică fiecare *înțelege* și *simte* și *trăiește duhovnicește* pe cât e dispus *să accepte* și *să se schimbe*…

Și dacă vine dispus *să se schimbe*…Sfântul Dimitrie Basarabov îl luminează spre *sensul* lui…spre *deschiderea* lui…spre *a-și duce până la capăt* gândul.

Spre exemplu a venit cineva și s-a închinat lui…și avea pe sufletul lui *un păcat*. Când s-a atins de Sfintele lui Moaște a înțeles *cât de grav* e acel păcat și a cerut imediat să se spovedească…pentru *a-l mărturisi*.

Însă minunea s-a petrecut în sensul credinței lui, a deschiderii lui interioare.

La fel s-au petrecut lucrurile și cu demonizați și cu oameni cu boli grele: s-au vindecat, prin mijlocirea lui către Domnul, pe măsura *așteptărilor* credinței lor.

Adică toate țin *de gradul nostru* de credință, de cultură, de deschidere spre Dumnezeu și spre mijlocirile Sfinților Săi.

Și la fel se petrec și minunile: *pe măsura înțelegerii* celor ce le trăiesc.

Pentru că minunile lui Dumnezeu sunt tocmai pentru ca *să le înțelegi* și *să te schimbi* după ele…și nu *să întreacă cu totul* puterea ta de înțelegere.

De aceea am început prin a spune că *mă jignesc* cei care iau păcatele/ greșelile Sfinților drept motiv ca să fie și ei *netrebnici*. Sau cei care *se bucură* că găsesc *erori* și la Sfinți…

Pentru că Sfinții nu s-au *întrecut* între ei…ci s-au *întrecut* cu propria lor rezistență, cu propria lor oboseală, cu propria lor suferință.

Iar pentru mine toți sunt *uluitori* prin asceza lor, prin erudiția lor, prin nădejdea lor, prin bunul lor simț, prin omenia lor, prin iertarea lor…încât nu am *cuvinte de bucurie* pentru câte învăț, mereu, zilnic, de la Sfinți…

Lucruri de *nuanță*, lucruri de *echilibru*, un simț profund pentru bine, frumos, smerit, echidistant…

…Da, Sfântul Dimitrie Basarabov, ale cărui Moaște străluceau *ca lumina* în apa Lomului…strălucește și azi în inima noastră…prin bucuria pe care *ne-o dăruie* în rugăciune!

Dar el nu ne învață să fim *neșcoliți*…dacă el a fost *văcar!*…

Ci el ne învață să fim *foarte instruiți*…dacă Dumnezeu ne-a dat *darul sănătății*, al *puterii de muncă*, al *minții cugetătoare*.

Și, în același timp, ne arată că și animalele pe care le creștem și pământul pe care îl cultivăm necesită *multă știință* și *multă dăruire*.

Fiindcă numai o privire *prostuță* asupra lucrurilor ne conduce la faptul de *a minimaliza*

anumite științe sau preocupări umane…care, de fapt, sunt *fundamentale*.

Nu ne place un lapte bun, o pâine bună, o haină serioasă pe noi? Ba da! Atunci acelea sunt produse de niște oameni…în aparență *umili*…dar atât *de necesari* pentru toți.

Pentru că și gunoiul trebuie strâns de cineva…și lucrurile mizere trebuie făcute de cineva…și cei care le fac merită *tot respectul nostru*.

…Da, e adevărat, e *o lecție dură* pentru noi…ca să venim cu miile la un om…care a murit singur…neîngropat!

E *o lecție dură*…și *neapărată*…să vedem cum nu se *învecheşte* sfințenia.

Însă, totodată, să vedem cum *se învecheşte* moda…falsa *noutate*…apariția *fulminantă*…cum dispar cei care erau „de neînlocuit” pentru secolul lor.

Da, și noi vom fi *uitați*!

Vom fi uitați dacă *mizăm* pe…faptul că „nimeni nu își dă seama cât de *șarlatani* suntem”.

Minciuna *se evaporează* repede…la fel și *mirobolantele* păreri despre noi înșine.

Rămâne numai cel care e *unit intim/ființial* cu Dumnezeu prin slava Sa. Care e plin *de har*…și care lasă în urmă *parfum de nemurire*…

Rămâne *omul teologic*, cel care e *plin* de slava lui Dumnezeu și *vede toate* prin slava Lui.

Însă până acolo, până la a fi *locașuri ale Stăpânului*, trebuie *să nu excludem* niciun ajutor din partea cuiva, nicio luminare, nicio sugestie, pentru că numai astfel vom fi tot mai *încăpători*…

Nu, nu s-a terminat *predica* despre Sfântul Dimitrie Basarabov!

Fiecare dintre dumneavoastră, care *v-ați închinat lui* și *i-ați cerut ajutorul*, puteți *da*

mărturie despre schimbările din viața dumneavoastră *produse de către el*.

M-am umplut de *bucuria lui duhovnicească* dar și de *severitatea lui împotriva păcatului*.

Am *admirat* cuviința celor care vin să se închine și nădejdea lor în el…

I-am văzut pe cei demonizați cum *zbiară* lângă Moaștele lui…și am ascultat slujbe și predici *înălțătoare* la pomenirile lui de peste an.

Asta înseamnă că sunt *martorul direct* al *vieții lui de după moarte*, ca și mulți dintre dumneavoastră, care îl simte *viu* și *autentic* în Biserica lui Dumnezeu.

De aceea trebuie să îi percepem *la timpul prezent* pe Sfinții tuturor secolelor…pentru că au enorm de multe lucruri *să ne spună*.

Și să nu credem că *i-am epuizat* dacă i-am citit…recitit…re-recitit…pentru că și noi am devenit *alții* în urma *contactului* și a *prieteniei* cu ei.

Așadar să ne bucurăm *de praznic*!

Să învățăm *esența* praznicului: *comunicarea* și *comuniunea* cu Sfinții la timpul prezent!

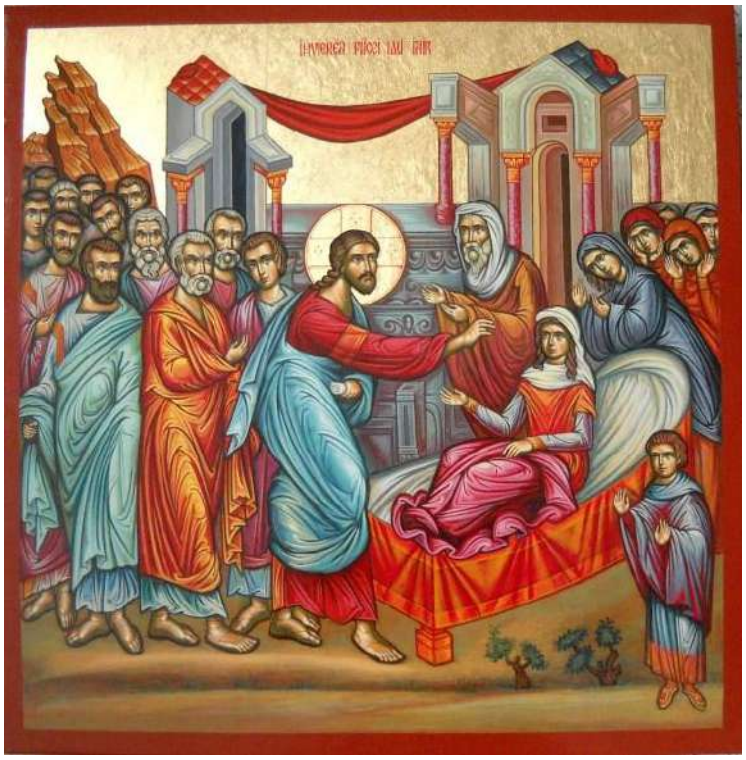
Să le vorbim *despre noi*…și să îi lăsăm *să ne spună* ce cred și ce vor de la noi.

Și ne vor spune *cu siguranță*!

Numai că, în principal, ne vor spune despre *aventura schimbării interioare*…despre cine trebuie *să devenim noi*…dacă *i-am întâlnit pe ei*.

Și trebuie să fim gata, mereu, *de drum*…de *un nou drum*…în compania lor…pentru că ei ne duc *departe*…de cei care *am fost până acum*. Amin!

Predică la Duminica a 24-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[114],

pentru ca *să crezi* în înviere, adică *să aștepți*…învierea morților…trebuie *să experiezi* viața veșnică.

Și viața veșnică pe care trebuie *să o simți* e *harul/ slava/ lumina* lui Dumnezeu…care te face *să vezi*, prin tăria și curăția ei, prin perspectiva cu totul nouă și mai presus de lume pe care ți-o aduce în tine…că viața veșnică e *deja o realitate*…că ea *există deja*…și că trebuie numai să se producă *inundarea* lumii create de slava/ veșnicia lui Dumnezeu…la *înnoirea* creației, pentru ca ea să devină *o evidență* pentru întreaga existență.

Adică noi nu așteptăm evenimente eshatologice *demolatoare* ale lumii…ci *transfiguratoare*.

[114] Predică scrisă în data de 27 octombrie 2012.

Dacă îți faci buncăr subpământean…dacă pleci cu racheta în spațiu…când va veni Domnul *întru slava Sa* nu poți *scăpa* de această *a doua venire a Lui*…pentru că ea *va transfigura* întreaga creație…nu numai pământul.

Aceasta e diferența fundamentală între *apocaliptismul disolutiv*, unde totul se dărâmă, piere, se distruge…predicat de eterodocși și perspectiva *transfiguratoare* la nivel cosmic a Ortodoxiei…unde *cerul nou* și *pământul nou* [Apoc. 21, 1] înseamnă *umplerea/ transfigurarea lor* de către slava lui Dumnezeu, *înfrumusețarea* și *transparentizarea lor duhovnicească*, prin revelarea valențelor imense, interioare, ale creației și nu *distrugerea* tuturor planetelor și *înlocuirea* lor cu altele neexistente până atunci.

Căci a 11-a anatemă împotriva lui Origen, introdusă de noi în *Traduceri patristice*[115], vol. 1, p. 61, are următorul conținut: „Dacă cineva va zice, că Judecata viitoare înseamnă *distrugerea* trupului şi că sfârşitul istoriei va fi unul *de stare* (fisis) imaterială şi că, după aceea, *nu va mai fi materie deloc,* ci numai *spirit* (nous): să fie *anatema*".

Adică noi nu propovăduim o veșnicie *a sufletelor umane*, unde numai sufletele *se bucură* în Rai sau *se chinuie* în Iad…ci *a oamenilor transfigurați* de a doua venire întru slavă a Domnului Hristos…dar care fiecare va avea *conținutul interior* și *identitatea lor pământească*.

Vor fi cu toții *transfigurați*, în sensul că și Sfinții și păcătoșii vor fi *nemuritori* și cu suflete și trupuri făcute *apte* de viața veșnică…însă nu vor fi toți *egalizați*…ci fiecare va avea conținutul interior pe care *și l-a acumulat* în viața pământească și care *a atins cote* din ce în ce mai mari în veșnicie.

Acesta e motivul pentru care Biserica exclude *reîntruparea* și mizează pe *importanța*

[115] Cartea poate fi downloadată de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/19/traduceri-patristice-vol-1-2009/.

capitală a vieții pământești pentru viața veșnică…pentru că aici, în Biserică, *ne construim* pentru veșnicie.

Și de aceea e atât de importantă curățirea noastră de patimi și umplerea noastră continuă de har…pentru că aceasta e *ambianța* vieții veșnice: trăirea *în slava* lui Dumnezeu.

Din acest motiv înțelegeți de ce *experiența* slavei lui Dumnezeu prin Sfintele Taine, prin rugăciune, prin atingerea de Sfintele Icoane și Sfintele Moaște, prin toată viața bisericească trebuie să fie *cotidianitatea noastră*. Dorința noastră de zi cu zi.

Pentru că în Biserică și prin continua noastră transfigurare experiem/ trăim…*în avans* sau, mai degrabă, *ne pregătim* pentru o astfel de viață duhovnicească *continuă*…unde numai trăirea contemplativă e *întregul conținut* al vieții umane.

Și am făcut acest *preambul* pentru ca să aibă *sens* relația dintre *vindecarea* femeii și *învierea* fiicei lui Iairos.

De ce Domnul a vorbit despre *putere/* δύναμιν[*dinamin*] [Lc. 8, 46, *cf.* GNT], cu referire la *vindecare*…dar la înviere a vorbit despre *mântuire* [Lc. 8, 50, *cf.* Ibidem]?

Pentru că *vindecarea* e resimțită întotdeauna ca *intrare* a puterii lui Dumnezeu în tine. Sau ca acțiune puternică/ dumnezeiască în viața ta.

Și cel care s-a vindecat de o boală *în mod minunat* poate *să confirme* acest lucru: faptul că *a simțit* mâna/ puterea/ lucrarea lui Dumnezeu în ființa lui…ca pe *o putere de viață* și *de bucurie*.

Pentru că *sănătatea reală*, duhovnicească, e plină *de bucurie*, de exaltare dumnezeiască și nu de marasm, de față tristă, taciturnă.

Însă învierea din morți e *mântuire/ eliberare de moarte* adică eliberare de *separarea* dintre trup și suflet pe care o aduce moartea. Și, mai mult decât atât, e *umplere de viață*, de nemurire *învierea din morți* pentru că e

transfigurare a sufletului și a trupului la parametri noi de viață.

Numai că, dacă pentru Sfinți învierea din morți înseamnă *transfigurare preafrumoasă* a persoanei lor, ei fiind plini de slava lui Dumnezeu, datorită vieții lor continue cu Dumnezeu…pentru cei păcătoși *învierea finală/ de obște/ a tuturor* înseamnă *o înveșnicire a urâțeniei interioare* a persoanei lor.

Adică vor cunoaște cu vârf și îndesat *consecințele veșnice* ale faptelor lor din viața pământească și vor avea *o conștiință vie* a ceea ce sunt: niște persoane care *și-au ratat scopul* existenței, adică *îndumnezeirea/ sfințirea* lor.

Și observăm de aici cât de mult *respectă* Dumnezeu *voința* persoanelor create de El…

Faptul că El nu ne-a „obligat" să fim *Sfinți*, dacă noi nu am vrut *să ne sfințim* viața, și *nu distruge* voința și dorința noastră nici în veșnicie…

Pentru că Iadul este *creația alegerii* celor care se împotrivesc lui Dumnezeu. Fie ei *demoni* sau *oameni*…

Așa că *ironiile* la adresa veșniciei sunt pe *măsura* neștiinței. La fel și *indiferența* față de veșnicie…

Însă Domnul, Cel care cunoaște *scurtimea* morții…că ea e *somn* al trupului (v. 52) și că sufletul e viu, *a întors* duhul/ sufletul ei în trup (v. 55).

Și pe noi, pe toți, sufletele noastre *vii* și *conștiente* după moarte…le va întoarce *Dumnezeu* în trup, în trupurile noastre transfigurate…noi înviind din morți cu *conștiința de sine* pe care *ne-o păstrăm* după moarte și pe care *ne-o îmbogățim continuu*.

De aceea importanța de a pune *început bun/ durabil/ transfigurator* vieții noastre duhovnicești: pentru că *creșterea* în sfințenie, în cunoaștere, în experiență e fără final.

Noi vom cunoaște continuu, vom iubi continuu, vom afla continuu din descoperirile lui Dumnezeu în viața noastră…de aceea viața noastră de aici și din veșnicie e *o noutate continuă*, o stare plină de bucurie și de înțelegere, de fericire dumnezeiască.

Iar dacă aici *nu ne plictisim* când citim, când studiem, când ne rugăm, când descoperim noi și noi *nuanțe* ale existenței și ale voii lui Dumnezeu, cum ne-am putea *plictisi* când ritmul dumnezeiesc *al noutății transfiguratoare*, la nivel ontologic, va fi *și mai intens* și *mai bulversant* în veșnicie?

Dar Evanghelia de azi [Lc. 8, 41-56] ne vorbește la modul profund nu numai despre *potențele uluitoare* ale sufletului ci și despre cele *ale trupului*.

Pentru că atâta timp cât trupul *resimte* puterea lui Dumnezeu ca putere de viață și de sfințire…atunci poate să se *transfigureze continuu*, datorită ei, fără *să se desființeze*.

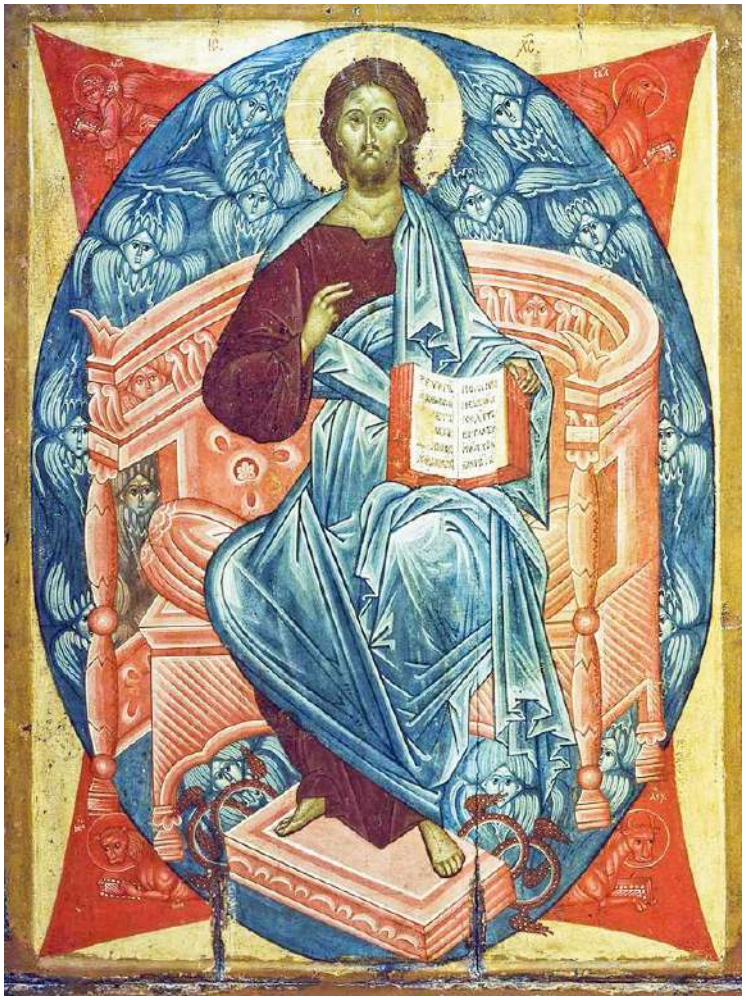
Așadar, experiența eclesială e cea care *ne certifică* existența veșniciei dar ne și dă *accesul* la veșnicie.

Acces la veșnicie care înseamnă *experiere* a harului dumnezeiesc prin toate Tainele și slujbele Bisericii și prin tot ceea ce înseamnă *viață ascetică* și *mistică* a creștinului ortodox.

Iar fără ea, fără această *certitudine* adusă de harul lui Dumnezeu, nu putem *aștepta* în mod real veșnicia…pentru că nu avem nicio *garanție* a ei.

Dar dacă ne lăsăm *pătrunși* de puterea slavei lui Dumnezeu, prin împlinirea poruncilor Lui, înțelegem că toată existența *se susține* pe puterea și slava Prea Sfintei Treimi și că Dumnezeul nostru treimic e Cel ce va fi *totul* în toți, adică *viața* și *bucuria noastră veșnică*. Amin!

Predică la *ziua de naştere* [31 octombrie 2012]

Iubiții mei[116],

naşterea e *un dar imens*…

Un dar *de la Dumnezeu* şi *de la părinți*.

Pentru că omul e *bucuri*a la care Dumnezeu *conlucrează* împreună cu oamenii.

Și chiar dacă astăzi, datorită mentalității seculare, *zămislirea*, *viața intrauterină* și *naşterea* unui copil sunt văzute ca apanajul *voinței* părinților sau exclusiv *al mamei* (ca și când s-ar naște copiii *doar* de către mamă), din

[116] Predică scrisă în data de 30 octombrie 2012.

perspectivă eclesială naşterea e *darul lui Dumnezeu*.

Pentru că El are *primul cuvânt de spus* în materie de *naştere*…de *dăruire a vieţii*.

Da, Dumnezeu *nu înlocuieşte*…iubirea părinţilor…

Dar El e Cel care *creează* sufletul pentru fiecare om în parte, din *prima clipă* a zămislirii…pentru că sufletul e cel care *îşi creează trupul* pe măsura sa.

Şi *crearea* sufletului de către Dumnezeu…şi modul în care sufletul *coexistă* cu trupul…şi modul cum sufletul e *viaţa* trupului…şi cum şi trupul e *plin de raţiune* şi de capacitatea de *a fi personalizat*…formează *taina* vieţii umane.

Pentru că fiecare suflet e *unic*…ca şi trupul pe care *şi-l formează* şi *îl susţine*.

Şi sufletul *nu preexistă* trupului şi nici nu e *posterior* formării trupului. Pentru că în ambele cazuri *se anulează* legătura ontologică, tainică, a constituţiei umane unice.

Ne naştem *unde* vrea Dumnezeu şi unde sunt şi părinţii noştri…

Nu noi *ne alegem* părinţii, nici ţara, nici limba, nici locul şi nici timpul când ne naştem.

Însă *oriunde* ne-am naşte şi *oricând* ne-am naşte depinde *de noi* ceea ce facem, în mod principal…chiar dacă sunt mulţi cei care *ne ajută*.

Şi ceea ce *facem*…se observă…

Mai devreme sau mai târziu lucrurile devin *explicite*…

Nu neapărat *în adâncul lor*…ci prin ceea ce iese *în evidenţă* persoana noastră.

Însă viaţa duhovnicească şi cea intelectuală sunt ceea ce *atrage* pe oameni în mod special. Pentru că oamenii, în general, sunt *uimiţi* de o puternică personalitate, de fapte colosale, de ceea ce *impresionează*.

Dar în măsura în care *impresionezi*…în aceeași măsură se și creează *o distanță* între alții și…tine.

Și astăzi, la aproape 6 ani de online, mărturisesc că am *un gust amar* în ceea ce privește *comunicarea* între ceilalți…și mine…

Pentru că, pe măsură ce am devenit *tot mai explicit*…și *tot mai generos* cu alții, prin aceea că *ne-am dăruit* cărțile la nivel online și am scris și editat peste 10.000 de articole…pe atât *a scăzut* feedbackul real. Adică *comentatorii/ dialogicii*…

Da, *ratingul zilnic* e situat în jurul *a 10.000 de accesări*.

Nu vine pe TPA „necunoscutul”…ci *oameni reali*, de peste tot din lume.

Însă ce au înțeles acești „oameni reali”…pe măsură ce eu am fost *tot mai explicit*?

I-am *jignit* prin generozitate?! Prin *munca zilnică*?!! Prin *gratuitate*?!!!

Au considerat că *nu ne interesează* opinia lor…deși noi *ne adresăm* lor?

Cu alte cuvinte, *naşterea* înseamnă *venire în viață*, intrare în istorie, viața în societate…iar în societate lumea *discută*. Cu atât mai mult *în Biserică*…credincioșii trebuie *să discute*!

Și fiecare trebuie *să discutăm* la nivelul nostru, asumându-ne *cine suntem* și *ceea ce facem*…dar *să discutăm*!

Iar onlineul pe care îl creăm este pentru noi *un mod de dezvăluire/ de arătare/ de revelare* a persoanei.

Nu *ostentativ*…ci *creativ*!

Pentru că mă interesează *să stârnesc* pe omul, pe creștinul din dumneavoastră…pe care vreau să îl văd *vorbind*, împărtășind altora din *experiența* sa, din *comoara* inimii lui.

E atât *de greu* să fim *noi înșine*?

Păi atunci cum vorbim de *relație* cu Dumnezeu…când nu știm să avem *relații reale* cu semenii? Mai ales cu cei care *ni se deschid*…

Pentru că *dialogul* e *poarta deschisă* spre inima celui care *îl inițiază*…

Și dacă nu vrei *să îl cunoşti* pe cel ce ți se deschide…înseamnă că nu vrei *să te înțelegi*.

Și dacă nu vrei *să te înțelegi* înseamnă că *te ignori*…și, în primul rând, *ignori* darul lui Dumnezeu, care eşti *tu*.

Dintotdeauna am trăit *cunoaşterea* celuilalt ca pe *o bucurie*…chiar dacă, de multe ori, bucuria a fost…*și amară*.

Nu omul, în sine, ceea ce mi-a spus *prin adâncul lui* m-a întristat…ci *gestionarea* relației de către el. Sau lipsa *de măiestrie* în *a uda* și *a creşte* relațiile…

Iar aici, când ai *sechele* din familie, de educație și de comportament…dai *cu barda* foarte repede în tot ceea ce înseamnă *floare* a relației.

Graba, nesimțirea, orgoliul, interesele mărunte, prostia…*omoară* relațiile chiar dacă avem…*fond bun*, din destul, în noi înșine.

Însă atunci când privim oamenii ca *taine*, ca *teritorii* de cunoaştere și de experiență, ca *locaşuri ale harului* lui Dumnezeu…relația înseamnă *binecuvântare* şi *revelare*.

E *o mare binecuvântare* să cunoşti, în adânc, oamenii…pentru că trăieşti *o revelare* continuă *de sine* şi *de alții*, care îți aduc *o libertate duhovnicească* din ce în ce mai mare.

Da, oamenii *contează*…

Contează cine *ți-a punctat* viața la modul *abisal*!

Contează cât *de recunoscător* ai ajuns…și cât *de simplu*…și cât *de vertical*…și cât *de generos*…

Pentru că, în mod bucuros, contează cât *adevăr* și câtă *recunoaştere de sine* și câtă *mulțumire ai* din tot ceea ce faci.

Iar dacă eşti *plin de pace*, de înțelegere, de recunoștință, de umilință…înțelegi că tot ceea ce ai e *de la Dumnezeu* și că mulți, foarte mulți, și-au dat *osteneala* pentru tine.

Pentru ce *ești*, pentru ce *ai*, pentru cel care *ai ajuns*…

Așadar, vă mulțumesc pentru *prezența* dumneavoastră alături de noi…dar nu ne satură *tăcerea* dumneavoastră!

Asumarea vieții și a conștiinței dumneavoastră ne-ar bucura…pentru că atunci am vorbi de la *conştiinţă* la *conştiinţă*.

Dumnezeu să ne binecuvinteze pe toți cu marea Sa iubire de oameni, El, Dumnezeul nostru Cel închinat în trei persoane, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh Dumnezeu, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 22-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[117],

mai ales acum, în aceste zile *de sărăcie*, ortodoxul *sensibil* la durerile altora…își pune problema că nu e *prea milostiv*…

Că nu dă *prea mult* și altora…

Adică cum să facă…*să rupă* din ce are…și *să dea* și altora…dar să-i mai *rămână* și lui?…Sau cum să dea altora…fără să *își afecteze* familia și statutul lor social?

Trebuie să dăm altora…până și noi devenim *săraci*?

Cu alte cuvinte: ce înseamnă *să dai*…să fii *milostiv*…și *ca cine* să fii milostiv?

Din Mt. 5, 48 rezultă că trebuie să fim τέλειοι [*telii*]/ *desăvârșiți* [*cf.* GNT] *ca* Dumnezeu. Paradigma/ exemplul nostru deci e *Dumnezeu*…

Dar noi nu putem fi *milostivi* ca Dumnezeu…pentru că noi avem *puține lucruri*…și pe toate *primite* de la El!

---

[117] Predică scrisă în data de 1 noiembrie 2012.

În ce *sens* atunci trebuie să fim milostivi *ca* Dumnezeu?

În sens *intensiv*…și nu *extensiv*. În sensul *deschiderii iubitoare* față de oameni.

Pentru că milostenia nu constă în *cât dai*…ci în *cum dai*. Cu ce *stare interioară*…

Motiv pentru care Domnul a lăudat *milostenia* văduvei [Mc. 12, 43-44], care a dat „*din sărăcia* ei [ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς / ec tis isteriseos aftis] toate câte avea [πάντα ὅσα εἶχεν/ panta osa ihen]" [Mc. 12, 44, *cf*. GNT].

Câte avea *în plus*…

Cu alte cuvinte, milostenia e *ce te îndeamnă inima să faci* pentru altul. Dar nu orice *inimă*…ci inima pe care a curățit-o, a îndreptat-o, a sfințit-o Dumnezeu.

Căci de aceea Domnul ne vorbește despre milostenie ca despre *un act teologic*, ca despre un act *relațional*, care vine *din relația* cu El.

Și cum altfel am putea să fim *desăvârșiți* ca El în milostivire, în atenție, în smerenie, în iubire, în credincioșie dacă El *nu ne-ar învăța* toate aceste lucruri?

Însă cine să ne învețe toate acestea…când Iisus nu mai e *pe pământ*…și nu mai stă *de vorbă* cu oamenii, așa, cum a stat *de vorbă* în Evanghelii?

Și atunci cum, Dumnezeul treimic Cel plin de slavă, stă *de capul nostru* ca să ne învețe *viețuirea evanghelică*?

Simțim noi prezența Lui *în viața noastră*, în adâncul ființei noastre?

Însă acest subiect, pentru mulți ortodocși, e unul *tabu*.

Pentru că ei cred că *milostenie* înseamnă *să dai ceva* de mâncare, de băut, o carte, o cămașă cuiva…de pomană…și acest lucru nu trebuie *să te învețe* nimeni…mai cu seamă…*Dumnezeu*.

Adică *stă* Dumnezeu cu tot muritorul să facă…*lecții de milostivire*?

Răspunsul surprinzător: *Da*!

Sfinții lui Dumnezeu sunt *învățați* de El, prin vedenii, iluminări și simțiri mistice/ duhovnicești cum *să înțeleagă* dogmele, cum să se roage, cum să slujească, cum să facă milostenie, cum să acționeze în toate momentele vieții lor.

Ei nu presupun că *știu*…până ce nu sunt *învățați* de El.

Însă cum ortodoxul *de rând* crede că mersul la Biserică, 5 lumânări, un pomelnic, o colivă și ciocnitul ouălor…e toată „viața ortodoxă”…nici prin cap nu-i trece că trebuie să se lase dăscălit/ învățat de Dumnezeu.

El știe „de la părinți”…el „află”…el „cunoaște”…face lucruri „paralel” cu Dumnezeu…fără *să îl intereseze* faptul dacă lui Dumnezeu „Îi cam place ceva” din viața și faptele lui…

Însă Dumnezeu, pe cei care-L *întrebă de vorbă* la modul serios…îi învață ce e *milostenia*!

Și nu le spune, pisălogește: „dă-i Mitii 5 lei și lui Gheorghe o sticlă de vin de pomană”…ci îi învață, dumnezeiește, cum să fie milostivi *cu toată creația*…

Adică nu doar cu cei bolnavi, orbi, șchiopi, accidentați, sărmani…nu doar *cu oamenii*…ci *cu toată existența*.

Și cel pe care *îl învață* Dumnezeu *milostivirea*…atunci acela știe să fie *sensibil*/ atent/ plin de conștiință/ de pătrundere duhovnicească și cu omul și cu cartea și cu versul și cu frunza și cu gărgărița și cu pădurea și cu orice creație…pentru că e plin *de milostivirea* lui Dumnezeu, Care nu-i împarte pe oameni în *Sfinți* și *păcătoși*, în *mântuiți* și *nemântuiți* [Mt. 5, 45]…ci le dă tuturor același *credit*, aceeași *dragoste*, aceeași *atenție*.

Dacă aș avea *mulți bani*…aș face *cadouri multe*…și, mai ales, *surprinzătoare*…

Pentru că îmi place *să bucur* oamenii, să îi fac să se simtă *bine*…

Însă darurile mele nu ar fi deloc *milă/ milostivire/ milă dumnezeiască*…ci doar *bucuria mea*…dacă eu nu le dau lor *daruri* din *iubirea lui Dumnezeu pentru oameni*.

Dar chiar dacă eu nu aș avea *niciun ban*…și *niciun lucru* să dau unor oameni…dacă le dau *rugăciunea mea*, *încrederea* mea în ei, dacă *dialoghez* cu ei, dacă îi fac *să se simtă apreciați* de un preot al lui Dumnezeu…atunci ei vor pleca *plini* de mila Lui, de *milostivirea* Lui, pentru că vor simți *bucuria mea* în ei.

Bucuria *mea*…care e bucuria *Lui*.

Pentru că mulți *nu au nevoie* de bani, nici de lucruri, nici de cărți, nici de darurile mele…ci de oameni care *să le confirme faptul* că *duhovnicia* și *sfințenia* nu au murit de pe pământ.

Că mai există oameni, cu toate păcatele lor, care *doresc* lucrurile drepte, frumoase, cuvioase ale lui Dumnezeu și că nu e totul doar…*șarlatanie*…

Și pentru astfel de *oameni* bat zeci de kilometri, se duc peste hotare…ca să îi găsească…

În Evanghelia de azi [Lc. 16, 19-31] observăm că bogatul nu avea nevoie de *dialog real*…iar Sfântul Lazaros avea nevoie de *susținere faptică* în boala lui.

Nu s-au *întâlnit* pe niciun subiect…

Doar *câinii*, despre care vorbeam și altădată, au fost *normali/ firești* cu cel suferind [v. 21]. Însă ei, nefiind *raționali*, nu puteau decât *să îi lingă* rănile…și nu să le *panseze*…și să îl ducă într-un pat curat…și să îi dea de mâncare…

Și urmează *moartea*…cea cu *doar două* traiectorii…

Însă, în ciuda *conștiinței de sine* și *a suferinței reale* a bogatului în Iad (v. 24 sq)…există teologii eterodoxe care susțin că sufletele celor adormiți sunt „inconștiente” până la Judecata finală.

Că „adormirea”, de fapt, e „starea inconștientă” a sufletului în veșnicie…și nu o

exprimare duhovnicească a stării trupului…care „doarme” sau „se descompune”…

Căci ce spunem noi despre *trupul celui mort* prin „adormit”? Că arată ca cineva care *doarme*, care *se odihnește*, în primele ore/ zile după deces.

Însă toată *slujba Înmormântării* vorbește despre sufletul care *merge* la Judecata Lui, care e *conștient* de păcatele lui, care e *viu*, care *cere* rugăciunea noastră pentru el, a Bisericii…și nu că sufletul *ațipește* până la a doua Sa venire.

De aceea veșnicia, acum, e plină de *ființe* și *de suflete vii*…și nu *de morți*, după cum ne-a spus-o Domnul la Mt. 22, 32.

Iar *Dumnezeul viilor*, Dumnezeul ființelor care, odată *create* de El, nu mai *mor*…e Dumnezeul care lasă *libere* creaturile Lui…pentru ca ele să își decidă *împlinirea* sau *neîmplinirea ontologică pentru veșnicie*.

De aceea Dumnezeu *nu aruncă mereu* cu trăsnetul în cel care Îl hulește…și nici nu curmă *nedreptatea* imediat, așa cum și-ar dori mulți dintre noi…pentru că El dorește să se *vădească*/ să se *reveleze* inima/ starea interioară a multora.

Și ați văzut că în momentele de persecuție, de prigoană, de austeritate…oamenii își dau *arama* pe față.

Pactizează pentru ca să le fie *bine*, fac tot felul de lucruri *reprobabile*, se *mânjesc*…până-n gât…

Însă nu *greșeala* definește omul ci ceea ce *decide să facă* cu greșeala dar și cu fapta lui bună.

Pentru că și binele poate fi *folosit* rău…după cum și răul poate fi *convertit* în *mult bine*.

De aceea *a moșteni* Raiul nu înseamnă „a aduna fapte bune” ci *a te schimba interior* prin tot binele pe care *îl faci*…pentru ca *să-I semeni* Lui, Dumnezeului tău.

După cum „a fi al dracului” nu înseamnă neapărat *să îți pui cruce întoarsă* și să îți crească

două coarne în cap…ci să faci lucruri pe care *știi*, știi *din destul*…că nu trebuie *să le faci*.

Și Raiul…și Iadul…sunt *începute* acum, în *interiorul* nostru…pentru că e diferența între *a fi* și *a trăi în harul lui Dumnezeu*…și a fi *indiferent* și *luptător* împotriva harului și a adevărurilor Sale.

Câtă *milostenie* să dau, așadar, ca să fiu *milostiv*? Cât să *mă rog* ca să fiu *rugător*? Cât să *postesc*…ca să fiu *postitor*?

În continuu trebuie *să dai*, să te rogi, să fii postitor, să te pocăiești, să te schimbi…pentru ca să fii *viu* ca El. Adică *plin de slava Lui*.

Pentru că fapta bună, virtuoasă nu e *ocazională*…ci *permanentă*.

Și atunci când nu ai lucruri *materiale* de dat…dă-ți *timpul*, dă-ți sensibilitatea inimii, dă-ți cunoștințele, dă-ți cinstea, dă-ți corectitudinea altora…ca să se umple de *bucuria* lui Dumnezeu!

Dumnezeu să ne umple de *simțirea* Lui față de toți și de toate, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică despre *prietenie* și *iubire* (5 noiembrie 2012)

Iubiții mei[118],

relația nu este *un ideal* ci *o realitate*!

Tocmai de aceea când ai *un prieten*, când ai *un iubit*, când ai *un confident*…ai *o realitate*, ai în fața ta *o lume interioară* cu care *intri* în contact.

Și ca să existe *o relație*…trebuie ca tu să cauți *un om*…și acel om *să te primească* în viața lui.

Și dacă amândoi știți *să vă purtați* unul pe altul…atunci știți *să vă descoperiți* unul în altul. Unul *în perspectiva* altuia despre viață.

Așadar nu trebuie să îți propui *să ai relații*…ci *să te pregătești* să intri *într-o relație*.

Și când spun „să te pregătești", spun…să te *curățești* de patimi, și să te *educi*, și să te *socializezi*, adică *să te schimbi continuu*…

Și dacă mulți oameni *nu văd* în tine (bărbat sau femeie) *un partener de dialog*, un om *de încredere*…trebuie *să aștepți* momentul când *va veni* acela/ aceea, care, ca și tine…*s-a pregătit*

[118] Predică scrisă în data de 4 noiembrie 2012.

pentru *dialog*, pentru *relație*, pentru *întrajutorare*, pentru *conviețuire*.

Pentru că relația *ți-o pregătești*, te faci *capabil* de ea…dar ea e *un dar*.

E un dar *dublu*…

Pentru că, în primul rând, e *darul* lui Dumnezeu printr-un om, care îți devine *intim*…și e *darul lui* pentru tine…pentru că *ți se deschide* intimității tale.

Astfel, *a-ți găsi* un prieten, un iubit sau un duhovnic înseamnă…a te face *capabil* de a intra *în relație*.

Pentru că atunci când *îl găsești*…nu mai e timp de „pregătire”…ci *de deschidere*, de confesiune, de bucurie, de jubilare…

El intră în viața ta ca *o bucurie*, ca *o împlinire*, ca *un dar* al lui Dumnezeu pentru tine…și tu ești atent, foarte atent, *la detaliile* relației…

Pentru ca nu cumva, după atâta *așteptare*, el, prietenul, confidentul, iubitul, duhovnicul, Părintele duhovnicesc…*să nu plece*…să nu se *retragă* din viața ta…

Da, dacă *ai așteptat*…știi *să recunoști*…pe cel ce a venit în viața ta și să fii *recunoscător* pentru *milostivirea* lui Dumnezeu care îți vine *prin el*!

Dar dacă nu ai *așteptat* nimic…pe nimeni…dacă tu ești „centrul lumii”…da, în aparență, pari să nu ai *nevoie* de relații…ci doar de „nevoi negociabile”.

Însă *prietenia* e ca *descoperirea Americii*!

Prietenul nu e doar „cel cu care sunt eu *pe aceeași lungime* de undă, pentru că ascultăm *aceeași* muzică” ci „cel care mă face *să descopăr* că lumea e *mult mai mare* decât ceea ce știam eu că e *lumea*”.

Prietenul e *o lume nouă*…

De aceea, când *prietenul* îmi devine *iubit*…mă *scufund* în însăși înțelegerea și bucuria vieții, în acest univers infinit al alterității…și scufundarea în iubirea, în

încrederea lui, în sinceritatea lui îmi dă *stabilitate interioară*.

Atunci înțeleg că oamenii care *mă iubesc*…mă fac să fiu *stabil*…pentru că și eu îi fac să fie *stabili* și *vii*, *bucuroși* și *afectuoși*.

De ce prieteniile…*se rup*?

Pentru că oamenii cred, din *lipsă de experiență*, adică *din prostie*, că pot *să rămână* cu ceea ce *au strâns* în prietenie…și *în afara* ei.

Dar când *ieși* din prietenie…*se scufundă* toată frumusețea din relație.

Rămâi *gol*…și *însingurat* la marginea prăbușirii…

La fel și *divorțul*: e semnul că ai devenit *gol* de prezența celuilalt.

Dacă după 5, 10, 15, 45 de ani…ajungi să vezi că celălalt e *un zid*…care *te înăbușă*…ai pierdut *tot harul*, toată *transcendența* iubirii.

Și e semn că ai stat *impasibil*, că nu te-ai *cutremurat* că îți lași dragostea *să moară*…și de aceea *despărțirea/ divorțul* e ca *o lume după taifun*.

Știai că *o să se aleagă* praful…și totuși n-ai făcut nimic *să preîntâmpini*!

Numai că „a preîntâmpina" înseamnă…„a fi mereu ca la început".

Să ai, pe fiecare zi, aceleași *așteptări*, aceleași *doruri*…ca și atunci când *îți așteptai*, de la Dumnezeu, prietenul, iubitul, confidentul, soțul, duhovnicul, Părintele duhovnicesc…

Pentru că nu e de ajuns să fii virgin, frumos, sensibil, căutător…doar la 15 ani…ci și la 99…

Dacă ai ajuns *un pervers la minte*, dacă *frumusețea ta* a devenit *o hârtie decolorată*, dacă ești *un tipicar duhnos* și *un leneș nesimțit*…e normal să nu mai fii deloc „atrăgător".

Pentru că *atracția* e *un pod* între două inimi și nu *o linie de tren neterminată*…

E nevoie ca, pe fiecare zi, *să îl vezi pe celălalt* prin rugăciune, prin post, prin teologie,

prin poezie, prin filosofie, prin știință, prin dialog, prin *a fi la zi*…

E nevoie *să faci focul* la *soba* relației pentru ca să fie *cald* pentru amândoi în casă.

Da, relația e *o minune*!

Cel *din fața ta*…e *minunea* prin care Dumnezeu te face atent, încăpător, primitor, sensibil, deschis, eficient…

Dumnezeu te face *eficient* prin cei care te fac *să te miști*…

Și când cineva *îți pune în mișcare* mintea și inima și adevărurile…crezurile…atunci *te face viu*.

Și *relație* înseamnă: să fii *dispus* pe fiecare zi *să înveți* ce te face *nou*.

Dacă „te crezi nou"…afli că ești „înapoiat"…

Numai dacă stai *cu ochii ațintiți* spre „nou", spre *noutatea* care e în alții…de nu știu când sau de azi…*prosperi* și tu *în noutate*.

Altfel te rugineşti, te osifici, ți se par toate *deja trăite*, înțelese, *fade*…

Însă nimic nu e *trecut* în relație!

Totul e *prezent*.

Și *prezentul de azi* va deveni *subiect de discuție* pentru *prezentul de mâine*…dar nu *în absența* prezentului de mâine.

De aceea, oricând *ne vom întâlni*, trecutul nostru *comun* nu va fi *o re-înmormântare a trecutului*…ci *o celebrare a comuniunii*…

Pentru că trecutul e *magma* prezentului, e ceea ce *ne propulsează* înainte, e ceea ce *ne face bine*.

Nu, nu așteptați *rețete* pentru relații!

Orice relație e *unică* și *irepetabilă*.

Nimeni nu va mai trăit *viața* și nici *întâlnirile* și nici *așteptările*.

Dacă *vă trageți la xerox* după alții, dacă încercați *să trăiți* viața altora…nu veți simți niciodată *împlinirea*…pentru că *nu vă trăiți viața voastră*.

Și *viața voastră*…nu are cine *să v-o trăiască* decât *voi*.

Însă viața voastră e *un dar* de la Dumnezeu și de la părinții voștri și de la rudele voastre și de la toți cei care *v-au udat viața* ca să crească înaltă, frumoasă, durabilă ca *un copac*…cu rădăcini adânci…

Pentru că relațiile sunt rădăcinile voastre adânci.

Iar *relațiile reale*, cu oamenii, vin din *rădăcina esențială* care e *relația* cu Dumnezeu și cu Sfinții și Îngerii Lui.

Numai când El, Dumnezeul nostru treimic, e *rădăcina* vieții noastre comunionale…putem *creşte* și *întreține* relații.

Pentru că *relația* e har și dăruire, cunoaștere și iubire, înțelegere și acțiune, îmbrățișare și încântare.

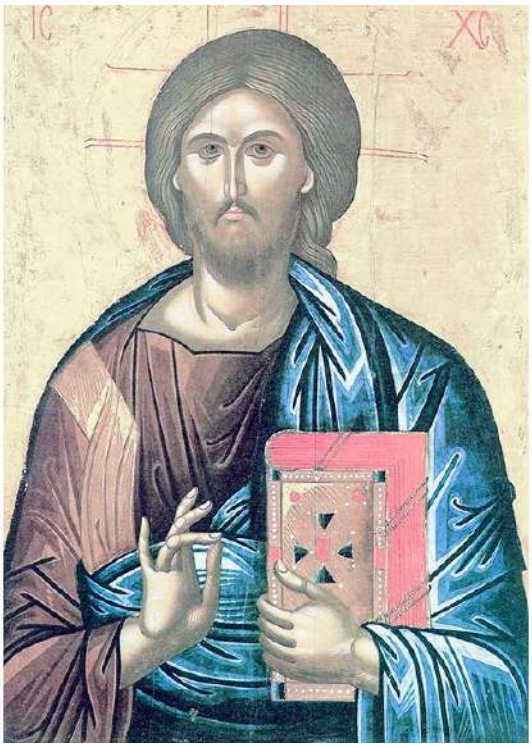
Și nu poți *să te dărui credibil*…până când nu ești *plin* de viața lui Dumnezeu, adică de cunoașterea și de bucuria comuniunii.

Experimentați bucuria lui Dumnezeu pentru oameni!

Bucurați-vă de ceea ce *vă împlineşte*!

Și întru El veți știi cine e cel care *vă umple viața*. Amin!

Predică despre *revedere* [4 noiembrie 2012]

Iubiții mei[119],

în acest noiembrie 2012 mai mulți *foști-colegi de facultate* vor *să ne revedem*…după 10 ani de la *terminarea* facultății.

Lucru *bun*…în principiu…

Sau privind lucrurile *la modul absolut*…oamenii care *se respectă*, se iubesc, sunt *prieteni*…abia așteaptă *să se revadă*.

Însă eu *nu am prea avut* mulți colegi de școală, de seminar, de facultate, de master, de doctorat…cu care să fiu și…*prieten*.

Coleg am fost *cu toți*…că mi-a plăcut sau nu…dar nu și…*prieten*.

Și cu cine am fost *prieten* atunci…mai târziu am aflat că „m-am înșelat” pentru că prieteniile erau „interesate”.

[119] Predică scrisă în data de 4 noiembrie 2012.

Și când ele sunt *interesate*…*revederile* sunt *complezențe*.

Probabil că și dumneavoastră, mai mult sau mai puțin, *vă regăsiți* în *durerea mea*…

Asta nu înseamnă că, în principiu, nu vreau *să mă re-găsesc*…cu colegii mei.

Eu pe fiecare zi vreau să mă *re-găsesc* cu colegii mei…și cu *încă-necunoscuții* din toată lumea…și asta fac *de 6 ani* la nivel online: caut *găsire* sau *re-găsire*.

Numai că nu m-a *regăsit* cu bucurie, ca pe *o noutate*, altfel…în toți acești ani…*aproape* niciun coleg…

Asta nu înseamnă că *nu mă citește* niciun coleg…

Însă *aproape niciunul* nu *își asumă* relația cu mine…deși, cred eu, relația cu mine nu e una…*dezonorantă*…

Adică nu sunt „așa *de prost* și *de nemanierat*" ca mister Bundy[120] încât să nu știu *să susțin*…un dialog.

Poate că…*o să am bucuria* și a unui *dialog* cu colegii mei…de *o re-vedere* la nivel online…sau de mici comentarii…*mici* și nu *mari*, dacă *nu se poate*…dacă *nu există timp*…

Însă, pentru că nu *a intrat* viața în sacoșă, poate că mă voi *re-vedea online* cu vreunul dintre ei peste 7, 10, 15 ani de online…

Dar ce înseamnă să *re-vezi*?

Înseamnă *să îți amintești*, nostalgic, despre *trecut*…sau *să vezi* ce *a ajuns*, cine e astăzi colegul tău?

Însă dacă *mă întreabă*, colegul meu, doar despre *familie*, *preoție* și *bani*…prefer să nu mă…*revăd* cu el…

Pentru că am standarde *mai mari* decât „abureala"/ *vorbirea de complezență*.

Mă interesează *discuțiile reale*, de conștiință, între oameni *maturi*…și nu întâlnirile

[120] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Familia_Bundy.

cu porecle, îmbrățișări fade, nesimțiri ca la ușa cortului, țățisme și alte farafastâcuri.

Pentru că vreau să mă *revăd*…cu cine *sunt* colegii mei…și nu *cu consternarea* că „au rămas la fel”.

Adică *ce a făcut viața* în parohie, în mănăstire, în familie, în lume *din colegii mei*?

Ce s-a *ales* din noi?…

Iar cum n-am prea *auzit* despre mulți *vorbindu-se*…sau făcând ceva *de amploare*…e semn că „miros a vechi”.

O, nu, *nu îi judec*…și nici nu vreau să par „mai răsărit” ca ei!

Însă *constat*…

Revederea e *constatare*.

Dacă simt că *nu mai sunt* cel de acum 10 ani…mi-aș dori să găsesc *oameni noi*.

Probabil că voi găsi și *oameni noi*…dacă *revederea* va avea loc, în cele din urmă…

Însă *cât de noi*?

Poți cere de la niște oameni care nu își cer să fie *noi* tot timpul…să fie „destul”, „foarte” noi *pentru tine*?

Nu!

Poate că și eu le par „destul de vechi”…fapt pentru care *nu merit* oboseala…

Însă cum *ne mai revedem*…dacă nu vrem *să ne vedem*? Să ne vedem *între patru ochi*?

Sau dacă ne vedem *3 ore*…și apoi…*nu ne mai vedem* alți 10, 20…înseamnă că *ne-am revăzut*?

Unii vor spune: „Da! Ne-am revăzut. Eu am *și poze* de la revederea noastră de 10 ani!”.

Însă eu am poze și de acum *10 ani*…și nu mai îmi spun *mare lucru*…despre *prezent*…

Trebuie să fim *pozitivi*, nu?!

Trebuie să ne *re-vedem*…să ne zicem *ce ne-om zice*, să schimbăm telefoane, emailuri, să râdem, să îmbrățișăm, să degustăm ceva…să ne cerem scuze…să ne facem că uităm ce-a fost sau ce n-am făcut…că așa e la „revederea de 10

ani”…și dacă „totul e bine când se termină *cu bine*”, atunci „totul e *foarte bine*”.

– Deci, ne vom *revedea*?

– Cum *o vrea* Dumnezeu! Amin.

Predică despre *neașteptare* (5 noiembrie 2012)

Iubiții mei[121],

istoria, cel mai adesea, e *neașteptare*!

Adică *întrece* așteptările oamenilor…

Cei care sunt *treji*, care văd *duhovnicește* lucrurile, *sesizează* cumva *primăvara înnoirii*, noutatea…dar nu sunt mulți cei care *o întrevăd*…

De aceea când citim Sfintele Evanghelii observăm *dramatica* realitate…că nu toți cei care *Îl vedeau* pe Fiul lui Dumnezeu întrupat mergând pe stradă…vedeau *ceva mai mult* decât „un om”.

Motiv pentru care unii Îl considerau „un farsor”, alții „un Profet”…dar foarte puțini *au văzut* și *au înțeles* că El e *Dumnezeu întrupat*.

[121] Predică scrisă în ziua de 5 noiembrie 2012.

De ce, totuși, atât de *puțini*…oameni *treji*?, ne întrebăm.

O întrebare legitimă…

Un prim răspuns: pentru că nu mulți se așteaptă *la măreție*…

La *măreție* de la *Dumnezeu* și la *măreție* de la *oameni*…

– Cum adică *să mă aștept* la *măreția*/ la *slava* lui Dumnezeu?

– La *a o vedea*, a *o sesiza*…Pentru că noi, ortodocșii, vorbim despre *har*…despre *har necreat*…ca despre *ce iese/ iradiază* din Dumnezeu.

Dumnezeu, Cel plin de slavă, Se arată în Biserica Sa, în creația Sa, prin oamenii și locurile pe care El *le binecuvintează*…

Și ca să te umpli *de prezența/ de slava Lui*…trebuie *să te pregătești* pentru ea. Pentru *a o experimenta*…

Însă *cum* și *când* am experiat noi pe Dumnezeul cel mare și negrăit, necuprins, neajuns, nevăzut după ființa Lui dar văzut, de cei vrednici, după slava Lui, atât cât El dorește?

Când am simțit *slava* dumnezeirii Lui, a Fiul lui Dumnezeu întrupat în Sfintele Taine, în rugăciune, în post, în liniște?…

Și iarăși: cine e *măreț/ frumos/ extraordinar* dintre *oameni*…în ochii noștri?

Eroul? Geniul? Omul umil? Sfântul? Mama? Iubita? Tatăl? Soțul? Suferindul? Întristatul? Însinguratul? Deznădăjduitul? Curvarul? Diletantul? Nesimțitul?…

Și cum *ne așteptăm*, de fapt, *să fie altul*?

Ce vrem *să ne facă*…să ne *aducă* în viață?

De aceea, pe fiecare zi, ne întâlnim cu…*neașteptatul*…

Ne așteptăm să fie *cald*…și *plouă*…

Ne așteptăm ca *la 50 de ani* să avem *mai multă minte*…și *deloc patimi*. Dar, se pare, că și la 50 de ani vom fi *prostuți*…și *cu patimi*…

Vrem ca iubirea noastră să fie *cea mai mare iubire*…și ne trezim că iubirea noastră e un fel de *supă reîncălzită*.

„Vai, *ce se întâmplă* cu mine! Că eu vream ca altfel *să iasă* căsătoria noastră…ciorba de perișoare…întâlnirea…dar a ieșit *prost*…”.

Însă chiar *am vrut* să…„iasă altfel”?

Putem *să facem* lucrurile „altfel” sau *presupunem* doar că suntem „alții” și că am face lucrurile „altfel”, dacă am fi cu „altul” și în altă țară…și cu „alt” salariu și cu „altă” familie?

Cine, de fapt, *nu ne lasă* pe noi „să fim cei pe care…*ni-i dorim*”?

Nu ne lasă *statul român*?

Nu ne lasă *căldura*?

Nu ne lasă limba română…să ne simțim *împliniți*?

Ne stresează familia noastră, vecina de la doi, administratorul blocului, primarul, șeful de post, gardianul public, o prietenă din adolescență?

Cine ne ține pe noi *captivi*…și ne strică *neașteptarea*?

Trebuie să facem un efort…*pe cont propriu*…ca să înțelegem *cauzele*…neîmplinirii noastre.

Pentru că, până *nu le rezolvăm*…nu așteptăm nicio *neașteptare*. Adică nicio *minune*.

Și românii sunt avizi de *minuni*…

Chit că își caută *minunea* la loto, la vrăjitoare, la bioenergoterapeut, în zodiace, în bobi, în pisica ce îți taie calea…românii vor *în față* la minuni.

Dacă nu le găsesc *pe pământ românesc*…le caută *în străinătate*…

Pentru că nu vor, cel mai adesea, minuni care *să-i depășească*…că așa sunt minunile: *prea minunate*…tulburătoare, care te schimbă, care îți *rectifică* viața…ci minuni „așteptate”.

Vor ca Dumnezeu să îi facă *bine*, să îi umple *de bani*, să li se *căsătorească* copiii și să

le meargă strună…iar ei să rămână *la fel de păcătoși* și *de nerușinați*.

Vor ca Dumnezeu să *Se milostivească* de ei…dar ei *să nu se schimbe*.

Și când *nu te schimbi*…trece *mântuirea* pe lângă tine…

N-ai *timp* de poruncile lui Dumnezeu, adică n-ai timp de *schimbarea ta interioară*.

Nu te aștepți la *mai mult*, nu vrei să fii *mai mult*, nu vrei să cunoști *mai mult*…și mergi ca racul, *înapoi*.

Numai că El vrea *să ne surprindă*…

O întâlnire neașteptată…ca și *o boală neașteptată*…pot fi *o mare schimbare*.

Ceva ce *nu credeai* că *se poate*…că este *posibil*…

„Ce, domne', eu credeam că la Biserică sunt numai *proști*, niște *neisprăviți*…Și am vorbit, vere, cu părintele X, care când a început ăla *să îmi spună*…și să *îmi zică*…am rămas *cu gura căscată*…".

Sau „eu, înainte să mă *îmbolnăvesc* de cancer, credeam că rugăciunea e *o vorbă*…Dar când am început *să mă rog*, să mă căiesc…am simțit o așa *pace* în inima mea…că credeam că *sunt singur* pe pământ"…

Așa, deodată…

Schimbarea care te ia *pe nepusă masă*.

Pentru că Dumnezeu vrea ca noi să fim receptivi/ deschiși/ dornici *de întâlnirea* cu El și cu oamenii Lui.

Și când El *te cheamă*…când El *îți arată* ce să faci…nu mai *tăia* firul în 14, nu te mai *codi*…nu te mai *rușina*…ci pune *început bun*…prin *venirea ta* la Biserică!

Învață să fii *mereu altul*!

Învață că Dumnezeu e *schimbare continuă în bine*.

Și atâta timp cât *faci binele*, cât urmărești *voia Lui*…nu vei mai fi *deloc* cel pe care *tu îl știai*. Amin!

Predică despre *nebunia* și *slăbiciunea* lui Dumnezeu (5 noiembрie 2012)

Iubiții mei[122],

Dumnezeiescul Pavel, la I Cor. 1, 25, *cf*. GNT, spune: „căci *nebunia* lui Dumnezeu [τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ/ *to moron* tu Teu] este *mai înțeleaptă* [σοφώτερον/ sofoteron] [decât] a oamenilor și *slăbiciunea* lui Dumnezeu [τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ/ *to astenes* tu Teu] [este] *mai puternică* [ἰσχυρότερον/ ishiroteron] [decât] a oamenilor”.

Și *moron*, de aici, e *unicat* în Noul Testament, pe când *astenes* apare de două ori în NT: aici, la I Cor. 1, 25 și la Evr. 7, 18…

Iar Sfântul și Marele Pavel nu a fost *impios/ neevlavios* vorbind astfel…despre Dumnezeu…ci dimpotrivă: a subliniat *diferența de perspectivă* dintre ce crede *omul duhovnicesc* și ce crede *cel trupesc*.

Pentru că s-a referit la cât *de defectuos* era și este privit „Hristos cel răstignit” [Χριστὸν

[122] Predică scrisă în data de 5 noiembрie 2012.

ἐσταυρωμένον/ Hriston estavromenon, în GNT, *cf*. I Cor 1, 23], pe Care el Îl propovăduia.

Fiindcă pentru iudeii neconvertiți, Hristos a fost și este σκάνδαλον [*scandalon*] [Ibidem]/ motiv de poticneală, de cădere…

Iar pentru ἔθνεσιν [*etnesin*]/ pentru neamuri, pentru necreștini…Hristos a fost și este μωρίαν [*morian*] [Ibidem]/ nebunie, prostie, un basm…

Și lucrurile sunt *bine bătute în cuie* în mentalul societății noastre…

Când Dumnezeu cere de la noi *să ne sfințim viața*, să terminăm *cu fandoseala păcatelor*…atunci pare un Dumnezeu „nebun", Care „nu înțelege *mersul* istoriei", „un retrograd".

Și când Dumnezeu *nu răspunde* cu foc și pucioasă, cu cataclisme la păcatele noastre…pare un Dumnezeu „*slab,* neputincios, Care nu știe *să-i pună* la punct pe păcătoși".

De aceea, în câte un film…carte…revistă…blog…îl vezi pe câte unul *strigându-I* lui Dumnezeu *să îl trăsnească* din nori…„dacă există".

Însă Dumnezeul *Care există*…și Care *l-a făcut* și *îl susține în existență* pe strigător…vorbește *cu putere*…tocmai prin faptul că *a făcut pe cineva* care e în stare *să-L conteste*.

Trebuie să fii foarte „nebun" ca să faci *oameni liberi*…și, în același timp, *foarte puternic*…dacă *nu Te zdruncină* contestarea unora.

Pentru că atunci când răsfoiți un manual de Teologie Dogmatică…aproape în toate veți găsi enunțul cum că: lumea a fost făcută *din iubire* de către Dumnezeu.

Nu *din ură*…nu *din indiferență*…nu *din răzbunare*…ci *din iubire*!

Adică Dumnezeul nostru, al tuturor, e un Dumnezeu *nebun de iubire*…pentru noi…

Ne-a făcut *din iubire*…și ne iubește *la fel de desăvârșit*, chiar dacă noi, păcătoșii, nu Îi atingem *standardele* de viețuire ortodoxă.

De aceea, „nebunia” iubirii lui Dumnezeu pentru noi e *mai înțeleaptă* decât *prostia* iubirii noastre.

Noi, când iubim *prost*, iubim *interesat*.

Iubim numai pe copilul *nostru*…pentru că l-am făcut *noi*…noi „l-am ouat”…dar *îl invidiem* pe copilul vecinei, care e *mai deștept* decât al nostru…tocmai pentru că nu e „al nostru”…ci „al vecinei”…

Însă Dumnezeu nu iubește *cu părtinire*.

Nu iubește *doar* pe unii…

Nu îl creează pe Adam sau pe Iuda sau pe Pavel ca să *își bată joc* de ei…ci pentru ca să îi *iubească* și să le ofere tuturor *aceeași bucurie a comuniunii* cu El.

Însă ce face Pavel sau Iuda cu *libertatea lor*…îi privește.

Și prin asta, prin faptul că Dumnezeu…deși *îngăduie* moartea unora…*nu desființează* prin moarte niciun suflet…e *o mare tărie*, o mare și necuprinsă putere…deși poate fi înțeleasă ca *slăbiciune* a Lui.

„Adică cum, Dumnezeu, dacă e așa de mare și de sfânt și de puternic, *nu distruge* păcatul, moartea, ispita, Iadul? De ce nu îi face *pilaf*…pe cei păcătoși, pe eretici, pe păgâni, pe sataniști…pe masoni…pe ăștia care *ne mănâncă nouă viața*?”.

Însă…„slăbiciunea” lui Dumnezeu…care înseamnă întruparea Lui, propovăduirea Lui, suferința Lui, moartea Lui…îngăduința Lui…e *mai puternică* decât a noastră, a oamenilor.

Pentru că la noi, *slăbiciunea*, e asta: *te mușcă* un țânțar și *mori*. Cazi…și îți pui mâna în ghips. Stai trei ore la soare…și faci cancer de piele. Vezi o femeie frumoasă…și îți imaginezi deja câteva *poziții explicite*. Ți se pare că ești

altul…dar te comporți *la fel* ca înaintașii tăi în funcție.

Însă la Dumnezeu *slăbiciunea iubirii*…e *în favoarea* noastră.

Motiv pentru care, cât e ziua liturgică de lungă…strigăm: „Doamne, miluiește-ne că pierim sub zăpada păcatelor noastre celor multe! Doamne, grăbește-Te, vino în ajutorul nostru, că vrăjmașul ne amărăște! Doamne, Dumnezeul milostivirilor și al iertării nemăsurate, nu ne lăsa pe noi, ticăloșii, și ne miluiește!”.

Noi țipăm după *mila Lui*…și nu după *parul* lui Dumnezeu.

Căci dacă *ar da* Dumnezeu *cu parul*…după cum *defrișăm* noi pădurile…sau după cum ne iubim noi *de mult* și *de fariseic*…am avea „apocalipse” la 10 minute.

Însă, iată, Dumnezeul nostru Cel „*nebun* după noi” și „*slab* în iubirea și mila Lui”…ne face *bine*!

Ne *îngăduie*!

Ne mai dă *o zi*…pe care să *o mototolim*…și să *o aruncăm la coș*…

Ne mai dă…*un răgaz*…în care noi confundăm, în mod sinucigaș, *așteptarea Lui*…cu „prostia” Lui.

„Dacă Dumnezeu *nu mi-a luat gâtul* azi…nu-i așa că *nu m-a văzut* că sunt *neam prost*?!

Dacă am hulit, am curvit, m-am îmbătat, am furat, am mințit, am fost ipocrit azi…nu-i așa că Dumnezeu *nu m-a văzut*?!

Ce mi s-a *întâmplat* mie, după toate câte am făcut în viață…ca *să mă tem*?!!! Nu mi s-a întâmplat *nimic*! Atunci totul e *ok*! Dumnezeu „Își vede de ale Lui”, de mine „a uitat”, sunt *prosper* bine mersi…care e *treaba*?!

Ce, nu se poate trăi și fără un Dumnezeu *vetust*, niște popi *proști* și *lacomi*, fără *Doamne miluiește!* toată ziua și alte *ipocrizii* din astea?”.

Vedeți, omul „gândește”!

Numai că *în nebunia* lui…omul e *slab*.

Și fiind *slab*…prima oară se gândește cum să *îi îngrădească* libertatea altuia, cum să îl *pună la zid* pe altul…ca să aibă el „o libertate și mai mare”.

Și când ideologia „gândește pentru tine”…atunci nebunia extremistă *te scalpează*, comunismul *te încarcerează*, capitalismul *te escrochează*, sectarismul *te despiritualizează*, majăra de hipermarket *te desfigurează*, orgoliile de tot felul te *dezumanizează*…pentru că *slăbiciunile tale* sunt *propria ta nebunie*.

Dar *nebunia* lui Dumnezeu *te îndumnezeiește*…pentru că El *a plecat* cerurile și S-a întrupat, și S-a făcut om *ca noi*, afară *de păcat*, îndumnezeind umanitatea Sa luată din Fecioară, pentru ca tot cel care dorește *să se îndumnezeiască*…să o poată face în Biserica Sa, care e *stâlpul* și *temelia adevărului*.

Ce pare *slab* la El e *mare tărie*…pentru că *ne întărește* pe noi prin *slăbiciunile* Crucii Sale.

Și de aceea Crucea Lui, în iconografia ortodoxă, e *un monument de biruință supremă* asupra slăbiciunii, a răutății, a morții, a disperării…pentru că Cel ce *a murit* pentru noi, *a înviat a treia zi* după Scripturi și ne-a dăruit nouă *viață* și *înviere duhovnicească*.

Iar noi suntem *slabi* dacă El *nu ne întărește*…suntem *morți* dacă El nu ne *înviază*…suntem *trupești/ seculari* la minte și la port…dacă El *nu ne schimbă* prin strălucirea slavei Sale.

Fapt pentru care nu trebuie să fugim de *iubirea nebună* a lui Dumnezeu pentru noi…și să nu dezamăgim *slăbiciunea milei* lui Dumnezeu…pentru că El tocmai prin acestea ne îmbrățișează dumnezeiește. Amin!

Predică despre *multele predici* (5 noiembrie 2012)

Iubiții mei[123],

predica e lucru „periculos”…

Dacă predici „prea mult și consistent”…înseamnă că ești „mândru, orgolios, vrei să ieși în evidență, te dai că ai tu doctorat…cărți scrise…și noi nu avem, ca să ne *mândrim* și noi cu ele”.

Dacă predici „scurt și la obiect” înseamnă că „ți-ai făcut *treaba*, ești *băiat bun*, nu te-ai

[123] Predică scrisă în ziua de 5 noiembrie 2012.

spetit prea mult…o să te *înaintăm în grad*”…pentru ca ereticii și intelectualii de primprejur să aibă *de cine face glume.*

Pentru că preotul, care nu e *la locul lui*…e „o glumă” socială…chiar dacă el se bucură de distincțiile sale *cu necuviință*…

Dacă *nu predici deloc*…sau predica înseamnă despre lumânări, calendare, când se ține Liturghia duminica viitoare sau pe cine mai înmormântăm…înseamnă că „nu deranjezi pe nimeni, nu ai dușmani, toți te vorbesc de bine, îți faci treaba foarte-foarte bine…nu ești preot *problemă*”.

De aceea predica e *periculoasă*…pentru că *adevărurile* sunt *periculoase.*

Sunt *foarte periculoase* adevărurile pe care…*le știu toți*…dar *nu le admitem* cu toții.

Și unde credeți dumneavoastră că *va veni* predicatorul baptist, adventist, penticostal, mormon sau iehovist…în parohie?

La cel care predică *excesiv de mult*? Sau la cel care predică *5 minute pe săptămână* sau *odată la 3 luni*?

Dumneavoastră știți *adevărul*…dureros…al realității…

Pentru că dumneavoastră nu vă faceți că *vedeți* ceea ce *vedeți*…

Ceea ce *vedeți*…chiar *se întâmplă*!

Însă noi, care și noi *vedem* ce se întâmplă…ne facem că „nu se prea întâmplă”…pentru că altfel „murim de foame”.

Ne *scuzăm* unii pe alții…până când nimeni, probabil, n-o să ne *mai scuze*…

Romano-catolicii spre exemplu, bucuroși de o astfel de *vastitate teritorială*…au crezut că nu vine niciodată *scadența*…și că bisericile lor or să stea *pline* și *gingașe*…chiar dacă nu există predică, viață duhovnicească, sfințenie, corectitudine…

S-au înșelat!

Și noi mizăm mult, *excesiv de mult* pe *omenia* poporului român, pe cât de *primitori* suntem noi, pe faptul că suntem *credincioși* de la Sfântul Andrei, pe faptul că suntem *mulți* în sondaje, pe faptul că facem Biserici din „bani dubioși"/ donații…că nu e nevoie de *prea multă predică* și nici de *prea multă potrivire* între *vorbă* și *faptă*…

Însă scadența *vine*…și e *pe drum*!

Pentru că, din milioanele de români ortodocși, doar *o minoritate* știe că pe Dumnezeu Îl mai cheamă și „Sfânta Treime", știe ce e acela *har* și *l-a experiat*, cunoaște ce e *mântuirea*, știe opere patristice, canoane, dogme, cărți de cult…pe când majoritatea crede că *Biserica* e doar…*ce se vede* când *intri* în Biserică, *în clădire*…

Și, la Spovedanie, nu te mai *miri* că omul nu știe *de niciunelea*…nici ce e *păcat*, nici ce e *virtute*, nici ce e *normalitate*/ *firesc*…și a-i vorbi tu despre „ce spun Sfinții Părinți *referitor* la păcatul cutare…sau la cât e *canonisit* păcatul cutare" înseamnă nu numai *un gest de neadecvare extrem* al preotului la „realitatea parohială" ci și *o pierdere de timp*.

Ortodoxul trebuie *să învețe acasă*, să își stoarcă creierii să își cunoască credința, să se nevoiască, să se roage…și, la Biserică, preotul, prin predici dese și concentrate, pline de adevăruri…să îi *nuanțeze* convingerile teologice.

Dacă noi facem *abecedarul* la Biserică…și acasă *șomăm*…sau și la Biserică noi *căscăm*…e logic de ce știm „atât de multe despre credința noastră" încât „ne e rușine să vorbim despre ea".

Predica e *periculoasă*…pentru că naște *monștri*.

Un tânăr care înțelege *ce vrea*…alături de un vârstnic care *înțelege ce poate*…sunt „periculoși".

Pleacă de la Biserică…și îți *întorc* predica la 360 de grade.

Ce-ai *spus* tu…și ce au *înțeles* ei…

Motiv pentru care, dacă *nu o ai scrisă*…sau *înregistrată*…ca să o *arăți* superiorilor tăi…nu te crede nimeni că tu ai spus „bine”…dar „s-a înțeles prost”…pentru că „nimeni n-a înțeles-o bine”.

De fapt, cine cam înțelege „bine” toată slujba noastră, cea plină de teologie?

Cine o știe „fără greș”?

Că dacă toată lumea ar ști „tot ce trebuie știut” nu am mai avea *pentru ce predica*.

Predicile sunt pentru cei care *nu știu*…nu pentru cei care *știu*.

Pentru cei care *știu*…predica e o posibilă *nouă nuanță*.

Așa că *predicile excesive* sunt *cele mai bune predici*.

Dacă în ele sunt erudiția ta, nevoința ta, curăția ta, sfințenia ta, teologia Bisericii…atunci predicile *multe* și *despre multe* sunt cele care *hrănesc* Biserica Ortodoxă de aici, din România și de pretutindeni, cât și pe alții din afara ei.

Cel mai jalnic e când *te citesc* baptiștii și *te fură la idei* sau când adventiștii învață de la tine, preot ortodox, despre *cum merg* lucrurile „la noi”…iar ortodocșii „nu au timp de tine”.

Penticostalul predică *3 ore*…noi predicăm 8 minute…hai 10…

Baptistul începe predica de la Iona sau de la Judecători, de la Matei sau de la Facere…pe când nouă ne e frică/ rușine/ „emoție”/ teamă să începem predica de la Sfântul Macarie cel Mare, de la o vorbă de la televizor, de la un tropar, de la un filosof sau de la un desen animat…și *să continuăm* cu Evanghelia zilei.

Iehovistul face tam-tam mare, *dulceag* din punct de vedere muzical…nouă ne e teamă să învățăm *să cântăm bine* la strană…și *cu durerea pocăinței* în inimă și în glas.

În loc să fie *jale sfântă*, bucurie *rară* la slujbele noastre, *freamăt duhovnicesc* în toată Biserica…baba Rada *ațipește*…doamna Elena *strâmbă din nas*…

De aceea *predica* e *cea mai periculoasă asumare a libertății duhovnicești*.

Din cauza ei ierarhi ortodocși au fost *anatematizați* în mod nedrept, Profeților *li s-a tăiat capul*, preoți și monahi au fost martirizați în chinuri groaznice…a produs *multe calomnii* și *ani de închisoare*…prin câteva *cuvinte predicatoriale*…

Adică, chiar așa, *ce mare lucru* a spus Sfântul Ioan Botezătorul sau Sfântul Ioan Gură de Aur…de împărătesele timpului lor au sărit *ca arse*?

Au spus *niște păcate de tot plânsul*…

Așa, și pentru *atâta lucru*, să tai capul la un om…sau să îl trimiți în exil?

Da! Pentru că predica…după cum v-am spus…e *foarte-foarte periculoasă*…

Predica *reală* e *cu cărțile pe față*…

Și în funcție de cât *nu suportă* adevărul cei din jur…primești, în loc de mulțumiri și binecuvântări…câteva pietre, bastoane, anateme…

Însă numai *multele predici* și *alfabetizarea teologică* aduc pe oameni la Sfintele Taine și la viața ascetico-mistică a Bisericii.

Dacă *nu cunoști ce să faci*…n-ai cum *să iubești pe cine nu cunoști*.

Cum *să te îndrăgostești* de Dumnezeu și de Sfinții Lui când nu ai nicio *idee magnifică* despre ei?

De unde să știi tu *istoria* și *sfințenia* Bisericii, dacă la viața ta…n-ai citit nicio carte *esențială*, profundă a Bisericii?

Și e normal *să te înspăimânt* și să nu mă *înțelegi*…când tu ai citit *3 cărți*…iar eu *5.000 de cărți*.

Când pentru tine viața Bisericii e „că veni vorba”…iar eu *asta fac* toată ziua: *aprofundez* viața și teologia Bisericii.

Și cum sunt eu *periculos* pentru tine…dacă vreau *să te ajut*?

Și de ce sunt „nefrecventabil”, când *mă chinui*, pe fiecare zi, pentru tine, pentru el, pentru ea, pentru ei, pentru toți…dându-mi *viața* și *opera* spre slujba Bisericii?

Oare toți trebuie să fim „proști” ca să fim „frumoși”?

Oare toți trebuie „să orbecăim” ca să părem că „suntem în stare”?

Predica, iubiții mei, e ceva…nu știu *a câta oară o spun* în această predică…p-e-r-i-c-u-l-o-s.

Și pentru că e *periculos de bună* predica…la fel ca mâncatul sau baia generală…sau, mai bine zis, ca sănătatea duhovnicească și viața veșnică…e bine *să ascultați* multe predici și *să trăiți* în ritmul lor…decât să vă fie plânsul *veșnic*. Amin!

Predică despre *păcătoși* (5 noiembrie 2012)

Iubiții mei[124],

când Sfântul Apostol Petru a văzut că *i se rup mrejele* de atâta pește…a recunoscut în fața Domnului că este ἁμαρτωλός [*amartolos*]/ păcătos [Lc. 5, 8, *cf*. GNT].

Pentru că *îți vezi* adâncul tău, cu adevărat, numai *față în față* cu *puterea slavei* Sale.

În Lc. 7, 34, Domnul *rezumă* lucrurile pe care oamenii *le spuneau* despre El, adică faptul că este „*prieten* al vameșilor și al păcătoșilor [φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν/ *filos* telonon che amartolon]”.

Și Domnul *a recunoscut* întotdeauna că este *Prietenul* tuturor celor care *se pocăiesc*.

Femeia de la Lc. 7, 37 era ἁμαρτωλός [*amartolos*]/ *păcătoasă*…dar Domnul *i-a iertat* păcatele ei [Lc. 7, 47]…iar la In. 9, 16, fariseii *au spus* despre Domnul, Cel *fără de păcat*, că este „ἁμαρτωλὸς [amartolos]/ păcătos”.

Dar au rămas *în păcatul lor*…

Pentru că păcatul *se iartă* prin puterea lui Dumnezeu și *prin pocăință*…dar *a rămâne în*

[124] Predică scrisă în ziua de 5 noiembrie 2012.

păcat înseamnă *a rămâne în moarte*…în cădere…

Adică și eu sunt *păcătos*!…

Lucru pe care trebuie *să îl conștientizăm* cu toții…despre noi înșine: că suntem *păcătoși*…că am *greșit* în fața Domnului.

– Și cum ne dăm seama că *am greșit*?

– Cunoscând voia lui Dumnezeu…cunoscând împotriva căror porunci ale Lui *am greșit*…

De la Rom. 7, 23 aflu că eu sunt *rob* „legii păcatului" [τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας/ to nomo tis amartias].

Că în mine, datorită păcatelor mele, *am instaurat* o altă lege…care *nu era* în omul creat de Dumnezeu: *legea* păcatului.

Omul a fost creat de Dumnezeu *plin de har*…și numai păcatul l-a făcut *pătimaș/ păcătos/ muritor*…

Adică eu, ontologic, sunt *rănit* de păcatele mele…și *legea păcatului* din mine luptă împotriva „legii minții" [τῷ νόμῳ τοῦ νοός/ to nomo tu noos, Rom. 7, 23, *cf*. GNT] mele, adică *a rațiunii*.

Și dacă *aș trăi tot timpul* potrivit rațiunii mele luminate de har…dacă mi-aș *asculta* conștiința…dacă mi-aș *asculta* Dumnezeul…nu aș mai cădea în păcate *fără rațiune*.

Pentru că păcatul *mă destructurează interior*…

E ca viermele care *mănâncă* mărul…și pe afară pare *sănătos*…muști din el…și nu ai ce mânca…

Sunt *păcătos*!…

Recunosc *în fața* conștiinței mele, pe baza a ceea ce *văd* în mine…dar și stând *în fața* Preamilostivului Dumnezeu…

Păcătos…adică *cu lucruri putrede* în mine.

Cu lucruri *reperabile* ca fiind *rele/ păcătoase*…

De aceea mă rog: *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!*

Pentru că stând *în faţa* Lui mă văd pe mine *gol* de bunătate, de frumuseţe, de har, de sfinţenie…

Şi *conştiinţa păcătoşeniei mele* vizează o *realitate ontologică*, vizează adevărul *despre mine*, pe care îl conştientizez tot mai mult *în dialogul rugăciunii* cu El.

Tot mă rog…tot insist…tot chem *prezenţa* Lui…şi aflu că sunt…*păcătos*…

Aşa *mă simt* şi *mă văd* eu…pe măsură ce *Îl las pe El* să mi Se *dezvăluie* prin slava Lui.

Iar dacă nu m-aş simţi *păcătos*…aş fi *un îngâmfat*, un *teribilist*, un om care *se preface*…

Şi nu mi-ar folosi la nimic…să mă cred „sfânt”…pentru că eu, în mine, m-aş simţit tot la fel: *păcătos*…

Şi, după cum aţi văzut, Sfântul Petru şi-a dat seama că e *păcătos*…văzându-L pe Domnul poruncind pescuirea…şi după ce ea s-a produs atât de minunat.

S-a simţit *păcătos*…la contactul cu *prezenţa* Lui.

La fel şi noi ne simţim *păcătoşi* înăuntrul nostru…şi nu trebuie să ne punem *un înscris* pe spate cu: *păcătos*…pentru că nu suntem păcătoşi *în faţa* oamenilor…ci *a Lui*…

Dacă păcatul ar fi *iertat* şi *curăţit* de oameni din fiinţa noastră…atunci păcatul ar fi nu numai *între noi* şi Dumnezeu ci între *noi*, *Dumnezeu* şi *oameni*.

Asta nu înseamnă că păcatele noastre *nu îi afectează* şi pe alţii…

Dimpotrivă: îi afectează *la greu*.

Însă aici vreau să privim lucrurile din perspectiva *iertării* Lui, *a relaţiei* cu El…pentru

că păcatele *împotriva* oamenilor…sunt tot păcate *împotriva* Lui, în ultimă instanță.

Sunt *păcătos*…pentru că văd cât de *necurat* sunt în comparație *cu măreția slavei* Lui.

Sunt *păcătos*…pentru că nu vreau să fiu *păcătos*.

Adică tocmai pentru că *îmi asum* nevoința pentru păcatele mele mă consider *păcătos*.

Pentru că, dacă aș vrea *să trăiesc* în păcat…nu m-aș mai numi *păcătos*…ci „șmecher”. Și când mă numesc *păcătos*…deja *ies* din păcatele mele.

Pentru că *recunosc* cine sunt…*în comparație* cu El.

Și pentru că *știu* mila Lui, iertarea Lui, vin și mă spovedesc Lui și preotului duhovnic…pentru ca *să scap* de păcatul din mine.

Să mă *îndreptez* întru căile Lui.

– Și *ce spun*, de fapt, la Spovedanie?

– Ce *am păcătuit*…Le înșir de la cap la coadă…

Și prin *iertarea preotului* simt *iertarea* lui Dumnezeu în viața mea, iertare dumnezeiască…care lucrează *îndreptarea* în mine.

Din *cocoșarea* adusă de patimi…mă *îndreptez* de suflet spre Dumnezeu…

Și simțind că *lucrez* binele…nu uit că sunt *păcătos*…pentru că știu *de unde* m-a *scos* Dumnezeu…de fiecare dată…

Dumnezeiasca Spovedanie e *scoaterea* Sfântului Moise din mare, în coșuleț, când era mic…sau *trecerea* lui Israel prin mare cu picioare vesele.

Pentru că *stricăm*, de fiecare dată, păcatul din noi, ne facem *noi*…pentru *o nouă intrare* în pământul făgăduinței.

Și fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor *să intrăm*…în pământul *făgăduit nouă* al Împărăției Sale. Amin!

Predică despre *supermarket* (6 noiembrie 2012)

Iubiții mei[125],

Sfântul Patriarh Ioan Gură de Aur[126] a predicat despre *statui*[127], *hipodrom*[128] și *teatru*[129], printre multe alte subiecte predicatoriale ale Preafericirii sale…iar eu vă predic astăzi despre *supermarket*.

---

[125] Predică scrisă în ziua de 6 noiembrie 2012.
[126] A se vedea: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0345-0407-_Iohannes_Chrysostomus,_Sanctus.html.
[127] Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/03d/0345-0407,_Iohannes_Chrysostomus,_Homilies_on_Statues,_EN.pdf.
[128] Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/02g/0345-0407,_Iohannes_Chrysostomus,_De_circo,_MGR.pdf.
[129] Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/02g/0345-0407,_Iohannes_Chrysostomus,_Contra_theatra,_MGR.pdf.

Adică tot despre *un loc public*…

Un loc public în care nu vă invit *să nu mergeți* ci pe care vă invit *să îi înțelegem* semnificațiile.

Și pentru ca *să extindem* aria de înțelegere, dacă am pune și *hipermarketul* și *mallul* și ce-o să mai apară în materie de *multe la un loc,* ar fi același lucru: o discuție despre *semnificațiile* unui loc comercial, adesea *ultra-central* în România, unde *se comasează* mărfurile, mâncarea, distracția…dar și *banii* românilor.

Adică românii stau *răsfirați*…pe la casele lor…nu se prea *cunosc* unii cu alții în marile orașe…sau se cunosc *din vedere* în micile orașe…*ceva mai mult* la sate…

Dar la supermarket, la hipermarket, la mall etc. ei se adună cu toții *sub aceeași cupolă*…de la bun început supermarketul fiind „o biserică postmodernă", adică *un loc de adunare* pentru mulți oameni…

La Biserică nu mai dau *năvală*…pentru că fiecare e „cu credința lui"…dar la supermarket toți *dăm năvală* pentru că e „o biserică trans-confesională, trans-religioasă, tras-națională, trans-culturală, trans-educațională".

Mai pe scurt: *primește* pe toată lumea…chiar dacă nu ai *bani la tine* ca să cumperi…

Pentru că nu cumperi azi, nu cumperi mâine…dar poimâine, peste o lună…îți face *cu ochiul* un aragaz, o haină, o carte, un computer, un ceva…și tot acolo lași banii…

La început a fost numai pentru mâncare, haine, de-ale casei…

Apoi și-au dat seama că oamenii trebuie *să socializeze* aici…să mănânce, să bea, *să agațe* o parteneră…să își *formeze* gusturile…

Și pentru ca *să îți formezi* gusturile trebuie să te *re-iconizezi*.

La Biserică, la noi, când vii la început…înțelegi cum e cu statul în picioare, cu

ce se poartă în cap, cum se vorbește, ce Sfinți sunt pe pereți, ce culori și ce mirosuri există în Biserică…

Pentru ca *să vii* la supermarket trebuie să primești acasă *o revistă* cu produsele…mari, voluminoase…pentru ca să te învețe *să vezi*.

Să vezi *ce vor ei să vezi*.

Reclama, în aparență, e *gratis*…și *stivă*…

Însă ea *ți se va deduce* din preț. Din prețul la lapte, caşcaval, bere, morcovi și mălai…

Tu, românul lui 2012, ești *modest* la pungă.

America *își alege* liderul azi, noi vom alege *în curând* parlamentarul, noi am fost *furați bine* în ultimul timp…noi am fost *sărăciți bine* în ultimul timp…noi am fost *îmbolnăviți bine*, atent, în ultimul timp…noi am fost *îndatorați pe ani* de aici încolo în ultimul timp…dar supermarketul este tot la fel de „prosper”.

Am trecut prin 4 ani de *austeritate financiară* (2008-2012) dar supermarketul are prețuri *și mai mari*…nu: *și mai mici*.

Pentru că produsul *intră* în România (*vămuit* sau *nu*, Dumnezeu mai știe!) *cu 3 lei* și ajunge la supermarket cu *23 de lei*.

Și de aceea supermarketul nu s-a *sfrijit*…dar românii, *da*.

Tocmai în vara lui 2012…supermarketurile românești „au înțeles” că trebuie *să cumpere și produse de la români*, proaspete, pentru că cele *aduse din export* ajung *pălite bine*…

Și, la București, spre exemplu, la sfârșitul verii – începutul toamnei lui 2012 –, s-au putut cumpăra și din supermarketuri românești: legume, fructe și vegetale românești proaspete și cu preț *mai scăzut*.

Însă cum *au luat* ei roșiile, strugurii, morcovii, ceapa și usturoiul de la țărani…fără să am statistici…intuiesc că au fost *la prețuri ridicole*.

Căci dacă kg de varză era 2-3 lei în supermarket…cu cât *l-au luat* de la producător?

Pe stradă, în drum spre Alexandria, am văzut pe cineva vânzând kilogramul de cartofi cu 50 de bani. 50 de bani sau un leu…am oprit și am cumpărat kilogramul de pepene roșu.

Însă ca să pui cartofi, să îi *dădăcești* câteva luni și apoi să îi recoltezi…la fel, să pui pepeni, să îi uzi, să îi păzești, să îi recoltezi…să îi duci tot tu la vânzare și să ceri pe ei *1 leu*…e *strigător la cer*.

E *strigător la cer*…pentru că 10 DVDuri sunt între 13 și 22 de lei, un laptop bun costă *salariul mediu integral* pe 4-5 ani, pâinea e între 0, 90 bani și 3-5 lei…dar un spray e de la 15-20 de lei în sus.

Adică *prețurile* nu reprezintă *echivalența* muncii.

Ceva *mult muncit*…costă *mai puțin* decât ceva *făcut la normă*.

– Deci ce e supermarketul?

– O instituție comercială care *rivalizează* cu Biserica la modul conceptual, care își arogă, în mod fals, atributele *culturalizării* și ale *emancipării* populației, când ea *profită* de *nevoia* oamenilor de *a-și cumpăra* lucrurile de care au nevoie.

Supermarketul nu e nici *Biserică*, nici Academie, nici Școală, nici Bibliotecă, nici Crucea Roșie…dar el *mimează* că *ar fi*.

De aceea, pe la sărbători și zile mari, face spectacole, *dă* prețurile jos, te face să te simți „ca acasă”…

O instituție cu iconismul ei reificant, care te transformă *în marfă*.

Dacă Icoana te lasă să vezi *mai departe*, adică *veșnicia*…publicitarismul comercial te leagă *de pământesc*, de *produse* ca de *o piatră de moară*.

Supermarketul *ideologizează* prin dorința de *a-i învăța* pe oameni să vină *la un loc*…dar *să nu fie împreună*.

Dă impresia de *adunare voită*…când oamenii vin *la modul individual* sau *familial*…și „comunitatea” care se vede e *falsă*, e ireală…

El nu face altceva decât *să centralizeze banii*…pe când îți dă impresia că el *unește* orașul, că *îi unește* pe oameni…

Când *se deschide* supermarketul oamenii sunt *pescuiți* cu oferte. Televiziunile sunt *plătite* să vorbească, la fel și onlineul.

Lucrurile sunt puse *la locul lor*, casierele sunt *mai drăguțe*, există *pungi*…există *curățenie*.

E nevoie doar *de o săptămână* ca să îți dai seama…că supermarketul *a dat-o pe lene*, că a devenit *irascibil, neglijent, prost crescut*…pentru că cei care *lucrează* în ele, adesea cu puține clase…de la periferie sau de la țară…cu puțin drag de muncă, cu puțină experiență, fac *front comun* cu cei care vin *să cumpere*, nici ei, cu toții, „de la academie”.

Așa că dincolo de *conceptul megaloman* de a crea *un oraș comercial în tranzit* sau de a crea *o sumă de cumpărători fără relații sociale între ei* al supermarketului…stau frica, singurătatea, nevoile *grosiere* ale oamenilor…care *nu se întâlnesc* în mod real cu nimeni…chiar dacă văd *mulțime de oameni* în jurul lor.

Iar supermarketul, care a preluat ideea *comuniunii* de la Biserică dar *a decomunionalizat-o*, a scos din ea orice *întâlnire reală*, transfiguratoare.

Și vii pentru ca *să cumperi*…dar nu pentru ca *să te întâlnești*.

Și vii și ești primit „călduros” doar dacă…*ai bani*…

Însă supermarketul este un mic centru de *unificare atomizantă* a oamenilor. El *ne pune la un loc* pe când *ne închide în sine*.

El e racordat *la online*, la *ambiția mondializantă* a umanității…pentru că *mondializarea*…un alt concept care *rivalizează* cu Biserica…dorește *o unitate în singurătate* a tuturora, fără *referințe spirituale unice*.

La fel ca la supermarket…eu intru *în online* dacă pot să îmi cumpăr computer, laptop, telefon „deștept"…dacă știu *să folosesc* toate acestea…dacă știu *să îmi creez* spațiu online, dacă am *ce să spun* în el, dacă am *vizitatori*, dacă am bani *să îmi plătesc* hostingul.

Sau dacă am nevoie doar de „întâlniri online", folosesc o cameră web, un email, un spațiu de socializare…și sunt unul dintre cei care *mă duc* la supermarket cu coșul, văd produsele, mi le aleg…și zic și eu trei cuvinte…la cumpărarea lor…

Însă, ca și la supermarket, există *riscul* ca nimeni *să nu mă bage în seamă*…sau ca *totul să mă enerveze*…pentru că *în online* sunt aceiași *cusurgii*, aceleași *mutre acre*, aceiași *băgători în seamă* de la supermarket, de pe stradă, din tot locul…

Adică singurătatea este „cu noi" la supermarket, în online, în mersul la muncă și la studii în străinătate, pentru că de ea scăpăm numai prin *relații reale*, eclesiale.

Prin relațiile care *au conștiință*, care *au transcendență*, care au *verticalitate*.

Mai pe scurt: nu avem *ce face*…pentru că *ne-au distrus* piețele…și de aceea au apărut *supermarketurile*!

A murit omul care făcea *șepci*, tanti care făcea *rochii pe comandă*, nu mai găsești nasturi, curele, pantofi, batiste, haine ca lumea…și omul care produce *acasă*…produce *puțin*…nu pentru *tot satul*.

De aceea, când putem *să-l ajutăm* pe producătorul român să se descurce…*să cumpărăm de la el*!

Să cumpărăm de la țărani, de la micii meșteșugari, de la oamenii care fac lucruri *de calitate*.

Adică de la cei care *se ocupă cu ceva*…și nu de la cei care mimează *atotștiința*.

Iar când vă duceți la supermarket uitați-vă la *preț* și la *produs* în același timp!

Mirosiți-l, pipăiți-l, întoarceți-l pe toate părțile…cereți *referințe* despre el, chit că îi *enervați la culme* pe angajații lor adesea *insolenți*…

Pentru că veniți acasă cu carnea de porc și e *împuțită*, laptopul are *erori* și nu *funcționează*, mixerul *ia foc*, laptele e *de aruncat*…și e *păcat* de *puținii bani* pe care-i aveți și pe care numai dumneavoastră știți *cum i-ați strâns*…

Intrați în supermarket nu ca într-un „loc religios”…ci ca într-un loc *cu capcane*!

Pentru că, la fiecare pas, puteți fi *mințiți* și *înșelați* pe banii și pe timpul dumneavoastră.

Predică despre *Sfinții Îngeri* (8 noiembrie 2012)

Iubiții mei[130],

Laura Andreșan[131] își numește cititorii, adesea, „îngerii mei”. De unde *rezultă* că toți Îngerii sunt „cititorii” Laurei Andreșan. Adică: pe Îngeri „îi interesează” despre sex.

Natalia Barbu îmi spune: „*tu* ești *îngerul meu*”[132]. *Direcția 5*[133] are „un înger”…cu sâni. Și, la fel, și Dan Bittman[134].

În concluzie: *iubiții noștri* = „îngerii noștri”.

În concluzie: o perspectivă *mundană*/ *terestră* despre anghelologie. Despre *ierarhiile Îngerilor*.

Lucru care nu e *curios/ mirabil* în spațiul românesc…pentru că mulți cred că „așa cum e

[130] Predică scrisă în ziua de 6 noiembrie 2012.
[131] A se vedea: http://www.profadesex.com/2012/10/22/dependenta-de-sex-boala/.
[132] Idem: http://www.youtube.com/watch?v=-YCbYrw9QZU.
[133] Idem: http://www.youtube.com/watch?v=higEqhn4ilY.
[134] Idem: http://www.youtube.com/watch?v=h0KwZ71N-Pc.

pe pământ e și *în cer*”. Fapt pentru care, atunci când dau *ceva de pomană*…se gândesc *la mort*, că i-o fi și lui „foame”.

Adică o perspectivă *păgână* despre Rai…pentru că păgânii credeau că zeii fac sex, mănâncă, beau, se dușmănesc și se ucid între ei chiar acolo, „sus”, în empireul lor.

Dar, dacă întâlnești un confrate „mai țuiculițar”, căruia îi place *să dea pe gât*…și te cheamă *Mihai* sau *Gabriel*…pe 8 noiembrie…te salută cu: „Să trăiești *Sfinte Mihaile*! Nu faci și tu *cinste*…cu *una mică*?”.

Adică „Sfântul Mihai” = cel care *îi poartă* numele Sfântului Arhanghel Mihail.

Nu sunt mulți nici aceia care fac diferența între *sufletele celor adormiți* și *Sfinții Îngeri*.

De aceea, în dorința lor de a-și vedea fata moartă…sau soția…au apelat la spiritiști și la vrăjitori…și li s-au arătat *demoni* în loc de cei din familia lor…și i-au mințit demonii de i-au nenorocit cu totul.

Degeaba a fost Hașdeu[135] *mare filolog*…Căci atunci când i-a murit Iulia[136], fiica lui, a început *să vorbească cu dracii* nevoie mare…adică „cu sufletul” Iuliei.

Iar când Saul a mers la *ventriloca* [ἐγγαστρίμυθον/ engastrimiton] din Endor [I Sam. 28, 7, *cf*. LXX], ca să vorbească „cu sufletul” Sfântului Proroc Samuil [I Sam. 28, 11, *cf*. Ibidem], vrăjitoarea a văzut „un Dumnezeu…ieșind din pământ” [Θεοὺς… ἀναβαίνοντας ἐκ τῆς γῆς/ Teus...anavenontas ec tis ghis] [I Sam. 28, 13, cf. *Ibidem*], adică *pe Satana*.

Și cartea *I Samuil* a păstrat pe „Dumnezeul” de aici *cu majusculă*…pentru ca să arate *credința* pe care o avea vrăjitoarea…și nu a

[135] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Bogdan_Petriceicu_Hasdeu.
[136] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iulia_Hasdeu.

vrut să spună, în niciun fel, că Satana e „Dumnezeu”.

Satana e *un Înger căzut*…o *creatură* a lui Dumnezeu…și nu *un dumnezeu* sau *o zeitate*.

Însă, dacă citiți „laudele” pe care LaVey[137] i le aduce Satanei în *Biblia Satanei*[138], cât și urmașii lui[139]…veți vedea că *adorarea* față de Dumnezeu e *îndreptată* către Satana.

Așa arată, de fapt, postmodernitatea[140] noastră *dezrădăcinată* din tradiția religioasă și din dorința de cunoaștere enciclopedică.

Iar dacă nu vrei să ai credință în Dumnezeu, respect față de tradiții și de cunoaștere, de munca de cercetare și de comuniune…ești „un postmodern ideologizat” fără să o știi.

Ești un om mărginit, mic la suflet, instinctual, care nu se mai *luptă* cu patimile din el…ci *își dă frâu liber* tuturor pornirilor păcătoase.

…Iar azi, pe 8 noiembrie, *mulți* știu doar atât: că sărbătorim „pe Mihail și Gavriil”. *Cine-or fi* ăștia…nu-i interesează.

Însă *titulatura zilei*, în *Mineiul pe noiembrie*[141], e asta: „Soborul mai marilor Arhistrategi, Mihail și Gavriil și al tuturor Puterilor cerești, celor fără de trupuri” [Idem, p. 107].

Titulatură *lungă*, nu?…

Soborul/ sinodul…adică *stau împreună*.

Arhistrategi = primii conducători ai Oștirilor cerești.

---

[137] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Anton_LaVey.

[138] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/12/biblia-satanica-edi%c8%9bie-exclusiv-online-ro/.

[139] Idem: http://www.bisericasatanista.org/.

[140] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/lumea-postmoderna-%c8%99i-depersonalizarea-omului/.

[141] Idem: http://www.stavropoleos.ro/files/DVD_carti%20de%20slujba/minei%20nov_buc_1927.pdf.

Adică Sfinții Arhangheli [arhi-anghel = primul între Îngeri] Mihail și Gavriil sunt *comandanții/ voievozii* Puterilor cerești.

Și dacă *n-au trupuri*…înseamnă că sunt *ființe spirituale*.

Pe scurt îi cinstim azi *pe toți Sfinții Îngeri* creați de Dumnezeu…și care *au rămas în bine*. Căci unii dintre ei au fost și *Satana* și *demonii*…dar ei nu sunt cinstiți *acum*…pentru că ei nu sunt cinstiți *deloc* de Biserică.

Și pe care Biserica *nu-i cinstește*…„îi cinstește" Biserica Satanei, Halloweenul[142], muzica rock, tot felul de alte organizații filosofice și religii păgâne.

Însă, dacă noi *îl aruncăm la coș* pe Sfântul Sfințit Mucenic Dionisie Areopagitul[143]…de unde să mai avem *anghelologie sistematică*?

Pentru că de la el știe Biserica cum că sunt *9 Ierarhii Îngerești*.

Că prima ierarhie e formată din *Serafimi*, *Heruvimi* și *Tronuri*.

A doua: din *Domnii*, *Puteri* și *Stăpânii*.

Iar a treia: din *Începătorii*, *Arhangheli* și *Îngeri*.

Și descrie ce a văzut *în mod extatic* și ce *a auzit* de la alți Apostoli și Părinți și *ce a înțeles* din Scriptură despre ele, despre fiecare ierarhie angelică în parte.

Iar toți Părinții, toate slujbele, toate rugăciunile noastre ortodoxe…numai despre cele 9 Cete/ Ierarhii vorbesc…și *nu inventează* noi și noi nume de Îngeri.

Așa că, dacă Biserica *a păstrat* de la acest Sfânt Părinte, de la Sfântul Dionisie, teologia sa despre Îngeri…cum dar e acest Părinte „un dubios"?

Însă problema e că sunt *dubioși*…teologii care *calcă în picioare* Tradiția Bisericii și

---

[142] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Halloween.

[143] Idem: http://ro.scribd.com/doc/2063312/Sfantul-Dionisie-AreopagitulOpere-complete.

încearcă să inventeze „tradiții”, care mai de care *mai lamentabile*.

Iar omul care vine la Biserică și stă la slujbă…care nu prea are *cărți* pe-acasă…nu știe de la cine e *substanța* slujbelor.

Dar noi, care *știm* de unde e…nu ne putem *preface* că o avem „de la Platon”.

Însă ce poate *să audă* azi, credinciosul ortodox român, care ascultă *atent* ce se cântă la strană?

Asta dacă *se mai cântă* cântările la strană…sau cântărețul are *glas auzibil*…

Poate auzi, spre exemplu, că Sfinții Îngeri stau *înaintea* lui Dumnezeu și că sunt *plini de slava Lui*. Și că ei *se roagă* pentru noi…deși noi *nu îi cunoaștem* pe ei.

Adică aud lucruri *foarte încurajatoare*…pentru că Sfinții lui Dumnezeu *ne ajută*…și nu ne *sperie*!

Dracul însă, înger *căzut*, numai pe fapte din astea e *pus*: să ne mintă, să ne înșele, să ne facă rău, să ne sperie, să ne ia viața…

Însă Sfinții Îngeri „*ne mântuiesc*/ ne izbăvesc/ ne scot din nevoi”.

Ne *acoperă* pe noi cu *acoperământul* aripilor lor, adică *cu rugăciunea* și *ajutorul lor față de noi*.

Se roagă *neîncetat* pentru noi…

Ca să aflați mai multe despre Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil trebuie să le citiți Acatistul[144] sau să-l audiați[145].

Și atunci lucrurile *se leagă*…nu-l mai confundați pe *Mihai* cu *Sfântul Arhanghel Mihail*...și când e ziua lui *Mihai* sau a lui *Gavriil*…trebuie să le spuneți *La mulți ani!*…și să vă rugați pentru ei.

Căci *rugăciunea* e *iubire* și *bucurie* pentru oameni și nu *pierdere de timp*!

---

[144] Idem: http://www.dervent.ro/rugaciuni.php?cID=cat-rugaciuni-acatiste&rID=00009-ACATISTUL%20SF_MIHAIL_SI_GAVRIL.

[145] Idem: http://www.youtube.com/watch?v=4TEqwnOWbsY.

Iar *cunoașterea teologică* e *cea mai neprețuită bogăție* pe care *v-o puteți agonisi* cu toții pe pământ și din care vă vine tot îndemnul spre bine și spre sfințenie.

La mulți ani tuturor…și Dumnezeul nostru treimic, pentru rugăciunile Sfinților și ale Îngerilor Lui *să ne miluiască* și *să ne mântuiască* pe noi acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Predică despre *cipuri* (7 noiembrie 2012)

Iubiții mei[146],

pe timpul Sfântului Ioan Cassian[147], românul…*păcatele capitale* erau 8: lăcomia, desfrânarea, iubirea de arginți, mânia, tristețea, neliniștea, slava deșartă și trufia[148].

Și așa au rămas…până *de curând*…

Pentru că, *de curând*, a apărut un al 9-lea „păcat capital” și anume: *ai primit cipul*…

Dacă *ai primit cipul* în buletin, pe mână, pe sub piele, în telefon, în computer, în salata de boeuf…înseamnă că ai primit *pe 666* la tine acasă…și „pregătești” venirea Antihristului.

---

[146] Predică scrisă în ziua de 6 noiembrie 2012.
[147] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Casian.
[148] Idem: http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/4.document/Biblioteca%20Misionarului%20Ortodox/%28PSB%2057%29%20Sfantul%20Ioan%20Casian%20-%20Asezamintele%20manastiresti.%20Convorbiri%20duhovnicesti.pdf.

„Scriitorii bisericești” contemporani…care „au extins” lista patristică a păcatelor capitale, sunt, într-o ordine aleatorie, cu toții, niște *anagrame* sau niște *sintagme*: *Saccsiv*[149]*, Război întru Cuvânt*[150]*, Apologeticum*[151] etc.

Și cu toate acestea…lumea *dă năvală* să afle „noutățile” credinței de la ei…deși, în spatele unei *anagrame* sau a unei *sintagme*, poate să stea oricine.

Așa că, dacă vrei să știi care vaccin e „bun”, ce fel de „ortodox” e un ortodox anume, ce cărți mai sunt *la pangar*, ce ierarh este „ecumenist” sau „tradiționalist”, când „vine” Antihrist etc., apelezi *la anonimii* online ortodocși…și *te rezolvă pe loc*.

Un arhimandrit mi l-a arătat pe telefonul mobil pe „fratele Saccsiv”, acum aflat din nou la pușcărie…și mi-a arătat *ce față de gangster* are.

Dumnealui nu îi plăcea *fața*…

Mie mi-a plăcut *de fața lui*…că fiecare om are *fața lui*…

Poza era din ziarul *Cancan*…dacă îmi amintesc *prea bine*…

Tot Preacuvioșia sa mi-a vorbit despre faptul că „scriitorii bisericești” de la *Război întru Cuvânt* erau 4 la început…unul s-a căsătorit și a renunțat și au rămas 3…care, zicea el, editează revista *Familia ortodoxă*[152] și îi găsim la *caseta redacțională*.

Acum, caseta redacțională pare *mai vastă*…și ei *tot anonimi*.

Despre *Apologeticum*, iarăși, *multă ceață*…

Altă persoană îmi spune că *ar sta* pe la mănăstirea Părintelui Iustin Pârvu și e un fel de *portavoce* a mănăstirii lui.

Adică…„scriitori bisericești” *cu mult tupeu*…cu *avalanșă* de opinii, care nu au *prea*

---

[149] Idem: http://saccsiv.wordpress.com/category/cipuri/.

[150] Idem: http://www.razbointrucuvant.ro/category/vremurile-in-care-traim/portile-iadului/cipuri-card/.

[151] Idem: http://apologeticum.wordpress.com/category/anti-cip/.

[152] Idem: http://www.familiaortodoxa.ro/redactia/.

mare reverență față de ierarhia Bisericii, fără *prea multe* studii teologice…implicit și fără *o viață duhovnicească evidentă*…dar „lumea" ortodoxă trage la ei.

Adică „lumea" care citește *doar câteva pagini* din Sfântul Ioan de Kronstadt, care vrea să vadă 3 poze cu Părintele Stăniloae, care vrea să știe, în zece rânduri, *totul* despre „sfârșitul lumii", care are nevoie de *acatistul* nu știu care sau de *icoana* nu știu care…

Și comentariile *nu mai contenesc* la *diletanții* ortodocși…

Sunt, *păstrând proporțiile*, un fel de domnul Andrei Pleșu[153], cu specializare în *Istoria artei*…dar care scrie despre *Îngeri* și *Evanghelii*, adică despre materii pe care *nu le acoperă vocațional*.

Acum, „ce ne facem" cu al 9-lea păcat?

Pentru că, fără să se *îndoiască* de „tălmăcirea lor" la Apoc. 13, 16-18, înțeleg *literalist* lucrurile: *numele fiarei* va fi pe *mâna dreaptă* sau *pe frunte*.

Bineînțeles că ei nu au comentat *toată* Apocalipsa…nici *nu pot* să o facă…și nici nu au nimic de-a face cu viața unui om duhovnicesc, căruia, Dumnezeu, îi descoperă anumite lucruri…despre viitor…

În cei 4-5 ani de când îi urmăresc, *Război întru Cuvânt* apărând în primăvara lui 2007, mi-am dat seama cu vârf și îndesat…care e *șpilul*..

Și *nu mă mai interesează* cine sunt, ca *persoane*, pentru că oricine ar fi…sunt niște *diletanți ranchiunoși* și *fără experiență*.

Pentru că numai *un diletant* o face *pe anonimul* în materie de teologie și mărturisire…ca și când ai putea să fii *martirizat*…în *absență*.

---

[153] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Ple%C8%99u.

Numai că „scriitorii bisericești” amintiți…nu gândesc *cu mintea lor*…ci *cu mintea altora*…

Pentru că foarte multe „personalități duhovnicești” ale momentului discută asemenea lucruri: cipuri, ascultări de telefoane, Antihrist, masonerie, ecumenism, noua ordine mondială…și nimeni nu mai face *teologie clasică*.

Adică din asta care începe cu curățirea de patimi, cu vederea lui Dumnezeu și cu înaintarea în sfințenie.

Însă, pe scurt, cred că Satana *le-a schimbat agenda*!…

Ierarhi, monahi, preoți și mireni, prinși în *conul ăsta de umbră*, de la noi și din alte țări ortodoxe, vorbesc despre lucruri…*neortodoxe*.

Adică ce are *cipul*…cu *mântuirea mea*?

De unde *ați dedus* că problemele *de viitor* ale Apocalipsei…„se petrec chiar acum”?

Știți *cât de mulți* Sfinți Părinți și teologi au greșit *cu privire* la Antihrist, l-au văzut în unul sau în altul…și el *nu a venit încă*?

De ce vi se pare că *o problemă duhovnicească* de asemenea calibru, aceea de a înțelege *înșelarea* multiplă și profundă a Satanei asupra noastră…are o rezolvare *atât de materialistă*?

Satana a schimbat *agenda*…teologică a ortodocșilor!

Păi demonii nu au nevoie de *cip*…ca să *ne prostească*.

Ei au nevoie să credem doar *un gând satanic*…și *ne leagă fedeleș* cu el…

Și cei demonizați – Antihrist va fi *demonizatul prin excelență, nu?* – nu au nevoie de *un semn vizibil* ca *să simtă harul* din ortodocși.

Îl simt *direct*…și *se cutremură*…

Așa că problema noastră nu e „ce vom face”…ci: „ceea ce *nu facem acum*, în clipa de

față, când trăim noi, și nu e *nici picior* de Antihrist".

Da, *antihriști* au fost…sunt și vor fi mulți, adică împotrivitori…persecutori…aroganți, luptători cu Dumnezeu.

Însă să lăsăm *în seama* lui Dumnezeu lucrurile *ce-or să vină*…și a oamenilor duhovnicești, care *nu se tem* de draci, de cipuri, de viruși, de cataclisme…ci de a nu *vătămă* cu ceva relația lor cu Dumnezeu și cu oamenii.

Dar cei care *nu au* viață duhovnicească interioară, care nu au simțirea harului, pocăință, nevoință, cugetare teologică, da, se ocupă…cu agendă *străină* de Ortodoxie.

Adică *pierd* timpul…

Sunt canalizați spre *piste false*…în loc să fie *plini de har* și de *bucurie dumnezeiască*, așa cum ne-a spus Cel care *a înviat din morți* pentru noi: *Bucurați-vă!*

Bucurați-vă *teologic*, bucurați-vă *în adevăr*, în pocăință…dar nu *în fantasme*!

Și a aștepta *fantasme*…înseamnă *a fi de plâns*.

Adventiștii au așteptat de mai multe ori „sfârșitul lumii".

Monahi înșelați de demoni au crezut că „pot zbura".

Cei care „s-au nevoit" toată viața…și au văzut că nu au rezultate *prea palpabile*…au început *să ticluiască basme* la bătrânețe.

Și trebuie să fii foarte *lipsit de teologie* și *de viață duhovnicească*…ca să crezi că se petrec lucruri „ieșite din comun", „finale"…când nu se vede niciun *sunet* în acest sens.

Însă ce *se observă*, când privești de aproape „obsesia" cipurilor?

Sau ce *am înțeles* eu…privind…vreo 3 ani de zile toată această *pâclă* din mintea oamenilor…a diverși oameni…unii *mai răsăriți* la minte…și care nu mă așteptam *să sufere* de așa ceva, de o asemena *psihoză*.

Că oamenii *se tem* pentru viața lor, se tem *să nu moară*…dar nu se tem *să nu se mântuiască*.

Pentru că oamenii care vor *să se mântuiască* stau numai în rugăciune, în citiri teologice și în fapte împlinitoare.

Nu pierd timpul cu povești!

Căci, spre exemplu, isihastul e cel care *uită/ scoate afară* din sine orice lucru, orice subiect bun sau rău…și devine *numai rugăciune*, numai cerere *a milei* lui Dumnezeu în persoana lui.

Când să se mai ocupe *un rugător*…cu cipul…când pe el îl interesează *numai* Dumnezeu?

Însă când ai timp *de basme*…te ocupi de basme care mai de care *mai lamentabile*.

De aceea, mi se pare, *cu tot regretul*…că cei care se ocupă de *cipuri* și de *antihriști*…au *prea mult timp liber*.

Pentru că, dacă te-ar *durea* sărăcia, neștiința, umilința din România…ai face, nenicule, toată ziua numai *catehizare*…și *acte* în folosul Bisericii și al societății.

Nu ai timp de cipuri…când te ocupi toată ziua *cu traduceri patristice*!

Nu ai timp de cipuri…dacă *te preocupă* foamea altora!

Nu ai timp de *bazaconii*…dacă înțelegi că în secolul 21, acum, în clipa de față, zeci de sateliți și de instrumente de urmărire pot să vadă *până la tine în esofag* și că nu mai ai *ce să ascunzi*!

A avea un biet cip în verighetă, sub piele, în telefon…înseamnă a avea *o cameră oarbă*, ca la metrou…care îți dă senzația că *te văd* dar ea e *stinsă*.

Adevărata cameră însă, care *te vede*…nu e văzută *de toți proștii*…dar cea de la tine e pentru ca să te facă *să te concentrezi pe ea*.

Să te uiți…unde *nu trebuie*…

Să îți dea *o frică falsă*, o frică pe care să *o transformi* în una „religioasă”, ea nefiind decât

un banal satanism…pe care îl puteai *arunca*, prin rugăciunea neîncetată, din prima…

Însă noi stăm de vorbă „cu gândurile”…și ni se pare că „facem teologie”!

Cu gândurile răutății, ale Satanei…

El ne indică pista, noi mergem pe ea…și ni se pare că „ne-am descoperit” „vocația martirică”.

Pentru că nu am văzut niciodată *mai multă* „vocație martirică anonimă”, adică *prostie fricoasă*, ca în anii aceștia de online.

Foarte „curajoși” dar *anonimi* în același timp!

Foarte „teologi”…dar nu are niciunul *studii* și nici *experiență ascetico-mistică*!

Se așteaptă la „martiriu” dar nu vor *să le știm adresa*.

Sunt foarte „stabili pe ei înșiși” dar *le e frică* să le vedem fața.

Trebuie să spunem *adevărurilor pe nume*, nu?

Pentru că Ortodoxia e *cu față* și *cu operă la vedere*.

Și *acum* și în *veșnicie*…dacă faci ceva, faci *cu ceea ce ești* și *ce faci*.

Îi vor *trimite* lui Dumnezeu *blogul* la Judecată…sau *se vor prezenta* și ei?

Pe cine *să martirizeze* „oculta mondială”, dacă „bravii eroi ai Ortodoxiei” și „urmașii legionarilor de frunte” nu se văd *pe nicio cărare*?

Vreți cumva să vină oculta…*la alții*, în locul dumneavoastră?

Sau nu vreți *să vă vedem fața*, pentru că atunci *s-ar vedea diletantismul*…și nimeni nu ar mai dori *să vă vadă*?

Rugându-ne pentru vremuri *mai bune*…poate vor veni și *răspunsuri clare*.

Pentru că, mai devreme sau mai târziu, ce pare a fi *în întuneric*…va ieși *la lumină*. Amin!

Predică despre *canonizare* (7 noiembrie 2012)

Iubiții mei[154],

ca *ucenic* – din *prea mare milă* a lui Dumnezeu – al celui mare *Sfânt isihast român* al secolului al XX-lea, Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu[155], despre a cărui *viață* și *operă* am editat *10 cărți*, aș fi „foarte îndreptățit" să fac *pelerinaje predicatoriale* ca Danion Vasile[156], prin România și lume…cerând *canonizarea* lui.

Însă *nu simt* să fac acest lucru…

Nu *simt* și *nici nu vreau vreodată* să mă lupt cu Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române…pe motiv că „nu vrea" să îi canonizeze pe Sfinții recenți…care au trăit în perioada comunistă.

Eu am scris cărțile pentru ca *să îi împlinesc voia* și *să îi bucur* sufletul…și pentru ca și alții *să îl cunoască*…Și Dumnezeiescul Ilie s-a bucurat *de ducerea la capăt* a planului editorial…și noi *la fel*.

---

[154] Predică scrisă în ziua de 6 noiembrie 2012.

[155] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/.

[156] Idem: http://www.danionvasile.ro/blog/category/din-temnite-spre-sinaxare/.

Însă problema ridicată de Danion Vasile și de mai mulți alții nu e *canonizarea*…ci canonizarea „legionarilor”.

Legionarii își vor Sfinții (reali sau imaginari) *canonizați* și nu e o dorință *reală*, de la sine, din inimă, în masă…pentru canonizarea lor.

Pentru că mulți dintre cei care *cer* așa ceva…nu au habar cine sunt *Sfinți* și cine *nu*.

Ei vor să fim ca rușii, ca grecii, ca sârbii…cu *mulți* Sfinți canonizați…

Dar nu pentru că ar avea *prea puțini* Sfinți de cunoscut, de citit, de tradus, de iubit și de urmat…ci pentru că prin cererea de *a-i canoniza* pe cei martirizați în închisori…Sinodul Bisericii e arătat „codaș la evlavie”.

Adică: Cine e „de vină” pentru că noi nu avem mulți Sfinți *canonizați*?

– „Sinodul!”, ar fi răspunsul.

– Și pe cine vreți *să îi canonizăm* acum?

– Pe cei *din închisorile comuniste*!

– De ce doar pe ei *îi doriți*…și nu *pe toți Sfinții românilor de 2000 de ani*…că de atunci e Biserica Ortodoxă românească, pentru că e *apostolică*?

– Pentru că așa *ne-a spus* Părintele Iustin Pârvu[157] și alți Părinți „îmbunătățiți” să facem…iar noi ascultăm de „Părinții noștri”…și nu de Sinodul Bisericii plin de „ecumeniști”!

Nu, dialogul nu e *imaginar*!

E *dramatic* de realist…

Pentru că „ucenicii” Părintelui Iustin Pârvu (care nu-mi inspiră *încredere* din ce în ce mai mult…văzându-i ucenicii/ ascultătorii/ audiențiii, potrivit proverbului: „cum e *turcul* așa e și *pistolul*”) îl pun pe Preacuvioșia sa *mai sus* decât Sinodul…sau *desființează* Sinodul, îi desființează pe teologi, pe alți părinți…și *îl așează* în locul tuturor.

[157] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iustin_P%C3%A2rvu.

Adică…mult ceruta *canonizare*…e, de fapt, *o politizare* a canonizării de către legionari și o *negare* a Sinodului de către un grup de monahi, al cărui lider *declarat* e Părintele Iustin Pârvu.

Însă ce înseamnă *să îi canonizezi* pe Sfinți?

Să *le recunoști* sfințenia, să le întocmești Viețile, Slujbele, Acatistele, Icoanele…și să îi popularizezi ca pe factori *de unitate*…și nu *de dezbinare*.

Să *le recunoști* sfințenia și nu *să le-o inventezi*!

Și noi trebuie *să recunoaștem* sfințenia multor Sfinți de dinaintea noastră…*să păstrăm* tot ce *au lăsat* și *lasă* Sfinții din secolul nostru…și să ne arătăm *urmași vrednici* de ei…

– De care *ei*?

– De *Sfinți*…

Pentru că de 4-5 ani a fost *o nebunie lată de tot* cu *canonizarea*…cu canonizarea rapidă, imediată…

Și semnul că *nu am învățat nimic* de la Sfinți, noi, cei care *ne batem în piept* pentru *canonizarea lor*…se vede din aceea că nu am învățat nici măcar *să avem răbdare*…să ne câștigăm *liniștea*…

Dacă ei, cei din închisori, au stat 5, 10, 15, 25 de ani acolo…și *au așteptat*…pe noi cine nu ne lasă *să așteptăm*?…

Să așteptăm și *să ne rugăm*!

Să *ne rugăm* și *să aprofundăm* viețile lor, ale celor pe care *îi considerăm* Sfinți…dar nu sunt încă *canonizați*!

Căci chiar dacă *ar pieri cu totul* Sfintele lor Moaște, chiar dacă *ar dispărea* orice urmă despre ei, cei din trecut…dacă *le păstrăm* viețile, imaginile cu ei, mărturii de la ei…avem lucruri foarte prețioase: *cunoașterea lor* din istorie, care e *pridvorul* spre *cunoașterea lor prin rugăciune*.

Căci ei sunt *vii*…chiar dacă *avem* sau *nu avem* Sfintele lor Moaște cu noi.

Și ei sunt *vii*…pentru că sunt *plini de slava* lui Dumnezeu…de care ne umplu și pe noi.

Eu sunt plin de *prezența harică* a Sfântului Simeon Noul Teolog, a Sfântului Grigorie Palama, a Sfântului Maxim Mărturisitorul, a Sfântului Dionisie Areopagitul, a Părintelui meu duhovnicesc Ilie văzătorul de Dumnezeu…și a altor mulți, mulți Sfinți…

I-am cunoscut *prin operele lor*, prin *Icoanele lor*, prin *rugăciunea mea către ei* cel mai adesea…pentru că niciunuia dintre cei *enumerați mai sus* nu le-am sărutat Sfintele Moaște.

Dar pentru că *știu* despre ei…și despre alții care nu sunt *canonizați*…dar despre care *știu deja* că sunt *Sfinți*…nu am o problemă *cu canonizarea*…pentru că aceasta, canonizarea, ține *de Biserică* iar sfințenia *de persoana lor*, a Sfinților.

– Sfântul Ierarh Calinic Cernicanul a devenit *Sfânt* odată *cu canonizarea lui*…sau odată cu *umplerea lui de har din timpul vieții*?

– Bineînțeles: pentru că *s-a sfințit* din timpul vieții.

Atunci, dacă *s-a sfințit* din timpul vieții…și dacă nu *canonizarea* „l-a făcut mai sfânt" ci doar *a recunoscut* sfințenia lui…cine te împiedică *să te împrietenești* cu Sfinții, canonizați sau nu?

Nimeni!

Atunci e o problemă *falsă* „canonizarea în grabă".

Orice *lucru bun* se face cu chibzuință, cu rugăciune, cu așteptare, cu luarea la cunoștință a multor mărturii…

Când te grăbești nu dovedești decât că ești frivol, copil la minte, neîntărit în lucrurile duhovnicești.

Pentru că viața duhovnicească e *o chestiune de maraton*, de *rezistență*…și nu *o sută de metri garduri*.

Și să ne dăruie Dumnezeu, tuturor, să avem rezistență în fapta bună, acum și în vecii vecilor. Amin!

Predică despre *CVul* lui Dumnezeu

Iubiții mei[158],

„prietenul” meu anonim, „Ioan Jorj”[159] – care a venit de ziua mea ca să *mă bucure* printr-un *șir de insulte* – enervat că îi *tot cer* CVul[160], adică să fie *real*, să ai de unde *să-l apuci*…mi-a reproșat că eu *aș fi în stare să Îi cer și lui Dumnezeu CVul*…

Însă Dumnezeu *ne-a luat-o înainte* tuturor…și *ne-a dat* CVul Lui…

– Care e?

– Revelația!

Dumnezeu S-a *revelat extatic* Sfinților Profeți și le-a spus multe despre Sine.

Fiul Tatălui S-a întrupat și ne-a spus că Dumnezeu e *Treime.*

Și Dumnezeu *Se descoperă*, în continuu, Sfinților Lui prin tot felul de vedenii prea dumnezeiești și iluminări duhovnicești.

---

[158] Predică scrisă în ziua de 7 noiembrie 2012.

[159] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/01/ioan-jorj-l-a-desfiintat-pe-pr-dr-dorin-octavian-piciorus/.

[160] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Curriculum_vitae.

Tocmai de aceea primul volum din cartea mea *Teologia Dogmatică Ortodoxă*[161] începe cu *Triadologia* și, în primul rând, cu *revelarea/ descoperirea/ prezența* lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură.

Pentru că, numai în măsura în care ai *o imagine clară* despre Dumnezeu, despre ce *a spus* El *despre Sine* și *despre noi*, poți *să înțelegi* creația Lui, mântuirea, Biserica, viața veșnică.

Adică Dumnezeu are *CV*…și nu S-a lăsat pe Sine *în beznă*…

El nu e *Marele anonim*!

Nu Îl poți *confunda* cu *Allahul Coranului*, cu zeii mitologiei, cu „tatăl" extratereștrilor!

El a spus despre Sine *anumite lucruri*…vrea ca El să fie *înțeles* și *iubit* într-un anume fel…pentru că vrea ca să *Îl luăm în seamă* la modul absolut.

Iar *ereziile*, pentru Biserica Ortodoxă, sunt tot ce *nu a spus* Dumnezeu despre Sine și despre noi…dar oamenii vor să le pună „pe seama" lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu, despre Sine, a spus că e *Tată*, Care naște din veci pe Fiul Său prea iubit și purcede din veci pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, fără ca prin *naștere* și *purcedere* Tatăl să fie *anterior* Fiului și Duhului sau *superior* Lor.

Însă Dumnezeu *nu a spus* că Duhul purcede „de la Tatăl și de la Fiul" ci că Duhul *purcede* de la Tatăl [παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται/ para tu Patros ecporefete, în GNT], *cf*. In. 15, 26.

La fel, Fiul lui Dumnezeu întrupat *nu ne-a arătat*, după învierea Sa preaslăvită din morți, că nu mai e *om*…ci că umanitatea Lui e *plină de slavă*.

Și cu aceasta, cu *firea umană* luată din Prea Curată Fecioară, S-a înălțat de-a dreapta Tatălui…și tot întrupat *va veni*, întru slava Sa, ca

---

[161] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/category/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-1/.

să judece viii și morții…deși *depășește cu totul* mintea noastră…faptul cum *a urcat* El umanitatea în Treime și cum umanitatea noastră, în persoana Sa, *nu se desființează* în unirea ei personală cu dumnezeirea Lui.

Dar cum umanitatea Lui *nu se pierde* în dumnezeirea Lui…tot la fel și noi vom învia din morți…ca ființe spiritualizate, cu trup și suflet…deși pare „imposibil" acest lucru.

Adică *CVul lui Dumnezeu* e *absolut important* pentru teologia și viața Bisericii.

Fără *adevărurile* Lui, spuse de El Însuși pentru noi și fără *slava* Lui Biserica nu are nicio *temelie*. Pentru că *temelia* ei, a Bisericii, e formată din *slava* și din *adevărurile* Prea Sfintei Treimi, ale Dumnezeului nostru treimic.

Martin Luther[162] și urmașii lui în orori „teologice" au considerat că vor „simplifica" lucrurile dacă nu vor mai da *acces* oamenilor…la *slava* lui Dumnezeu.

Au spus, pe scurt: romano-catolicii au *barocizat* Biserica, au creat Liturghii, slujbe peste slujbe…când totul trebuie să fie „simplu" și *fără har*.

Prea *multe* Taine…rămânem la două, la Botez și Cină…și pe astea le declarăm *simboluri*…adică *cutii goale*…

Pentru ca să nu mai primească nimeni *harul/ slava* lui Dumnezeu prin Sfintele Taine…ci doar *să ne audă* pe noi predicând și cântând la chitară…

Însă protestantismul apare, în istorie, din *ramura căzută* de la Biserică, adică din *romano-catolicism*.

E o apariție *din moarte*, cu alte cuvinte, și nu *din viață*…

Însă, dacă Sfintele Taine și Slujbele Bisericii sunt *evacuate/ desființate/ eliminate* din Biserică…nu mai *coboară* la noi slava lui

[162] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Luther.

Dumnezeu…iar adevărurile Lui nu mai pot fi *înțelese*.

Pentru că atunci când *te rupi* de Biserică…te rupi *de viața* lui Dumnezeu care *coboară* și *este* în Biserică…și fără viața *întru* și *cu* El nu mai poți *să Îl vezi*, să Îl contempli, să Îl cunoști pe Dumnezeu.

Fiindcă El *Se arată întru slava Lui* celor care stau *în adevărurile Sale*. În toate *adevărurile Sale*!

Și dacă, după 2.000 de ani de istorie bisericească, ți se pare că Dumnezeiasca Tradiție a Preasfintei Biserici a lui Dumnezeu, a Bisericii Ortodoxe, e *un dulap de haine*…din care pe unele *le alegi*…iar pe altele *le arunci*…e semn că ești *fiu nelegitim* și nu *fiu adevărat*.

Pentru că *fiul adevărat* rămâne cu Tatăl, nu își pierde *averea* cu desfrânatele, învață paradoxul milei și al iertării lui Dumnezeu dacă celălalt, *risipitorul*, se pocăiește…dar nu experimentează *depărtarea* de Dumnezeu/ erezia/ libertinajul teologic.

Și pentru ca *să nu bați câmpii*…trebuie *să aprofundezi* CVul lui Dumnezeu!

De la Care înveți că trebuie *să îți asumi* credința, să o trăiești, să o împărtășești și altora în mod *firesc* și nu *ostentativ*…pentru că ea, credința ortodoxă, e cea care *te personalizează* și *te distinge*.

Pentru că, de la început și până acum, Biserica a chemat prin *propovăduire* la *experierea/ trăirea* Sfintelor Taine ale Bisericii.

Catehumenul, cel care era *învățat* și *exorcizat* de preoții Bisericii pentru a fi *inițiat mistic* în Tainele Bisericii, era catehizat pentru ca să fie *propriu*…primirii Sfintelor Taine.

Era *umplut de teologie*…pentru ca teologia să îl ducă *la împărtășirea* de Botez, de Mirungere, de Euharistie, de toate celelalte *revărsări de viață* ale Treimii în Biserică.

Adică nu îi propovăduiau *la nesfârșit* credința ortodoxă…după care îi spuneau, la un moment dat, că *o să guste în cer* slava lui Dumnezeu…ci îl instruiau pentru ca să înceapă *să o guste sacramental* încă *de acum*, prin Sfintele Taine, prin rugăciune, prin asceza Bisericii.

Căci la neoprotestanți nu primești *nimic real* acum, *nimic haric*…ci numai *promisiuni*.

E un fel de *a-l bate pe umăr* pe bolnav…și *a-i dori* sănătate…în loc să îi dai *medicamente*, tratament…ca să *îl ridici* din moarte.

Însă Biserica Ortodoxă nu promite *electoral* mântuirea ci *sădește în tine* viața lui Dumnezeu, prin Sfintele Taine, pentru ca să poți să fii cu El *acum* și *în veci*.

Asta înseamnă *realism liturgic* sau *sacramental*: Tainele și Slujbele Bisericii *coboară în noi* slava lui Dumnezeu *la propriu* și nu *la figurat*!

De aceea Sfintele Moaște nu sunt „realități" *falsificate* de Biserică (adică vor preoții *să facă bani* cu oamenii…le pun trei oase *oarecare* în față…și oamenii *se închină* la ele) ci realități *reale*, descoperite de Dumnezeu în sânul Bisericii.

Cel Sfânt, care a trăit *plin* de slava lui Dumnezeu în timpul vieții…rămâne cu harul lui Dumnezeu *în suflet* și *în trup* și după adormirea sa prea fericită.

Și așa avem *Sfinte Moaște*!

Sunt trupurile lor, ale Sfinților Lui, care *L-au cunoscut* pe Dumnezeu și Dumnezeu *i-a cunoscut* pe ei…și *Se odihnește*, în veci, *întru ei*.

De aceea, *minunat* e Dumnezeul nostru, Care *Se odihnește* întru Sfinții Lui!

Și dacă am vrea *să vedem* și oasele lui Luther, ale lui Calvin, ale romano-catolicilor, ale monofiziților, ale nestorienilor, ale ateilor, ale

sataniștilor, ale vrăjitorilor…oare or fi tot atât *de frumoase* și de *făcătoare de minuni*?

Eu zic *să facem* experiența aceasta…pentru că noi suntem într-un secol „al dezvăluirilor", al credinței „probate", al miraculosului „vandabil".

Și e bine *să punem* Sfinte Moașe, ale Sfinților Bisericii Ortodoxe, ale Bisericii una a lui Dumnezeu lângă *celelalte trupuri* ale „marilor oameni" ai celorlalte religii…pentru ca să se vadă *evidența*, nu?

Că dacă noi, ortodocșii, facem *un hocus-pocus/ o escrocherie* cu Moaștele, cu Agheasma, cu Euharistia…trebuie să fim *dați în vileag*, nu-i așa?

Și dacă facem *escrocherii*…înseamnă că nu e nici Ortodoxia *Biserica lui Dumnezeu*…ci trebuie să „inventăm alta", mai *nouă*…sau să ne întoarcem la una…*mai veche*.

Însă Dumnezeu are CVul *la vedere*!…

Nu și-L *schimbă*!

Nu spune una *cu 3.000 de ani înainte* de Hristos și alta *la 2.000 de ani după* Hristos, ci El, Dumnezeul nostru treimic, prezintă aceeași *icoană* despre El.

Dumnezeu Se prezintă ca *iubire*, adică spune despre Sine că este *comuniune*.

Nu spune despre Sine *altceva*…decât ceea ce ne-a spus *de la început*.

De aceea, atunci când *ne vom decide*, fiecare în parte, că vrem să vedem *cât de ortodocși suntem*…trebuie să începem prin *a-L cunoaște pe Dumnezeu*.

Pentru că, pe cât *Îl cunoaștem* pe Dumnezeu…pe atât *a fi ortodox* nu mai e *o lozincă*…ci *o iubire*.

Și Dumnezeu ne cheamă *să fim iubire* și *să răspândim* iubirea Lui pretutindeni…pentru că aceasta e *frumusețea* care *mântuiește* lumea. Amin!

Predică *despre Facebook*

Iubiții mei[163],

titlul predicii mele trebuia să fie *foarte lung*, căci după Facebook puteam să pun Twitter, Hi 5, Trilulilu, Google +, You Tube etc., unde oamenii vin *să piardă timpul* sau *să își publiciteze* ceva anume.

Am zis *să mă rezum* doar la *Facebook* în titlu…deși vorbesc despre *orice spațiu de socializare*.

Pentru mine, omul *cu potențial*, în stare *să creeze*, care are *operă*…se vede după *blog*.

Dacă n-ai *blog*…înseamnă că ești *anistoric*.

Dacă ești intelectual, ai computer, ai telefon mobil, ai imprimantă, ai scaner, ai aparat de fotografiat acasă…și, mai ales, *operă*…și n-ai *blog*…e *un non-sens*.

Înseamnă că *ascunzi ceva*…

Ascunzi mai multe…*infirmități*…și vrei ca noi *să nu le aflăm*…

Noi, publicul larg…

Mare scriitor, cu operă, cu cărți vândute…și nu ai blog?! Înseamnă că ascunzi, frate, lucruri rele în spate…

Nu ești în stare să scrii *pe fiecare zi*?

Nu vrei să faci nimic *gratuit*…ci totul *pe bani*?

Ești *leneș*?

Nu-ți *pasă* de cititorii tăi?

Dacă n-ai *blog*…ești *absent* din *istoria actuală a lumii*.

Istoria, în prezent, *se face online*…și nu stând *la televizor*!

---

[163] Predică scrisă în ziua de 7 noiembrie 2012.

Doar tu *îi vezi* pe cei din televizor…pentru că ei *nu te văd*…

Dar ce scrii *în online*…e citit de *oameni reali*, de oameni reali *de peste tot*, de oameni mai mulți, *mai foarte mulți* decât cei *din orașul* sau *din satul* unde te-ai născut sau trăiești.

Și ăștia, din online, văd *tot ce scrii tu zilnic*!

Nu poți *să te fofilezi* în fața lor!

Dacă ai scris *un articol*…atunci *ai scris un articol.*

Dacă ai scris *3*…atunci *ai scris 3 articole.*

Iar dacă ai publicat cărți, multe cărți[164]…și le-ai dat *pe gratis* în online, atunci cărțile din online, date gratuit…ajung *mai repede* în lume, peste tot…ca cele din librărie, unde sunt cumpărate…în funcție *de stoc*…sau *de buzunar*…

Însă dacă ai *doar Facebook* (plus altele) dar nu și *blog*…înseamnă că *ți-ai afișat* nivelul.

Pentru că Facebookul e pentru *gospodine*, pensionari, fete *îndrăgostite* sau *amatoare*, bărbați *libidinoși* sau care *n-au ce face*…în general.

Zbați ouăle la chec, îl pui la cuptor, ai laptopul deschis…și mai *îi scrii* colegei tale de serviciu…ce „faci”.

Sau *n-ai ce face*…comunici online…că d-aia *ai ieșit la pensie.*

Sau ai sau n-ai *gagic*…mergi pe Facebook și *îți faci*…sau *te tărăgănești* cu el online.

Sau umbli după fete *cașto* online…și *salivezi* în fața pozelor lor făcute la mare, la soare, la încântare…

Dacă ai *doar Facebook* și *altele din astea*…înseamnă că nu ești *creator*, n-ai *ce spune* pentru alții…ci doar pentru *uz intern.*

---

[164] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/category/car%c8%9bile-online-ale-familiei-picioru%c8%99/.

De aceea, la început (adică prin 2007-2008), strânsesem la „prieteni” pe Facebook la câteva sute…

Dar nimeni nu zicea *crau*…la nicio prezentare de ofertă a *Teologie pentru azi*…

Am zis că, poate, sunt eu…„prea pretențios”…

„Domne, lumea azi o vorbi *cumpătat* cu preoții, odată la Paști și odată la Crăciun…și d-aia nu or vrea *să vorbească cu mine*, ca *preot*…”.

M-am gândit eu, așa, în sinea mea…

Însă trecu un an, trecură doi, chiar 3…și oamenii erau tot la fel *de tăcuți*…pe Facebookul meu.

Adică *culmea* comunicării era…*tăcerea*!

Și mi-am luat „inima-n dinți”, și am renunțat la toți „prietenii”…într-o zi!

Mai rămăsesem doar *cu 2-3* din sutele *de ieri*…

Și am pus, până azi, Facebookul[165] *la privat*.

Adică: „Vrei să îmi fii confident/ confidentă?”

– Da!

– Bun lucru doriți!

Însă, înainte de *a primi* pe cineva, îl întreb, ca la *intrarea* în monahism: „Care este *motivul*, d-le/ doamnă X, pentru care doriți să îmi fiți *confident/ confidentă* la nivel online?”.

Și de răspunsul la întrebarea asta…și la altele două-trei…*îl primesc* pe om…„mai la inima mea”. Adică *îi accept* cererea…

Dacă e cineva *cunoscut*…îi accept „cererea de prietenie” și apoi îi fac *un bun venit*. Adică îi scriu *un comentariu*…pentru că el și-a dorit *să vină* la mine în casă…iar eu trebuie să îi fiu *gazdă*.

[165] Idem: http://www.facebook.com/dorin.piciorus.

Iar gazda *nu tace*…ci *pe toate le face*…ca să fie *bucuros* vizitatorul/ oaspetele/ prietenul!

Dar dacă cel care abia a intrat *la mine în casă*…și căruia *i-am răspuns*…nu *bâiguie* niciun cuvânt…îl las câteva minute/ ore…și apoi *îl dau afară*…

E de la sine înțeles…*de ce*…

După cum *îi dau afară* și pe cei care…după un anumit timp…îmi arată că „nu au prea multe *filingsuri* pentru mine" ci „și-au dezvoltat animozități".

Astfel am înțeles, cu vârf și îndesat, că oamenii, în general, nu sunt pregătiți *pentru creație* dar nici *dispuși pentru dialog*…

Și că e *un mare privilegiu* ca, un necunoscut, de aici sau de oriunde, să vrea să discute cu tine la nivel online *în mod serios*.

Să vrea și *să poată* în același timp!

Că mulți au venit la mine crezând că *pot*…să discute…că *au subiecte* care să mă facă să fiu *numai* ochi și urechi…dar au plecat *atât de dezamăgiți de ei înșiși*…încât unii dintre ei nu au mai revenit *deloc* pe vreuna dintre ramificațiile online ale TPA.

Însă eu nu discut cu cineva…pentru că sunt *la întreceri sportive* cu el în discuție. Ci vorbesc *pe măsura* cunoașterii și a experienței mele.

Dar, la un moment dat, oamenii *înțeleg ce înțeleg*…și închid *fără scrupule* discuția…și *nu-i mai văd*…

Da, și sunt *uimit* de atâta „deschidere" spre dialog…dacă de la una, două idei *în dispută*…îți vine *să pleci* în lumea largă…și *să nu te mai întorci*.

Predica de față, dacă nu a înțeles cineva până acum, e despre *non-comunicare*. E cu *exemple de non-comunicare*.

Și, în același timp, despre ce *nivel ridicat de comunicare* ar trebui să avem azi, în lumea onlineului.

Adică pot să îmi arăt cărțile, pozele, mintea, inima, ce cânt eu, ce am văzut eu la mare, ce am tradus eu…iar noi nu găsim să facem decât *trei mizerii de însăilări* sub un articol…sau *înjurături* ca la ușa cortului?

Atunci onlineul e *prea deştept* pentru noi.

Ne cere să fim *genii*…iar noi suntem doar niște „babe comuniste”[166].

Ce e de făcut?

E de făcut ceva *cu noi*…și nu cu Facebookul!

Facebookul e ca în gară: vine *toată lumea*…dar nu toată lumea are *călătorii serioase*.

Unii călătoresc *cu nașu*, alții *astupă* veceurile, unii sunt *plecați la furat*…doar câțiva *merg la Biserică*…

Important e *să ducem Biserica cu noi pretutindeni*!

Dacă nu o putem *duce*…ne batem *joc* de ea pretutindeni…

Reflectați, vă rog! Amin.

[166] Idem: http://www.polirom.ro/catalog/carte/sint-o-baba-comunista%21--2489/.

Predică *la înmormântarea* bunicii noastre Floarea

Iubiții mei[167],

a plecat dintre noi *un om frumos*.

Un om *plin de dragoste*…

Omul care m-a crescut de la două săptămâni ca pe *un odor de mare* preț, care *m-a educat* și *mi-a dat aripi*.

Pentru că mi-a fost *un exemplu* de muncă, de bun simț, de loialitate.

O moarte rapidă…

Un anevrism cerebral, afazie…și i-am mai putut auzi, la telefon…decât mugetul unui om care *nu mai poate vorbi*…dar care *te recunoaște*.

Cu câteva zile înainte o spovedisem și o împărtășisem.

Cu câteva ore înainte vorbise cu fiica ei…

Însă de *aproape o lună* (tocmai acum *mi-a spus* mătușa mea) i-a spus în continuu că *presimte că o să moară*.

Fapt pentru care s-a lăut, s-a spălat, s-a schimbat…și de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, la ora 10. 40, a plecat către Domnul…

[167] Predică scrisă în data de 9 noiembrie 2012.

8 noiembrie 2012…și a murit așa cum a vrut: *în patul ei*!

Întinsă în pat, dreaptă, cu mâinile împreunate în rugăciune…

Toate hainele spălate, curățenie, toate de înmormântare (pe care le stabilise cu mine) puse *la locul lor*.

De aceea…când m-am rugat Prea Curatei Stăpâne *să o ia* de la noi, dacă *a venit clipa* sau *să ne-o dea înapoi*, dacă trebuie *să rămână cu noi*…și i-am dat dezlegare în timp ce *mergeam spre ea*…am fost sunat și mi s-a spus că *a adormit*…

Și atunci m-am umplut, deodată, de *bucurie dumnezeiască*…pentru că am știut că *a avut nevoie* de iertarea și rugăciunea mea ca să plece…

Și eu, cel care am spovedit-o și împărtășit-o de 7 ani de zile…și care știu viața ei curată, frumoasă…*mă bucur* pentru moartea ei *de prunc*…

Pentru că ajunsese de o asemenea *simplitate* și *seninătate*, de o asemenea *gingășie*, încât *se ruga ore întregi* cu o candoare cutremurătoare…

Muncea imens și postea la fel.

Pleca la câmp dimineața, muncea toată ziua…se întorcea seara și ne făcea mâncare, da la păsări, la porc…și părea *că nimic nu a obosit-o*.

Tocmai de aceea efortul ei continuu, munca ei continuă, pe mine *m-a înspăimântat* toată viața.

Pentru că eu nici 10% nu muncesc din cât muncea ea.

Însă ea m-a iubit enorm.

Și-a sacrificat 35 de ani din viață…*s-a șters/ s-a uitat pe sine*…pentru a mă pune în evidență.

Și ea îmi audia poemele, cu ea am preparat pânzele pentru tablouri, ea m-a admirat prima în literatură cât și în predică.

Știa ce trebuie să spun, ce trebuie să fac, cât de deschis trebuie să fiu.

Și bucuria, pofta de viață, faptul că eu *îmbin* durerea cu bucuria la un loc, îngândurarea și seninătatea…sunt *învățate/ preluate de la ea*…de la acest suflet încântător…

8 ani de văduvie, cei 14 ani de paralizie ai soțului ei, purtați *în spate* numai de ea, 35 de ani dăruiți mie, doi copii crescuți de ea…acum nepoți și strănepoți…sunt ea, bunica, mama, sora și fiica mea duhovnicească, Floarea.

Pentru că am convertit-o la credință, am ajutat-o *să înțeleagă* tainele credinței, la nivelul ei, și am făcut-o să dorească *cu foc* să vină la slujbe, să se roage, să facă metanii, să se închine mult…și, mai ales, să se spovedească și să se împărtășească *cu multă candoare*.

Motiv pentru care, la cele două prohodiri pe care i le-am făcut până acum…nu am putut *să cânt* și al 3-lea *Veșnica pomenire*…ci el a devenit *Hristos a înviat*…

Pentru că ea nu a lăsat *un gol* în urma ei…ci *un plin*.

Ne-a umplut inima de mântuirea ei, de exemplul ei admirabil și onest.

Pentru că ea se bucura cu cei ce se bucură…și se întrista cu cei ce se întristează.

Ajuta și la pomeni și la nunți cu aceeași dăruire…cu aceeași inimă mare.

Și noi toți, copii, nepoți, strănepoți…îi datorăm enorm…

Iubita mea fiică întru Domnul, dragostea mea, bunica mea cea înțeleaptă și adevărata mea mamă…Domnul, Iubitorul de oameni, să te umple de slava Sa pururea…că *mult ai iubit* pe Dumnezeu și pe oameni!

Ești *mereu* cu noi…și nimeni nu poate *să te scoată* din inima noastră!

Pentru că tu ești *o floare frumoasă* a lui Dumnezeu, care ne înveți peste timp…că oamenii care *rămân* în inimi, în multe inimi, sunt cei care *se dăruie din toată inima*.

Dumnezeu să te primească în Împărăția Sa cea veșnică acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică despre *înmormântare* [11 noiembrie 2012]

Iubiții mei[168],

moartea este *un eveniment intim* și *privat* în același timp!

Iar delicatețea ortodoxă știe foarte bine *diferența* dintre *ce se arată*…și ce *nu se arată* dintr-o înmormântare.

Numai că *delicatețea* evlaviei e *floare rară* pe pământul românesc în ziua de astăzi…

În lipsa *delicateții duhovnicești*…tronează, precum buruiana, neștiința *cea mai crasă* în materie de *relație interioară* cu înmormântarea.

Când omul *își dă sufletul*…trebuie să fie *un eveniment privat*!

După ce e spovedit și împărtășit…sau, dacă nu e preot la îndemână, după ce i se aprinde o lumânare sau i se spune o rugăciune, i se dă Sfânta Agheasmă sau Sfântă Anafură…cel care *se desparte* de lumea asta…trebuie lăsat *singur*…în pace…pentru ca să plece *neșicanat* de noi.

Delicatețea duhovnicească *știe* asta!

Rugăciunea noastră, a celor din jurul lui, trebuie să se manifeste *în afara* spațiului unde e el…

Apoi venim, îl spălăm, îl aranjăm în coșciug, îi punem cruce sau icoană lângă mâinile sale…dar după ce el *pleacă*, în liniște, în pace, *susținut* de rugăciunea și iubirea noastră…

După cum nu poți intra în dormitorul cuiva *de-a dreptul*…sau să intri *peste el* la veceu…tot la fel nu poți *să dai buzna* peste om în timpul…morții lui.

Și cu toate că pare *firesc*…ce spun eu…nu veți găsi decât *puțini* oameni…care au fost *lăsați să moară* de rudele lor.

---

[168] Predică scrisă în ziua de 11 noiembrie 2012.

Au stat peste ei, *călare*, cu nesimțire…în loc *să le protejeze* intimitatea…

Pentru că moartea este *un act intim*…la fel ca și *zămislirea* în pântece…și nu *un spectacol*!

Cei care *au transformat* moartea în *spectacol*, în *curiozitate morbidă*, în *deliciu umoristic*…nu au *delicatețe duhovnicească*…ci *bădărănie*…

M-am dus și am stropit-o cu apă pe mamaia Floarea, în anumite părți ale corpului…pentru că se spălase ea însăși cu câteva ore înainte.

Părul îi mirosea frumos, a șampon iar trupul îi era curat.

Dumnezeu *i-a descoperit* ziua morții…și de aceea *s-a pregătit*!

S-a pregătit *până la ultimul detaliu*…

Am îmbrăcat-o împreună cu vecina care i-a fost aproape când a murit, am pus-o în tron, am pus tronul pe masă, în marchiză…și i-am acoperit fața…

Anevrismul care *i-a produs* moartea…a lăsat sângele *în ea*…

Știam că *îi va ieși* pe gură, la un moment dat, când va veni căldura…lucru care *s-a și petrecut*.

Și pentru că niște nenorocite de muște tot vroiau să îi intre în nas, în ochi, în gură…i-am acoperit fața cu o pânză albă…după care marama de deasupra.

Însă a fost o adevărată „dramă” gestul meu.

De ce nu am lăsat-o eu *să o vadă lumea*?…

În prima seară…am făcut *Slujba înmormântării* cu apropiați și intimi.

A fost o slujbă de suflet…

Pentru că doamna preoteasă era la București și eu la Scrioaștea…mi-a dat răspunsurile la slujbă *prin telefon*.

Volumul fiind dat *la maxim*…a făcut-o să fie *acolo*.

O slujbă plină de lacrimi și de pace. De bucurie duhovnicească.

Plin *de oboseală*…n-am putut să fac *priveghere*.

Am dormit o jumătate de oră în acea noapte…și a doua zi am făcut toate cumpărăturile, am adus-o de la gară pe doamna preoteasă, am tocmit oameni care să sape groapa, am fost la medicul de familie…care a venit să constate decesul…am fost la primărie…și am așteptat 45 de minute…pentru că o domnișoară/ doamnă *incapabilă* nu știa *să facă* actele…și am primit actul de deces și avizul de înmormântare.

Acasă, spre seară, a venit un grup de vecine, când eu eram *blească* de oboseală…și cu ele am făcut din nou *Slujba înmormântării*, doamna preoteasă fiind acum lângă mine.

Dar pentru că femeile veniseră la „priveghere” cu gogoși, vin și țuică până spre zori…*nu le-a plăcut* rugăciunea.

Le-am concediat…și am căzut în pat…începând rugăciunile de seară.

După ce le-am terminat și când vream să mănânc ceva…pentru că nu aveam în mine decât Sfânta Euharistie și o cafea…a venit un alt grup de *vecine*…de data asta *intelectuale*…care au început *să bată* în geam…că vor *să vadă* mortul…

De la poartă până la casă sunt vreo câțiva metri buni, lumina stinsă…și numai în spate…lumina camerei noastre.

Dar ele au venit *chitite* ca să „îmi dea lecții” de Ortodoxie.

M-am dus și le-am deschis…

N-au mai așteptat să le spun *motivația* pentru care nici acum *nu sunt în stare* (nu că *nu vreau*!) să fac *priveghere*…că una dintre ele m-a întrebat: „Dumneata ești *preot ortodox* sau *adventist*? Că la noi *așa* se face: priveghere de toată noaptea!”.

Eu, ca și ele, eram *din același sat*…eu eram *preotul* la care ele veniseră…ele erau *vecinele mele*…unele mi-au fost *educatoare* iar altele *învățătoare*…iar *penibilul situației* a fost *extrem*.

Totul s-a petrecut în mai puțin de un minut…

Până să le spun eu *motivația*…și să le invit *mâine*, de la ora cutare…când va fi înmormântarea…ele au plecat în cor, 5-6 câte erau…*bește*lindu-*mă* fiecare după putere…

Însă niciuna *nu merge* la Biserică!

Dar, după cum v-am spus…„iubesc foarte mult *privegherea*" mortului.

Eu, cu mamaia, am fost *la aproape toate* înmormântările din familiile lor…și nu i-am deranjat cu niciun deget. Dimpotrivă, la două-trei dintre ele, mamaia a făcut mâncarea…împreună cu altele…

Dar ele au venit „să îmi dea lecția și să plece".

Însă asta înseamnă…să nu fii *delicat*…cu cineva în momente cheie…

Și tu, cel care te arăți atât *de nesimțit*…te descalifici…

A doua zi am dormit o oră în 24 de ore.

Și după ora aia de ațipeală…m-am ridicat din pat la ora 3 dimineața, împreună cu doamna preotească și cu mătușa mea…și am continuat pregătirea mâncării.

Până au venit celelalte două femei, care ne-au ajutat și mama mea (care, în sfârșit, cu jumătate de gură, și-a cerut *iertare* de la noi pentru toate *nesimțirile ei* de-o viață…)…noi făcuserăm 70% din masă.

Am pictat crucea, apoi capacul…pe care am scris *Hristos a înviat!* și nu *Regrete eterne*.

O altă „eroare" a mea.

Însă Hristos *a înviat* făcându-Se *începătură* celor adormiți…fapt pentru care moartea e *somn scurt*…și nu *veșnicie oarbă*.

O a 3-a „eroare”: n-am lăsat pe nimeni, în curte…*să îi vadă* chipul. Doar cei care *au fost* la Biserică…l-au văzut…pentru că *am dezvelit-o la față* tocmai pentru ca *să o vadă*…

De ce? S-ar fi apropiat de coșciug…s-ar fi ținut de el…și ar fi început să plângă *păgânește* sau *să mimeze* plânsul…cu vaiete interminabile…iar masa era *șubredă*…și exista pericolul să îmi dea mortul *peste cap*…

Le-am invitat să ia loc pe canapele, le-am luat eu florile și lumânările și le-am mulțumit pentru că au venit.

Însă „le-am stricat” plânsul…cât și lamentațiile *sterile*.

Pentru că aproape niciuna nu știa *să se roage*…

Le-am dat prosoape la mână…dar „am greșit” din nou mâna: „se pun pe stânga”…și nu pe dreapta…

Celei care mi-a spus că *am greșit*, i-am spus și eu: „V-am pus prosopul *pe mâna dreaptă*…ca să *nu uitați mâna* cu care *să vă închinați* și *să vă rugați* pentru cea adormită!”. S-a uitat mânzește la mine…și a tăcut.

Le-am cerut preoților să vină mai repede…au acceptat…însă o altă „eroare fatală”: n-am dat găină pe sub tron.

Adică ori sunt *neștiutor* „al tradiției locale”…ori sunt „zgârcit”.

Adevărul e că eu nu sunt…*superstițios*…și nici *lipsit de cunoștințe istorico-teologice* despre înmormântare…pentru 20 de secole de Ortodoxie.

Am plecat spre Biserică…cu dricul…și femei *în toată firea* săreau șanțul…se apropiau de dric cu *o nesimțire* greu de descris…nu le *interesa* de noi…n-a cerut niciuna *voie*…ca să vadă „cum arată” moarta.

Însă nu-mi amintesc, în copilăria mea, ca în propriul meu sat să fi fost o asemenea *decadență morală*…

Ceva, recent, „le-a schimbat” sufletul acestor oameni…

La Biserică nu le-am dat „pomnețe”…

Ce sunt *alea*? O lumânare aprinsă, legată cu o ață de papiotă de o batistă, la colțul batistei, de jos, fiind pusă o monedă de 50 de bani.

Trebuia să fac *40 de pomnețe*…pentru că ele îl ajută pe mort „să își plătească” drumul spre cer.

Poate că fiecare știa o altă poveste…dacă le luam la bani mărunți.

…Când unul dintre preoți, *nou venit* în sat, a rostit *prima* rugăciune *de dezlegare*…mi-a spus că „acum puteți *să dezlegați* legătura de la picioare”.

Însă rugăciunea e pentru *dezlegarea păcatelor*…și nu *a sforii de la picioare*!

Mamaia a adormit cu picioarele *drepte*, în poziție *de rugăciune* cu mâinile…pentru că *o învățasem* cum…*să moară*…dacă e singură.

Și de aceea nu i-am legat picioarele…pentru că nu era cazul.

Legătura de la picioare e pentru ca picioarele celui adormit…să nu stea *inestetic*…și nu pentru că sfoara aia nenorocită…ar reprezenta cine știe ce „minune” pentru mort.

Însă imediat a venit o femeie la doamna preoteasă, care fotografia slujba…și i-a spus că am făcut „mare păcat” că *nu am dezlegat*-o pentru că acum „va rămâne *împiedicată* pentru toată veșnicia”.

Nu! Ea va rămâne *bucuroasă* pentru toată veșnicia, în Împărăția lui Dumnezeu, a Acelui Dumnezeu cu Care *s-a împărtășit de sute de ori*!

S-a împărtășit *spovedită* de fiecare dată, de mine sau de altcineva…și s-a împărtășit cu post, cu rugăciune…dar, mai ales, *cu multe lacrimi*…

Cu *multe* și *dulci lacrimi*…

Însă nimeni nu a spus *o rugăciune*…și nimeni nu ne-a *consolat* dintre consăteni.

Doar cei *din afara* satului au știut, cu multă eleganță, *să ne fie aproape*…și *să ne respecte* suferința…

Adică, mai pe scurt, *carențele teologico-morale* ne fac să arătăm *monstruos*, pe noi, cei botezați de mici *în numele* Prea Sfintei Treimi dar care ne arătăm *atât de afoni* la viața cuvioasă și delicată.

Da, e nevoie de *predici* la Înmormântare!

De multe *minute de predică*…dar, în primul rând, de preoți…care *să fie predică*!

Iar adventiștii din sat…văzând că *nu se predică* la ortodocși…ci se spun cuvinte *în grabă*…cheamă pastori invitați din afară…și credincioși de-ai lor din alte comunități…și predică 1-2 ore…despre *te miri ce*…numai despre înmormântare *nu*…pentru ca să vadă ortodocșii „ce frumos” e la adventiști.

Da, și *prind teren*…pentru că noi ne uităm *doar* la „banii” mortului și la masa de după!

Și cu toate că mamaia era *stâlpul* Bisericii noastre, care spăla covoarele, făcea donații din banii pe care i-i lăsam, aducea prinoase de fiecare dată, cânta la strană, nu-i mai venea *să plece* de la Biserică…iar eu, unul dintre preoții satului…și Doctor în Teologie…„m-au taxat” financiar…ca și când „nu m-ar fi cunoscut”.

M-a înfiorat *invidia mojică* a colegilor mei preoți…lucru pe care, spre exemplu, medicul de familie, care a venit *să constate* decesul…*cu propria ei mașină*, nu l-a făcut. Nici nu a vrut *să audă*…că vreau *să îi dau bani*…

Însă *a călca* peste *durerea* unui om…căruia i-a murit bunica ce l-a crescut *de la două săptămâni*…toți știind asta…a da lecții unui preot *atât de școlit* ca mine în materie de *ritual* și de *datină*…a te face că *nu mă cunoști* și că *nu știi să mă respecți*, tu, confrate preot…sunt lucruri care nu trebuie *să se petreacă* la o Înmormântare ortodoxă!

Mulți, văzând astfel de *mitocănii* ale preoților și ale credincioșilor noștri…nu mai vor *să vină* la Biserică și trec la secte.

Pentru că, da, sunt *inacceptabile*!…

Și dacă nu cunoști *lucrurile de finețe*…nu știi nimic *despre Ortodoxie*.

Pentru că Ortodoxia se poartă *în toată ființa*, cu delicatețe și candoare…și nu ca pe *o rochie decoltată,* cu care vrei *să manipulezi* privirile.

Și trebuie să arătăm că *suntem* ortodocși și nu că *părem a fi*. Amin!

Cuprins

1. Predică la *praznicul* Sfinților Împărați Constantin și Elena [21 mai 2012] (2-6)

2. Predică la praznicul *Înălțării* Domnului [2012] (7-12)

3. Predică la Duminica a 7-a după Paști [2012] (13-20)

4. Predică la praznicul *Pogorârii* Sfântului Duh [2012] (21-26)

5. Predică la *praznicul* Prea Sfintei Treimi [2012] (27-31)

6. Predică la Duminica întâi după Rusalii (*a Tuturor Sfinților*) [2012] (32-38)

7. Predică la Duminica a 2-a după Rusalii (*a Sfinților români*) [2012] (39-45)

8. Predică la Duminica a 3-a după Rusalii [2012] (46-50)

9. Predică la Sfinții Apostoli Petru și Pavel (2012) (51-59)

10. Predică la Duminica a 4-a după Rusalii [2012] (60-65)

11. Predică la Duminica a 5-a după Rusalii [2012] (66-71)

12. Predică la Duminica a 6-a după Rusalii [2012] (72-75)

13. Predică la Duminica a 7-a după Rusalii [2012] (76-81)

14. Predică la *pomenirea* Sfântului Proroc Ilie Tesviteanul [20 iulie] (82-88)

15. Predică la Duminica a 8-a după Rusalii [2012] (89-93)

16. Predică la *pomenirea* Sfântului Mare Mucenic Pantelimon [27 iulie 2012] (94-103)

17. Predică despre *post* și *transpirație* [31 iulie 2012] (104-108)

18. Predică pentru confrații preoți care caută *predici pentru Înmormântare* (109-111)

19. Predică la Duminica a 9-a după Rusalii [2012] (112-118)

20. Predică la *Schimbarea la față* a Domnului [2012] (119-124)

21. Predică la *pomenirea* Sfântului Cuvios Ioan de la Neamț-Hozevitul [5 august 2012] (125-132)

22. Predică la *pomenirea* Sfintei Preacuvioasei noastre Maici Teodora de la Sihla [7 august 2012] (133-138)

23. Predică la Duminica a 10-a după Rusalii [2012] (139-143)

24. Predică la *adormirea* Prea Curatei Stăpâne [15 august 2012] (144-149)

25. Predică la Duminica a 11-a după Rusalii [2012] (150-154)

26. Predică la Duminica a 12-a după Rusalii [2012] (155-159)

27. Predică la Sfântul Mare Mucenic Fanurie [27 august 2012] (160-166)

28. Predică *la tăierea capului* Sfântului Ioan Botezătorul [29 august 2012] (167-172)

29. Predică la Duminica a 13-a după Rusalii [2012] (173-178)

30. Predică la *nașterea* Maicii Domnului [8 septembrie 2012] (179-187)

31. Predică la Duminica *dinaintea* Înălțării Sfintei Cruci [2012] (188-193)

32. Predică la *Înălțarea* Sfintei Cruci [14 septembrie 2012] (194-198)

33. Predică la Duminica *după* Înălțarea Sfintei Cruci [2012] (199-204)

34. Predică *la 7 ani* de *Dumnezeiască Preoție* [17 septembrie 2012] (205-211)

35. Predică la Duminica a 18-a după Rusalii [2012] (212-217)

36. Predică la Duminica a 19-a după Rusalii [2012] (218-224)

37. Predică la *pomenirea* Sfântului Sfințit Mucenic Dionisie Areopagitul [3 octombrie 2012] (225-233)

38. Predică la Duminica a 20-a după Rusalii [2012] (234-238)

39. Predică la Duminica a 21-a după Rusalii [2012] (239-243)

40. Predică la *pomenirea* Sfintei Prea Cuvioasei Parascheva [14 octombrie 2012] (244-247)

41. Predică la Duminica a 23-a după Rusalii [2012] (248-256)

42. Predică la Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir [26 octombrie 2012] (257-262)

43. Predică la *pomenirea* Sfântului Preacuviosului Dimitrie Basarabov [27 octombrie 2012] (263-268)

44. Predică la Duminica a 24-a după Rusalii [2012] (269-273)

45. Predică la *ziua de naştere* [31 octombrie 2012] (274-278)

46. Predică la Duminica a 22-a după Rusalii [2012] (279-284)

47. Predică despre *prietenie* și *iubire* (5 noiembrie 2012) (285-289)

48. Predică despre *revedere* [4 noiembrie 2012] (290-293)

49. Predică despre *neașteptare* (5 noiembrie 2012) (294-297)

50. Predică despre *nebunia* și *slăbiciunea* lui Dumnezeu (5 noiembrie 2012) (298-302)

51. Predică despre *multele predici* (5 noiembrie 2012) (303-308)

52. Predică despre *păcătoşi* (5 noiembrie 2012) (309-312)

53. Predică despre *supermarket* (6 noiembrie 2012) (313-319)

54. Predică despre *Sfinții Îngeri* (8 noiembrie 2012) (320-325)

55. Predică despre *cipuri* (7 noiembrie 2012) (326-332)

56. Predică despre *canonizare* (7 noiembrie 2012) (333-337)

57. Predică despre *CVul* lui Dumnezeu (338-343)

58. Predică *despre Facebook* (344-348)

59. Predică *la înmormântarea* bunicii noastre Floarea (349-352)

60. Predică despre *înmormântare* [11 noiembrie 2012] (353-360)

© Teologie pentru azi | 2013
http://www.teologiepentruazi.ro/

Cartea e proprietatea Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ediția de față e una gratuită.

Ea nu poate fi tipărită și comercializată fără acordul direct al autorului.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*